No. 218

AUGUST 2009

KERALA PRIVATE
COLLEGE TEACHER

a monthly journal of the all kerala private college teachers' association

Law Legitimizing
Market Practices in Higher Education

ഓണാശംസകൾ

KERALA PRIVATE
COLLEGE TEACHER

*a monthly journal of
the all kerala private college teachers' association*

No. 218 AUGUST 2009

EDITORIAL BOARD

Chief Editor
Dr. S. Jayaraj kumar

Managing Editor
Dr. V. Jayakumar

Assistant Editor
Dr. G. S. Suresh

Members
K. Sasidharan
P. Reghunath
D. Salimkumar
Dr. R.B. Rajalekshmi
Dr. V. Rajendran Nair
M.S.Vasanthakumar
Dr. Mathew J. Muttath
Dr. S. Pradeep kumar
B. Bhuvanenadran
A.G. Olina
N.Rajan
Dr. K.Biju kumar
Promod Vallachal
Dr. C. Sudheer
Vinod C Sugathan

AKPCTA State Committee Office
Mathurbhoomi Road, Vanchiyoor
Thiruvananthapuram-35
Phone: 0471- 2463494
Fax: 0471-2468984
e-mail:akpctatvm@gmail.com
www.akpcta.org

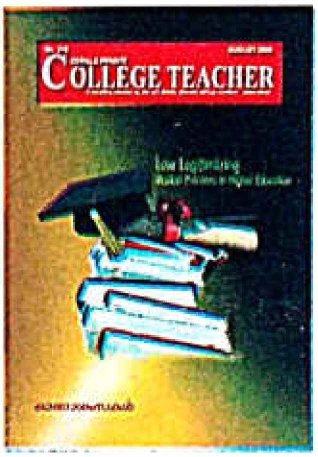

inside

218

The Draft Bill unfair practices and Corporatisation of Higher and Technical Education
Thomas Joseph

•

Challenges before Higher Education in Developing Societies
Prabhat Patnaik

•

Quality concern in Higher Education
Dr. V. Rajendran Nair

•

Globalization its Origin and Growth
Dr. T.M. Mathew

•

സൂര്യഗ്രഹണ വിശേഷങ്ങൾ
എം.എസ്.വസന്തകുമാർ

•

സംഘടനയിലെ സ്ത്രീ ശാക്തീകരണം
ഡോ. ലേഖാ നരേന്ദ്രൻ

•

മുസ്ലീം സ്ത്രീയുടെ സാമൂഹ്യനീതി
എ.ജി. ഒലീന

•

കല കാലാനുവർത്തിയാവാ തിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ?
പ്രമോദ് വെള്ളച്ചാൽ

- General Secretary's Page
- Economic Focus
- AIFUCTO News
- സർവ്വീസ് പംക്തി
- നിവേദനങ്ങൾ
- ശാസ്ത്രജാലകം
- സർക്കാർ ഉത്തരവുകൾ

View expressed by individuals in the journal are of their own and need not necessarily be taken as policy of the association.

മറയില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസ
കച്ചവടത്തിനൊരു കേന്ദ്ര നിയമം

ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിൽ അന്യായമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തടയുന്നതിനുള്ള നിയമവും വിദേശ സർവകലാശാലകളുടെ ഓഫ് കാമ്പസ്സ് സെന്ററുകൾ രാജ്യത്ത് ആരംഭിക്കുന്നതിന് അനുവാദം നൽകുന്നതിനുള്ള നിയമവും അടുത്ത പാർലമെന്റ് സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച് പാസ്സാക്കുമെന്ന് കേന്ദ്ര മാനവവിഭവശേഷി വകുപ്പ് മന്ത്രി കപിൽ സിബൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വിദേശ സർവകലാശാലകളെ സംബന്ധിച്ച കരട് ബിൽ കഴിഞ്ഞ സർക്കാരിന്റെ കാലത്തുതന്നെ തയ്യാറാക്കിയിരുന്നതാണ്. ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ എതിർപ്പുമൂലമാണ് അത് പാർലമെന്റിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയത്. സ്വദേശ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച കരട് ബിൽ പുതിയ സർക്കാർ അധികാരത്തിൽ വന്ന ശേഷം തയ്യാറാക്കിയതാണ്. പുതിയ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യത്തിൽ രണ്ട് നിയമങ്ങളും അടുത്ത സമ്മേളനത്തിൽ ഒരുമിച്ച് പാസ്സാക്കിയെടുക്കാനാണ് കേന്ദ്ര സർക്കാർ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ടി.എം.എ പൈ കേസിൽ 2002 ൽ സുപ്രീം കോടതി നടത്തിയ വിധി പ്രസ്താവത്തോടെയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം ലാഭാധിഷ്ഠിത വ്യവസായമായി മാറാനുള്ള സാഹചര്യം സംജാതമായത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വ്യവസായവൽക്കരണം കോടതി അനുവദിച്ച് കൊടുത്തു എന്നല്ല ഇതിനർത്ഥം. മറിച്ച്, കോടതി വിധിയിലെ ചില പഴുതുകൾ വിദ്യാഭ്യാസ കച്ചവടക്കാർക്ക് സഹായകമായി ഭവിച്ചു എന്നുമാത്രമാണ്. ദൈനംദിന ചെലവുകൾക്ക് പുറമെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭാവി വികസനത്തിന് ആവശ്യമായ ന്യായമായ മിച്ചം (reasonable surplus) വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഫീസിൽ നിന്നും കണ്ടെത്താമെന്ന വിധിയിലെ പരാമർശമാണ് വിദ്യാഭ്യാസ കച്ചവടക്കാർക്ക് താങ്ങായത്. എന്നിരുന്നാലും പിരിച്ചെടുക്കുന്ന മിച്ച ഫീസ് ന്യായമാണോ എന്നും സ്ഥാപനത്തിന്റെ വികസന ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും പരിശോധിക്കാൻ അധികാരമുള്ള ഫീസ് നിയന്ത്രണ കമ്മിറ്റി ഇസ്ലാമിക് അക്കാദമി വിധിയിലൂടെ നിലവിൽ വരികയുണ്ടായി. കമ്മിറ്റിയുടെ അധികാരങ്ങൾ ഇനാംദാർ വിധിയിലൂടെ പിന്നീട് പരിമിതപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും ഫീസ് നിർണയിക്കാനും അമിത ഫീസ് ഈടാക്കുന്നവർക്കെതിരെ നടപടിയെടുക്കാനുമുള്ള അധികാരങ്ങൾ നാമമാത്രമായെങ്കിലും ഈ കമ്മിറ്റിയിൽ തുടർന്നും നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസ കച്ചവടക്കാരുടെ കണ്ണിലെ കരടായിരുന്നു ഫീസ് നിയന്ത്രണ കമ്മിറ്റി.

പുതിയ നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതോടുകൂടി ഫീസ് നിയന്ത്രണ കമ്മിറ്റികൾ ഇല്ലാതാകും. അവയുടെ സ്ഥാനത്ത് പരാതി പരിഹാര ട്രൈബ്യൂണലുകളായിരിക്കും നിലവിൽ വരിക. ഈടാക്കിയ ഫീസ് ന്യായമാണോ എന്നും മിച്ച ഫീസ് സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭാവി വികസനത്തിന് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോയെന്നും പരിശോധിക്കാനുള്ള അധികാരം ട്രൈബ്യൂണലിന് ഉണ്ടാകില്ല. അത്തരം പരാതികൾ ഉന്നയിക്കാനുള്ള അവകാശം പോലും പരാതിക്കാരനില്ല. പിൻവാതിലിലൂടെ പണം കൈപ്പറ്റുന്നത് മാത്രമാണ് പുതിയ നിയമപ്രകാരം നിയമവിധേയമല്ലാത്തത്. എത്ര ഫീസ് വാങ്ങുന്നു എന്നല്ല, എങ്ങനെ വാങ്ങുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കാൻ മാത്രമാകും ട്രൈബ്യൂണലിന് അധികാരം. അതിനുതന്നെ സ്വതന്ത്ര അധികാരവുമില്ല. പരാതിയിൽ തീർപ്പ് കല്പിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി ലഭിക്കുന്ന പരിമിതമായ അധികാരം മാത്രം.

ക്യാപ്പിറ്റേഷൻ നൽകിയ രക്ഷിതാവും കൈപ്പറ്റിയ സ്ഥാപനാധികാരിയും തമ്മിൽ തർക്കങ്ങൾ ഇല്ലാത്തിടത്തോളം കാലം അനധികൃത ഇടപാടുകൾ ട്രൈബ്യൂണലിന്റെ പരിഗണനയ്ക്ക് വരാൻ പോലും സാധ്യതയില്ല.

ഫീസ് നിർണയത്തിലെന്നപോലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിലും നിലവിലുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങൾ പുതിയ നിയമം നിലവിൽ വരുന്നതോടുകൂടി അസാധ്യമാകും. പൊതുപ്രവേശന പരീക്ഷ വേണോ സ്ഥാപനങ്ങൾ നേരിട്ട് നടത്തുന്ന പരീക്ഷ വേണോ എന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള വിവേചനാധികാരം കരട് നിയമത്തിൽ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പുകാർക്ക് തന്നെ അനുവദിച്ച് നൽകിയിരിക്കുന്നു. പട്ടിക വർഗ്ഗക്കാർക്കും - ജാതിക്കാർക്കും മറ്റ് പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾക്കും ന്യൂനപക്ഷ സമുദായങ്ങൾക്കും പ്രത്യേക പരിരക്ഷക്കുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പുതിയ നിയമത്തിലില്ല. പ്രവേശന മാനദണ്ഡങ്ങൾ സ്ഥാപനാധികാരികൾ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും പരസ്യമാക്കപ്പെട്ട മാനദണ്ഡങ്ങൾക്ക് വിധേയമായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നും മാത്രമാണ് കരടുനിയമത്തിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് സാമൂഹ്യ നീതിക്ക് പകരം സുതാര്യതയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ കോർപ്പറേറ്റ് നീതി നടപ്പാക്കുകയെന്നതാണ് പുതിയ സമീപനം. 1993 ൽ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ കേസിലെ സുപ്രീം കോടതി വിധിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്വകാര്യ സംരംഭകരുടെ വിവേചനാധികാരം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് സാമൂഹ്യനീതി സംരക്ഷിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് മുന്നോട്ടുവച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, വിദ്യാഭ്യാസ കച്ചവടക്കാർക്ക് സമ്പൂർണ്ണ വിവേചനാധികാരം നൽകിക്കൊണ്ട് നിക്ഷേപ സൗഹൃദ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് പുതിയ നിയമത്തിലുള്ളത്.

നിയമ വിശാരദനായ കപിൽ സിബൽ വളരെ തന്ത്രപരമായാണ് കരട് നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് രൂപം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. വിദ്യാർത്ഥി പ്രവേശനവും ഫീസും സംബന്ധിച്ച പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ കണ്ടില്ലെന്ന് നടിക്കുകയും അപ്രധാന അംശങ്ങൾ പെരുപ്പിച്ച് കാട്ടി പരിഹാരം കണ്ടെത്തിയെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാർഗ്ഗമാണ് അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈടാക്കുന്ന ഫീസിന്റെ തോതിനെ സംബന്ധിച്ച് പൂർണ്ണമായ മൗനം അവലംബിക്കുന്ന നിയമത്തിൽ, പ്രോസ്പെക്ടസിന്റെ വില നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് ഒട്ടേറെ വകുപ്പുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഫീസ് നിശ്ചയിക്കുന്നതിനോ പ്രവേശന മാനദണ്ഡം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനോ യാതൊരു അധികാരവുമില്ലാത്ത ട്രൈബ്യൂണലിന്റെ ഘടനയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ വളരെ സൂക്ഷ്മമായി തന്നെ കരട് നിയമത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ നിയമത്തിനില്ലാത്ത സമഗ്രത ഉണ്ടെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കും വിധമാണ് വ്യവസ്ഥകൾക്ക് രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

1991 ൽ മൻമോഹൻസിംഗ് സാമ്പത്തിക രംഗത്ത് നടപ്പാക്കിയ ഉദാരവൽക്കരണ നയങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തേയ്ക്ക് വ്യാപിപ്പിക്കുകയാണ് തന്റെ പ്രധാന ദൗത്യമെന്ന് കപിൽ സിബൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അന്യായമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തടയുന്നതിനും വിദേശ സർവകലാശാലകുളടെ ഓഫ് കാമ്പസ്സ് സെന്ററുകൾ തുറക്കുന്നതിന് അനുവാദം നൽകുന്നതിനുമുള്ള നിയമങ്ങൾ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കോർപ്പറേറ്റ്വൽക്കരണത്തിനും ആഗോളവൽക്കരണത്തിനും നിയമപരിരക്ഷ നൽകുന്നതിനുള്ള ചട്ടക്കൂടുകൾ നിർമ്മിച്ചു നൽകും. വ്യാവസായിക രംഗത്ത് ഇതിനോടകം നടപ്പാക്കികഴിഞ്ഞ പൊതു-സ്വകാര്യ സംയുക്ത വികസന മാതൃക (Public Private Partnership Model of Development) പതിനൊന്നാം പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തേയ്ക്കും വ്യാപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പൊതു ആസ്തികളുടെ സ്വകാര്യവൽക്കരണത്തിനുകൂടി സാധുത നൽകുന്നതാണ് പുതിയ നിയമങ്ങൾ.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആഗോളവൽക്കരണത്തിനും കോർപ്പറേറ്റ്വൽക്കരണത്തിനും പ്രധാന ഭരണകക്ഷിയും പ്രധാന പ്രതിപക്ഷവും പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, പാർലമെന്റിനകത്ത് പുതിയ നിയമനിർമ്മാണം ചെറുത്ത് തോല്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാധ്യതകൾ വളരെ വിരളമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജനകീയവൽക്കരണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങൾ പൊതുവേദികളിലേയ്ക്ക് കൂടുതൽ ശക്തമായി വ്യാപിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന അധ്യാപക-വിദ്യാർത്ഥി-ജനാധിപത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങളാണ് ഇതിന് മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടത്.

പണ്ടൊക്കെ ചെറിയ പനിയോ ജലദോഷമോ വന്നാൽ ആരും കാര്യമാക്കുമായിരുന്നില്ല. ശരീരത്തിനുള്ളിലെ മാലിന്യങ്ങളും രോഗാണുക്കളും പുറത്തുകളയുന്നതിനുള്ള ഒരു സ്വാഭാവിക പ്രതിഭാസമായിരുന്നു അതൊക്കെ. അതിന് ആഗോളമായ മാനങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാലിന്ന് പനിയും ആഗോളപരമാണ്. അമേരിക്കക്കാർക്ക് പനി വന്നാൽ കേരളീയനും പനിക്കും. ലോകമാകെ അസ്വസ്തമാകും. മരണവാർത്തകൾ കേട്ട് ഏവരും വ്യാകുലപ്പെടും, ഭയവിഹ്വലരാകും, പ്രതിവിധികളന്വേഷിക്കും. പ്രതിരോധകുത്തിവയ്പ്.. മരുന്നുകൾ... ആൻറിബയോട്ടിക്കുകൾ... അങ്ങനെ കോടിക്കണക്കിന് രൂപ ചെലവിടും. അവയെല്ലാം ചില മരുന്നു കമ്പനികളുടെ കീശയിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ ലോകജനത പനികൊണ്ട് വിറയ്ക്കുമ്പോൾ ചില മരുന്നുകമ്പനികൾ ഊറിയൂറി ചിരിക്കും!

ഇതുവരെ വൈദ്യശാസ്ത്രരംഗത്ത് നടത്തിയിരുന്ന ഗവേഷണങ്ങളെല്ലാം മാനവരാശി നേരിടുന്ന ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പ്രതിവിധി കണ്ടെത്തുവാനായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന വൈറസിനേയും കീടങ്ങളെയും കണ്ടെത്തുവാനും അവയുടെ ജനിതകശേഷി വർദ്ധനവിനുമാണ് ഗവേഷണങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. പണ്ടൊക്കെ വിവിധയിനം പനികളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അവയ്ക്ക് കാരണമായ വൈറസുകളെ നശിപ്പിക്കുവാനാണ് ഗവേഷണങ്ങൾ നടന്നിരുന്നത്. എന്നാലിന്ന് അണുക്കളെ വളർത്തി വലുതാക്കി ശേഖരിക്കുന്നതിലാണ് ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അമേരിക്കയിൽ കാലിഫോർണിയ മുതൽ ന്യൂജഴ്സിവരെയും ബോസ്റ്ററൺ മുതൽ സാൻ ആൻറോണിയോ വരെയുമുള്ള ജനവാസകേന്ദ്രങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന 113 സ്ഥാപനങ്ങളെ ഇത്തരം പഠനങ്ങൾക്കും ഗവേഷണങ്ങൾക്കുമായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് *ഗ്ലോബൽ റിസർച്ച്* എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. 2001ൽ മാത്രം ഇരുപത് ബില്യൺ ഡോളറാണ് ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് ചെലവിട്ടതെന്നാണ് കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. ഈ പരീക്ഷണശാലകളിൽ സ്പാനിഷ്ഫ്ളൂ, പ്ലേഗ്, ആന്ത്രാക്സ്, ടുലറീമിയ, ഗിഫ്ററ്വാലി ഫ്ളൂ തുടങ്ങി അതീവ അപകടകാരികളായ രോഗാണുക്കളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും ജനിതകമാററം വരുത്തുകയും ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ജയിൻ ബർജർ മെയ്സ്ററർ എന്ന പത്രപ്രവർത്തക പനിയുടെ ആഗോള ഗൂഢാലോചനയുടെ രഹസ്യവുമായി ഈയിടെ രംഗത്തുവന്നിരിക്കയാണ്. അവർ ഈ ഗൂഢാലോചനയ്ക്കെതിരെ കേസ് ഫയൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണശക്തികളുടെ മനുഷ്യത്വരഹിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന കൊടിയ ക്രൂരതകൾ അങ്ങിനെ പുറത്തുവരുവാൻ പോകുകയാണ്. സ്വൈൻ ഫ്ളൂവിൻെറ ഇന്നത്തെ രൂപം സ്വൈൻ ഫ്ളൂ വൈറസും മനുഷ്യരെ ബാധിക്കുന്ന വൈറസും കൂടിച്ചേർന്ന വികസിതരൂപമാണ്. ഇത് അതിസങ്കീർണ്ണമായ ലബോറട്ടറി പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാനാകൂ. അപ്പോൾ, ഈ പുതിയ പനി താനേ ഉണ്ടായതല്ല. കൃത്യമമായുണ്ടാക്കി തുറന്നുവിട്ടതാണ്. ആർക്കുവേണ്ടി? എന്തിനുവേണ്ടി?

റോച്ചേ അൻസ് ഗിലേഡ് സയൻസ് എന്ന മരുന്നു കമ്പനിയുടെ ഉടമസ്ഥനായ റോണാൾഡ് റംസ്ഫെഡ് ആണ് അതിനുത്തരം നൽകുന്നത്. ഏവിയൻ ഫ്ളൂവിൻെറ (H5N1) പ്രതിരോധമരുന്നായി ലോകത്താകെ വിററത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കമ്പനി ഇറക്കിയ 'ടാമിഫ്ളൂ' എന്ന മരുന്നായിരുന്നു. കോടിക്കണക്കിന് ഡോളറിനാണ് ഇവ വിററഴിഞ്ഞത്. പനി അത്ര കടന്നില്ലെങ്കിലും പനിയുടെ ഭയപ്പാടുകൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ലോക മാദ്ധ്യമങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് അത്രയും വിററഴിക്കാനായത്. 2003 ൽ സാഴ്സ്, 2006 ൽ ഏവിയൻ ഫ്ളൂ, 2009 ൽ സ്വൈൻ ഫ്ളൂ അങ്ങനെ രോഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച് അവയെ ലോകമാകെ വ്യാപിപ്പിച്ച് പനിപ്പേടി സൃഷ്ടിച്ച് പ്രതിരോധ മരുന്നു കുത്തിവയ്പും നടത്തി വൻകൊള്ള ചെയ്യുന്ന ആഗോള കച്ചവട രാഷ്ട്രീയമാണ് ഇവിടെ അരങ്ങേറുന്നത്. എന്ത് ക്രൂരമാണ് ഈ ആഗോളവൽക്കരണമെന്ന് നോക്കൂ... എന്നിട്ടും കുറപ്പേർ അതിനെ പുകഴ്ത്തുന്നു.

Thomas Joseph
President, AIFUCTO

The Draft bill on Unfair Practices and Corporatisation of Higher & Technical Education

Freed from the pressure of the Left, the proactive HRD minister in the new UPA Government is racing against time to enact a law legitimizing market practices in higher education within the first 100days of his governance.

"What Manmohan Singh did to the economy in 1991 must be done to the education sector in 2009", Kapil Sibal has stated, making a major policy announcement on behalf of the Ministry of Human Resources Development (MHRD). He has further said that the reforms, the implementation of which has been delayed by two decades, cannot wait any further. In tune with this thinking, Kapil Sibal has announced a list of legislative measures, policy initiatives, administrative steps and academic reforms to be implemented within the first 100 days of his stewardship of the Ministry. Following are the legislative initiatives in higher education.

1) A Law on an autonomous overarching authority for higher education and research based on the recommendations of Yash Pal Committee and National Knowledge Commission.
2) A Law to prohibit to unfair practices in Technical and Medical institutions and Universities.
3) A law for mandatory assessment and accreditation in higher education through an independent regulatory authority;
4) A law to regulate entry and operation of Foreign Educational Providers;
5) A law to establish a Tribunal to fast-track adjudication of disputes concerning stake holders (teachers, students, employees and management) in higher education
6) A law to amend the National Commission for Minority Educational Institutions Act, to strengthen the Commission
7) A law to amend the Copyright Act, 1957 to address the concerns relating to copyrights and related rights of the various stake holders.

The Old Order

Of the above, the draft legislation on prohibition of unfair practices in higher and technical education institutions and the one to establish educational tribunals were placed for discussion in the meeting of the state education secretaries held on 24th July. In response to the demands from the States, the two drafts will now be further discussed in the con

ference of State Ministers on 21st August. Both legislations have emanated from the observations/decisions made by the Supreme Court in TMA Pai and subsequent judgments. Both have been in the making for quite some time. While the draft on educational tribunals is substantially the same as proposed by the previous UPA Government, the draft on prohibition of unfair practices is entirely new, despite the fact that there were two earlier versions of the draft law. The first was prepared by MHRD in 2005 and posted on its website for consultation. The second was prepared by a committee appointed by UGC in the form of UGC draft Regulations 2007. The new draft has been necessitated by the policy shift of the UPA from moderate liberalization to aggressive liberalization in education.

The National Common Minimum Programme (NCMP) of the first UPA Government was drafted against the background of the public outcry against the inequitable provisions in the TMA Pai and Islamic Academy judgments of the Supreme Court. The incorporation of the assurance in the NCMP that *nobody will be denied professional education because he or she is poor* was made to assuage public concern on this account and to accommodate the demands of the Left, the support of which was crucial for the survival of the Government. This was followed up by a draft bill "The Private Professional Educational Institutions (Regulation of Admission and Fixation of Fee) Bill, 2005. The bill did not fully address the need for a law ensuring admission according to merit and reservation and fee structure according to the paying capacity of the parent. However the principles of Common Entrance Test (CET) centralized counselling, allotment of seats among various categories including weaker sections and differential fees were accommodated, though the quantum of seats allotted to weaker sections did not fully accommodate the promises made in the NCMP. Meanwhile the Supreme Court delivered the judgment in Inamdar case which made CET, centralized admission and differential fee structure even more vulnerable. This actually necessitated a more stringent law, incorporating constitutional protection to its provisions. The Central Government should have responded by giving more teeth to the draft law. But strangely enough, MHRD withdrew the draft from public circulation and sat over it for the rest of its tenure.

The UGC took up the issue two years later by bringing out a draft law, UGC (Admission and Fee Structure in Private Aided and Unaided Professional Educational institutions) Regulations, 2007. The UGC draft was an improvement on the MHRD draft. The UGC draft had provisions which empowered the State/Union Territory Governments to regulate institutions set up within the state / UT. The provisions provided for allotment of seats under Government General Quota, Government Reserved Quota, and Institutional Quota and Management quota. Such quotas would be variable for minority and non-minority institutions. There were also provisions for regulating admission through CET and centralized counselling conducted by agencies appointed by the State. There could be variable fee structure determined by fee regulatory committees appointed by the State, by taking into account "such social aspects as SCs, STs, OBCs, rural, economically weaker sections, the population of minorities in the area and their educational needs and all other relevant factors, including the suggestions of managements". In addition to the above, there were also adequate provisions for ensuring transparency in the functioning of educational institutions and for imposing exemplary penalties on those which failed to comply with the regulations. The draft regulations actually addressed the concerns of equity and excellence in professional education to a large extent. The draft was welcomed by the people. But for reasons best known to the UGC, the draft was allowed to lapse. Today, UGC authorities even appear to be unaware of the existence of such a draft though it was widely discussed in the national press in February 2008, when the committee appointed for the purpose had submitted its proposals to the UGC.

Meanwhile, Kerala State Legislature had passed the Kerala Professional Colleges Act, 2006, which is by far the most comprehensive legislation on the subject. The Bill sought to put in place CET, centralized counselling, and differential fee structure, reservation for SC/ST/OBC/Minorities/the poor and non-discriminatory criteria for the identification of minority institutions. An attempt was made to enact a law which would ensure a fair, transparent and non exploitative

procedure for admission and payment of fees to extent possible within the limits of the interpretive possibilities inherent in TMA Pai (2002), Inamdar (2005) and Bal Pattil (2005) judgments of the Supreme Court. But the High Court of Kerala struck down the major provisions of the Bill by giving a restrictive interpretation to the Supreme Court Judgments, virtually rejecting the choices available to the State Legislature. The appeal against the High Court verdict has been pending with the Supreme Court since then.

The New Order

The draft for the new Central legislation is a far cry from the draft MHRD legislation (2005) the draft UGC legislation (2007) and the Kerala Professional Colleges Act (2006). The above legislations, whether enacted or only attempted to be enacted, had a common objective. All of them sought to regulate unaided institutions, in varying degrees. The new draft legislation of the MHRD (2009) stands apart from the above in its very objective. It does not seek to regulate unaided institutions; it seeks to deregulate them. The ulterior purpose of the proposed legislation is to legitimize corporatisation and commercialization of higher education. The provisions in the bill seek to limit the obligation of social accountability of educational institutions to merely ensuring transparency in the process of admission and levy of fees. The larger issue of social justice is totally ignored. There is no provision for an admission procedure based on a Common Entrance Test (CET) and centralized counselling conducted by the agency of the State or for allotment of seats among various categories of students including SC/ST/OBC/Minorities. There is also no provision for a differential fees structure on the basis of merit/income of students. The provisions of the new law not only apply to unaided institutions, but to all higher education institutions, public or private, aided or unaided. By treating all higher education institutions on par, the new legislation could pave the way for commercialization of not only unaided institutions, but aided and Government institutions as well.

The legislation is intended to provide a protective umbrella against the marginal authority given to the States to regulate unaided institutions through various Supreme Court pronouncements. Once a Central law comes into force all regulatory intervention made by State Governments through legislative steps, administrative measures and judicial admission/fee regulatory committees would cease to be operational. This is because the apex court has made it clear that the "committees regulating admission procedure and fee structure shall continue to exist, but only as a temporary measure and an inevitable passing phase until the Central Governments or the State Governments are able to devise a suitable mechanism and appoint a competent authority".

Discredited Philosophy

The new legislation derives its inspiration from the discredited concept that higher education is a non-merit good. The World Bank had advanced this doctrine in the 90's. Though the World Bank abandoned the concept at the beginning of the present decade, the third World Governments continue to adhere to it even today. The Ambani-Birla Report on "A Policy Framework for reforms in Education" (2000) submitted to then Prime Minister had attempted to incorporate the principle as part of the national policy. The principle got judicial approval in TMA Pai judgement (2002). It was on this basis that the Court ruled that the provision for differential fee in Unnikrishnan Judgment was unconstitutional. The Court also accordingly recognized that educational entrepreneurs have a right to make a "reasonable surplus" from the fees collected from the students. The UGC sought to institutionalize the arrangement by promoting "commercial culture and corporate culture" through its concept paper "Towards Formulation of Model Act for Universities" (2003). During the tenure of the first UPA Government, the compulsions of the Common Minimum Programme acted as a deterrent against further commercialization of education. But the pressure put up by the Left was not adequate enough to overcome the greater pressure put up by the commercial lobby against an equitable legislation for regulating unaided institutions. Hence the legislative attempts could not proceed beyond the stage of drafts put up by MHRD and the UGC. Freed from the pressure of the Left, the proactive HRD minister in the new UPA Government is racing against time to enact a law legitimizing market practices in higher education within the first 100days of his governance.

2009 World Conference on Higher Education

The New Dynamics of Higher Education and Research For Societal Change and Development

UNESCO **PARIS** **5 – 8 July 2009**

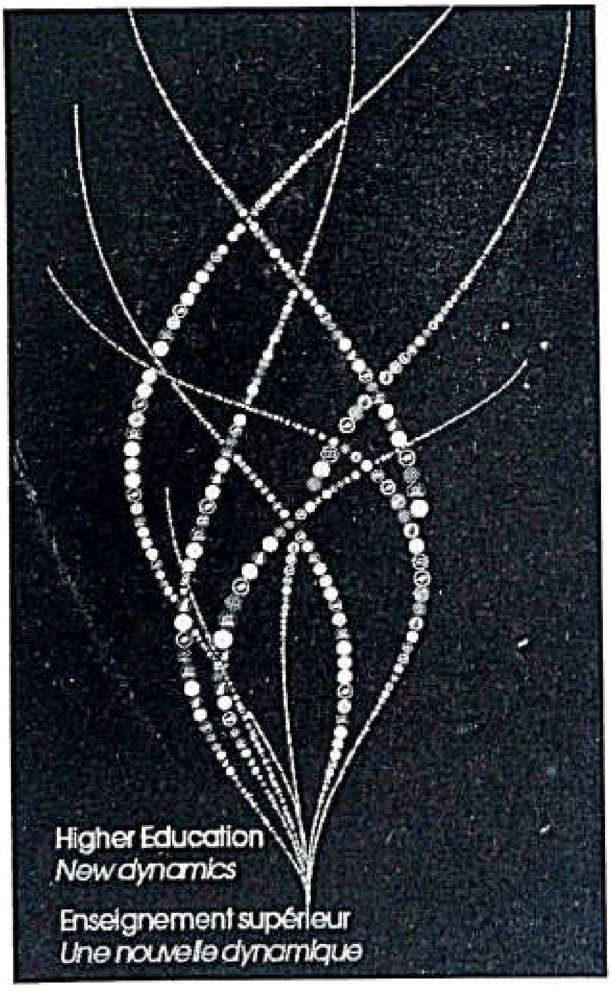

PREAMBLE

We, the participants of the 2009 World Conference on Higher Education, held from 5 to 8 July 2009 at UNESCO Headquarters in Paris, recognising the abiding relevance of the outcomes and Declaration of the 1998 World Conference on Higher Education and taking into account the outcomes and recommendations of the six regional conferences (Cartagena de Indias, Macau, Dakar, New Delhi, Bucharest and Cairo) as well as the debates and outcomes of this world conference, 'The New Dynamics of Higher Education and Research for Societal Change and Development', adopt the present communiqué.

As a public good and a strategic imperative for all levels of education and as the basis for research, innovation and creativity, higher education must be a matter of responsibility and economic support of all governments. As emphasised in the Universal Declaration of Human Rights, 'higher education shall be equally accessible to all on the basis of merit' (Article 26, paragraph 1).

The current economic downturn may widen the gap in access and quality between developed and developing countries as well as within countries, presenting additional challenges to countries where access is already restricted. At no time in history has it been more important to invest in higher education as a major force in building an inclusive and diverse knowledge society and to advance research, innovation and creativity. The past decade provides evidence that higher education and research contribute to the eradication of poverty, to sustainable development and to progress towards reaching the internationally agreed upon development goals, which include the Millennium Development Goals (MDGs) and Education for All (EFA). The global education agenda should reflect these realities.

SOCIAL RESPONSIBILITY OF HIGHER EDUCATION

1. Higher Education as a public good is the responsibility of all stakeholders, especially governments.
2. Faced with the complexity of current and future global challenges, higher education has the social responsibility to advance our understanding of multifaceted issues, which involve social, economic, scientific and cultural dimensions and our ability to respond to them. It should lead society in generating global knowledge to address global challenges, inter alia food security, climate change, water management, intercultural dialogue, renewable energy and public health.
3. Higher education institutions, through their core functions (research, teaching and service to the community) carried out in the context of institutional autonomy and academic freedom, should increase their interdisciplinary focus and promote critical thinking and active citizenship. This would contribute to sustainable development, peace, wellbeing and the realization of human rights, including gender equity.
4. Higher education must not only give solid skills for the present and future world but must also contribute to the education of ethical citizens 2 committed to the construction of peace, the defense of human rightsand the values of democracy.
5. There is need for greater information, openness and transparency regarding the different missions and performance of individual institutions.
6. Autonomy is a necessary requirement for fulfilling institutional missions through quality, relevance, efficiency, transparency and social responsibility.

ACCESS, EQUITY AND QUALITY

7. In the past ten years, tremendous efforts have been made to improve access and ensure equity. This effort must continue. Access alone is, however, not enough. Much more needs to be done. Efforts must be made to ensure the success of learners.
8. Expanding access has become a priority in the majority of Member States and increasing participation rates in higher education are a major global trend. Nevertheless, great disparities persist, constituting a major source of inequality. Governments and institutions must encourage women's access, participation and success at all levels ofeducation.
9. In expanding access, higher education must pursue the goals of equity, relevance and quality simultaneously. Equity is not simply a matter of access – the objective must be successful participation and completion while at the same time assuring student welfare. This must include appropriate financial and educational support to those from poor and marginalized communities.
10. The knowledge society needs diversity in higher education systems, with a range of institutions having a variety of mandates and addressing different types of learners. In addition to public institutions, private higher education pursuing public objectives has an important role to play.
11. Our ability to realize the goals of EFA is dependent upon our ability to address the worldwide shortage of teachers. Higher education must scale up teacher education, both pre-service and in-service, with curricula that equip teachers to provide individuals with the knowledge and skills they need in the twenty-first century. This will require new approaches, including open and distance learning (ODL) and information and communications technologies (ICTs).
12. Preparing education planners and conducting research to improve pedagogical approaches also contributes to EFA goals.
13. ODL approaches and ICTs present oppor

tunities to widen access to quality education, particularly when Open Educational Resources are readily shared by many countries and higher education institutions.

14. The application of ICTs to teaching and learning has great potential to increase access, quality and success. In order to ensure that the introduction of ICTs adds value, institutions and governments should work together to pool experience, develop policies and strengthen infrastructure, especially bandwidth.
15. Higher education institutions must invest in the training of faculty and staff to fulfil new functions in evolving teaching and learning systems.
16. Greater emphasis on the areas of Science, Technology, Engineering and Mathematics as well as Social and Human Sciences is vital for all our societies.
17. The results of scientific research should be made more available through ICTs in addition to open access to scientific literature.
18. The training offered by institutions of higher education should both respond to and anticipate societal needs. This includes promoting research for the development and use of new technologies and ensuring the provision of technical and vocational training, entrepreneurship education and programmes for lifelong learning.
19. Expanding access poses challenges to the quality of higher education. Quality assurance is a vital function in contemporary higher education and must involve all stakeholders. Quality requires both establishing quality assurance systems and patterns of evaluation as well as promoting a quality culture within institutions.
20. Regulatory and quality assurance mechanisms that promote access and create conditions for the completion of studies should be put in place for the entire higher education sector.
21. Quality criteria must reflect the overall objectives of higher education, notably the aim of cultivating in students critical and independent thought and the capacity of learning throughout life. They should encourage innovation and diversity. Assuring quality in higher education requires recognition of the importance of attracting and retaining qualified, talented and committed teaching and research staff.
22. Policies and investments must support a broad diversity of tertiary/postsecondary education and research – including but not limited to universities – and must respond to the rapidly changing needs of new and diverse learners.
23. The knowledge society requires a growing differentiation of roles within higher education systems and institutions, with poles and networks of research excellence, innovations in teaching/learning and new approaches to community service.

INTERNATIONALISATION, REGIONALISATION AND GLOBALISATION

24. International cooperation in higher education should be based on solidarity and mutual respect and the promotion of humanistic values and intercultural dialogue. As such, it should be encouraged despite the economic downturn.
25. Institutions of higher education worldwide have a social responsibility to help bridge the development gap by increasing the transfer of knowledge across borders, especially towards developing countries, and working to find common solutions to foster brain circulation and alleviate the negative impact of brain drain.
26. International university networks and partnerships are a part of this solution and help to enhance mutual understanding and a culture of peace.
27. Partnerships for research and staff and student exchanges promote international cooperation. The encouragement of more broadly based and balanced academic mobility should be integrated into mechanisms that guarantee genuine multilateral and multicultural collaboration.
28. Partnerships should nurture the creation of national knowledge capabilities in all involved countries, thus ensuring more diversified sources of high quality research peers and knowledge production, on regional and global scales.
29. For globalisation of higher education to benefit all, it is critical to ensure equity in access and success, to promote quality and to respect cultural diversity as well as national sovereignty.
30. Globalisation has highlighted the need for the establishment of national accreditation and quality assurance systems along with promotion of networking among them.
31. Cross-border provision of higher education can make a significant contribution to

higher education provided it offers quality education, promotes academic values, maintains relevance and respects the basic principles of dialogue and cooperation, mutual recognition and respect for human rights, diversity and national sovereignty.

32. Cross-border higher education can also create opportunities for fraudulent and low-quality providers of higher education that need to be counteracted. Spurious providers ('degree mills') are a serious problem. Combating 'degree mills' requires multi-pronged efforts at national and international levels.

33. New dynamics are transforming the landscape of higher education and research. They call for partnerships and concerted action at national, regional and international levels to assure the quality and sustainability of higher education systems worldwide – particularly in Sub-Saharan Africa, Small Island Developing States (SIDs) and other Least Developed Countries (LDCs). This should also include South-South and North-South-South cooperation.

34. Greater regional cooperation is desirable in areas such as the recognition of qualifications, quality assurance, governance, and research and innovation. Higher education should reflect the international, regional and national dimensions in both teaching and research.

LEARNING RESEARCH AND INNOVATION

35. Given the need for increased funding for research and development in many countries, institutions should seek new ways of increasing research and innovation through multi-stakeholder public-private partnerships that include small and medium enterprises.

36. It is increasingly difficult to maintain a healthy balance between basic and applied research due to the high levels of investment needed for basic research as well as the challenge of linking global knowledge to local problems. Research systems should be organised more flexibly to promote science and interdisciplinarity in the service of society.

37. For the quality and integrity of higher education, it is important that academic staff has opportunities for research and scholarship. Academic freedom is a fundamental value that must be protected in today's evolving and volatile global environment.

38. Higher education institutions should seek out areas of research and teaching that can address issues related to the well-being of the population and establish a strong foundation for locally-relevant science and technology.

39. Indigenous knowledge systems can expand our understanding of emerging challenges; higher education should create mutually beneficial partnerships with communities and civil societies to facilitate the sharing and transmission of appropriate knowledge.

40. In the face of increasingly scarce resources, stakeholders are encouraged to explore and intensify the use of electronic library resources and tools to support teaching, learning and research.

HIGHER EDUCATION IN AFRICA

41. The 2009 World Conference on Higher Education gave special focus to the challenges and opportunities for the revitalization of higher education in Africa – an important tool for the development of the continent. The issues raised for African higher education are integrated throughout this communiqué.

42. Participants welcomed the recommendations of the Dakar Regional Preparatory Conference of November 2008 and noted the progress recorded since the 1998 World Conference on Higher Education – especially increased enrolments in higher education. Participants underscored the critical need to confront emerging challenges relating to gender and racial inequality, academic freedom, brain drain and the lack of graduates' preparedness for the labour market. They underlined the urgency for the adoption of new dynamics in African higher education that work towards a comprehensive transformation to sharply enhance its relevance and responsiveness to the political, social and economic realities of African countries. This new momentum can provide a trajectory in the fight against under-development and poverty in Africa. This will demand greater attention to higher education and research in Africa than has been given for the last eleven years. Higher education in Africa should foster good governance

based on robust accountability and sound financial principles.

43. The evolution of a quality African higher education and research area will be stimulated through institutional, national, regional and international collaboration. There is, therefore, the need for a strategic orientation towards the establishment/strengthening of such collaboration. African countries with well-developed higher education systems should share with those that have less-developed systems. We must commit to making African higher education an instrument for regional integration.

44. The development of the higher education area in Africa will also be catalysed by the establishment of a quality assurance mechanism at the regional level. In this connection, we urge the fast-tracking of the initiative of the African Association of Universities (AAU), with support from UNESCO, to stimulate the setting up of national, sub-regional and regional quality assurance systems. Equally, staff and student mobility within an African higher education area will be fostered through the active implementation of the Arusha Convention on the mutual recognition of diplomas, certificates and degrees. The indispensability of the Pan African University in fostering African integration should be stressed.

45. Access: To meet the rapidly increasing demand for higher education and research in Africa, there is an urgent need for differentiated institution – ranging from research universities to polytechnics and technical colleges, with diversified programmes within each institution – to cater to different types of learners as well as the needs of the country. The increasing demand for higher education will hardly be met by traditional face-to-face delivery alone. Other approaches, such as ODL and online learning, will have to be utilized, especially for areas such as continuing adult education and teacher training.

46. Curriculum relevance: A number of areas of expertise are crucial for the diversification of African economies, yet are not receiving the required attention. These include agriculture, natural resource extraction, the environment, indigenous knowledge systems and energy. A focus on these areas in higher education can contribute to ensuring the competitiveness of African economies.

47. Funding: Education remains a public good, but private financing should be encouraged. While every effort must be made to increase public funding of higher education, it must be recognised that public funds are limited and may not be sufficient for such a rapidly developing sector. Other formulae and sources of funding, especially those drawing on the public-private partnership model, should be found.

48. Students should be given a voice in governance of higher education at all levels.

49. Participants expressed deep appreciation for the ongoing support to the development of African higher education by several countries and organizations. They also welcomed the new pledges made by several new partners, notably China, India and the Republic of Korea. They also applauded the concrete proposals from the African Development Bank, the African Union and associations of universities – notably the African Association of Universities (AAU), the Agence Universitaire demla Francophonie (AUF) and the Association of Commonwealth Universities (ACU) – on the issues of governance and higher education delivery models.

50. The participants appreciated the priority that UNESCO accorded to Africa at this conference.

CALL FOR ACTION: MEMBER STATES

51. Member States, working in collaboration with all stakeholders, should develop policies and strategies at system and institutional levels to: a) Maintain, and if possible, increase investment in higher education in order to sustain quality and equity at all times and foster diversification in both the provision of higher education and the means of funding;

b) Ensure adequate investments in higher education and research to reflect growing expectations and societal needs;

c) Put in place and strengthen appropriate quality assurance systems and regulatory frameworks with the involvement of all stakeholders; d) Scale up pre-service and in-service teacher training with curricula that equip them to prepare students as

responsible citizens;

e) Encourage women's access, participation and success in higher education;

f) Guarantee equal access to underrepresented groups such as workers, the poor, minorities, the differently abled, migrants, refugees and other vulnerable populations;

g) Develop mechanisms to counteract the negative impact of brain drain while encouraging academic, staff and student mobility;

h) Support greater regional cooperation in higher education conducive to the establishment and strengthening of regional higher education and research areas;

i) Empower Least Developed Countries and Small Island Developing States to benefit from the opportunities offered by globalisation and foster collaboration between them;

j) Pursue the goals of equity, quality and success by developing more flexible entry pathways and assuring better recognition of prior learning and work experience;

k) Enhance the attractiveness of academic careers by ensuring respect for the rights and adequate working conditions of academic staff in accordance with the 1997 Recommendation Concerning the Status of Higher Education Teaching Personnel;

l) Ensure active student participation in academic life, with freedom of expression and the right of organisation, and provide adequate student services;

m) Combat degree mills through multipronged action at national and international levels;

n) Develop more flexible and organised research systems which promote science excellence, interdisciplinarity and serve society;

o) Support the fuller integration of ICTs and promote ODL to meet increasing demands for higher education.

CALL FOR ACTION: UNESCO

52. In the context of significant progress towards achieving Universal Primary Education, UNESCO should reaffirm the priority of higher education in its future Programmes and Budgets. In pursuing this priority UNESCO, within its five functions as laboratory of ideas, catalyst for international cooperation, standard-setter, capacity-builder and clearing house, should:

a) Assist with the formulation of long term, sustainable strategies for higher education and research in tune with internationally agreed development goals and national/regional needs;

b) Provide platforms for dialogue and the sharing of experience and information on higher education and research and assist in building capacity in the formulation of higher education and research policies;

c) Help governments and institutions address international issues in higher education by:

- Continuing to implement its standard-setting instruments, in particular the new generation of regional conventions for the recognition of qualifications; and the 1997 Recommendation Concerning the Status of Higher Education Teaching Personnel;
- Pursuing its work in capacity building for quality assurance in higher education in developing countries;
- Fostering international collaboration in teacher education in all regions, especially in Africa through TTISSA (Teacher Training in Sub-Saharan Africa);
- Encouraging the transfer of knowledge through UNITWIN Networks and UNESCO Chairs, in collaboration with other agencies, to further capacity development in support of internationally agreed goals such as Education for All (EFA), the Millennium Development Goals (MDGs) and the United Nations Decades.

d) Encourage international mobility and exchanges of students and staff, while developing strategies to counteract the negative impact of brain drain.

e) Enhance student participation in UNESCO forums and support global student dialogue.

f) Ensure follow-up to the 2009 World Conference on Higher Education through: the identification of the most important issues and priorities for immediate action; the monitoring of trends, reforms and new developments; and the promotion of regional integration and academic cooperation by supporting the creation and development of regional areas of higher education and research and strengthening the regional UNESCO units in coordination with the existing networks.

g) Reinforce and extend the UNESCO-ADEA Task Force for Higher Education in Africa, which includes major partners and donors, to ensure effective follow-up to the 2009 World Conference on Higher Education to move from talk to action.

Prabhat Patnaik
Vice Chairman,
Kerala State Planning Commission

Challenges before Higher Education in Developing Societies

The need is to bring back to the campuses of the institutions of higher education the exquisite joy of cultivating a life of the mind, a profound sense of the grandeur of ideas.

The twentieth century witnessed some momentous developments. Coun-tries which for decades, or even centuries, had remained colonies, semi-colonies, or dependencies, acquired political independence after prolonged freedom strug-gles. With decolonization they also emerged into modern nationhood, where diverse people with dissimilar languages, ethnicities and regional identities who had become unified in the course of the anti-colonial struggles, decided to live together as a unified nation under a single nation-State. The political form given to this nation-State was typically that of an electoral democracy based on uni-versal adult franchise, usually a parliamentary democracy but occasionally an elected Presidency. There were no doubt severe birth pangs for this emerging new order: there were many false starts, partitions, and secessionist movements, but, through all these, the awakening of the hitherto marginalized peoples of the colonial and semi-colonial world to nationhood, political rights and demo-cratic arrangements remains an outstanding fact.

The momentousness of these developments must not be underestimated. In India for example, characterized for millennia by a caste-system that hierar-chically ordered people into superior and inferior beings, the institutionalization of "one-person-one vote" constituted a veritable social revolution. And it was made possible because the modern elite that led the freedom struggle put this forward as a condition for mobilizing the people behind this struggle, as a promised implicit social contract that was later to be given explicit form in the new Constitution of the Republic. And this elite in turn was the legatee of an intellectual upsurge which the modern higher educational system, instituted by colonialism with the objective of recruiting functionaries for the colonial re-gime, facilitated despite itself.

This process of awakening, sometimes referred to in somewhat inelegant language as "nation-building", is far from over; on the contrary it faces severe challenges on an almost daily basis. And if it is to be carried forward, then the higher education system, no longer run by colonialism for its own purposes but now an integral part of the new nation, must continue to produce people who remain sufficiently imbued with the values enshrined in the Constitution, suffi-ciently committed to the implicit social contract of which the Constitution is the outcome. These are the values of secularism, egalitarianism, opposition to caste and gender discrimination, support for democratic arrangements, for civil liber-ties and political rights. In short, the higher education system in countries like ours must be oriented towards carrying forward the task of "nation-building". This must remain its highest priority.

Two misunderstandings may arise here. The first misunderstanding con-sists in the belief that higher education has to do with the striving for knowledge and knowledge has nothing to do with nationhood. By emphasizing the "na-tion-building" task of higher education are we not distorting its role, detaching it from the academic universe where ideas alone matter and loading on to it "political tasks" such as "nation-building"? Are we not looking upon higher education in somewhat narrow terms as a purely functional activity? The scope for this misunderstanding arises because of the crudity of the term "nation building" which carries with it a suggestion of functionality, artificiality, narrow-ness and imposition. What is meant by the "nation building" task of higher education however (I have elsewhere called it, following Antonio Gramsci, the task of creating "organic intellectuals" of the people) is something very differ-ent from these suggestions. It is indeed a striving for knowledge, for excellence, but unrestricted by the hegemony of the existing ideas which typically emanate from the advanced countries. These ideas must of course be engaged with, but higher education in developing societies cannot remain a mere clone of what exists in the advanced countries. Developing societies must go beyond the mere imitation of research agendas set by the established centres of learning in the advanced countries in order to take account of the people's needs. I mentioned earlier that modern India was the outcome of an intellectual upsurge, of a period of great intensity of intellectual effort, be it in the form of Dadabhai Naoroji's "Drain Theory" that exposed the inner working of the colonial system of exploitation, or the Gandhi-Tagore correspondence that touched upon prac-tically every problem of modern India, or the forays into theoretical Physics of a Meghnad Saha or a Satyen Bose that produced frontier research enshrined for instance in the Bose-Einstein Stastic. To create conditions for the sustenance of such an upsurge is what constitutes the "nation-building" task of higher edu-cation; it visualizes much higher levels of creativity than otherwise.

The second misunderstanding is to believe that even if the "nation-build-ing" task of higher education is important it is a matter that is best left to certain disciplines and certain segments of higher education. How can it have any relevance for the training and research in large number of disciplines? In other words it can not be of concern for the entire higher educational sector as a whole. The mistake here consists in not recognizing that the overall task of higher education impacts every aspect of it. (The description of the task of higher education in Gramscian terms as producing "organic intellectuals" of the people in developing societies reduces the scope for such misunderstand-ing). The very conception of the system of higher education in all its facets is shaped by this task, which covers not just the inculcation of certain specific values, such as secularism or respect for civil liberties, but the creation of an entire Weltanschauung.

A higher education system geared to this task will necessarily have certain characteristics. First of all it must be largely State-funded. There has always been space for charities, philanthropic initiatives, bequests and such like for starting institutions for higher education; they can easily get dovetailed into any State-funded system to serve the overarching task of "nation building" in the broader sense, but the same cannot be said of private educational institu-tions run on commercial lines which necessarily have to treat education as a saleable commodity. Treating higher education as a commodity necessarily

comes in the way of its nation-building task. For instance, it precludes affirmative ac-tion in matters of admission and recruitment which is important for an egalitarian educational system; and it also precludes emphasis on courses and disciplines that are important from the social point of view as distinct from being merely profitable.

Many private educational institutions claim that they do not run for profit, even when they are palpably profit-oriented, on the grounds that all the profits they earn are reinvested into the institutions itself. This claim however is mis-placed. The logic of the operation of an educational institution depends upon the objective for which it is run. If obtaining a large surplus is the objective of the institution, then, no matter how this surplus is deployed, the logic of the operation of the institution will be vitiated in a manner inimical to the "nation-building" task of the higher education system.

Secondly, as already mentioned, a higher education system oriented to-wards nation-building must not only be open to all but also make itself inclusive in a deliberate sense by drawing students and teachers from hitherto excluded and marginalized communities through affirmative action, of which the sim-plest and the most effective form is reservations. It is usually believed that affirmative action, though necessary for ensuring equity, militates against ex-cellence, that we have here a conflict between achieving equity and ensuring quality. This perception is fundamentally wrong. Affirmative action which achieves equity simultaneously enhances the quality of the higher education system. Not only is there no conflict between the achievement of equity and the enhance-ment of quality, but the former is the most effective and potent means of achieving the latter.

This follows simply from the premise, acceptable to all but the most die-hard racists, that talent and academic ability are more or less evenly distributed across the various social groups in a society. It follows then that if among the students or teachers of the higher education system there is overwhelming rep-resentation of only a few social groups, to the exclusion of others, then that system must be suffering from a loss of quality. The best quality education sys-tem would thus be one where the group-wise composition of students and teachers, i.e. of the academic community, would closely approximate the group-wise composition of the population as a whole.

Of course, because of past discrimination, the excluded groups in any ini-tial situation are so handicapped that their actual performance invariably falls short of what they are capable of, i.e. of their potential, so that in what appears to be a "fair" selection they continue to remain excluded; but this only shows that establishing formal equality at the level of selection only serves to reinforce and perpetuate substantive inequality. Or putting it differently, the apparent insistence on "quality" in a given situation serves to undermine quality in the long run. The only way to overcome this situation and bring about long-run quality improvement in the higher education system

is through affirmative ac-tion that appears immediately to be compromising on quality. The argument here is exactly analogous to Friedrich List's argument for the introduction of protection, as opposed to free trade, in newly developing economies for the longer run efficiency of production in the world economy.

Putting it differently, underlying apparent equality of opportunity in a sys-tem marked by a legacy of exclusion there are major and structural barriers to entry for several social groups. Real equality, and hence the achievement of real quality, can be ensured only by violating formal equality, through affirmative action, including reservation. True, this has to be followed by active steps to ensure that those who have entered the system because of being helped across the barriers to entry are given the opportunity to achieve their true

potential, but that is an argument for supplementing reservations by a host of other meas-ures, not for doing away with reservations altogether.

Thirdly, a higher education system oriented towards "nation-building" must always preserve dissent and democracy within the educational institutions so that a multiplicity of points of view, including many that are unpalatable to the ruling political echelons, can flourish. The institutions must work out norms of conduct and modes of expression of dissent that ensure that debate thrives without being snuffed out and that the right to free expression of all sections of the community in an academic institution are respected. But, snuffing out dis-sent in the name of creating an atmosphere of work and promoting "excellence", by institutionalizing an authoritarian structure within the higher education sys-tem is fundamentally opposed to the "nation-building" task of higher education. Since the anti-colonial struggle itself began with the expression of dissent within the institutions of higher learning, for which the dissenters were punished dur-ing the colonial period, to snuff out dissent now on the argument that the present situation is altogether different, amounts to making the untenable claim that we have now stepped out of history, i.e. that the task of nation-building no longer exists, that it belonged only to the past but does not concern the present.

It follows then that the "nation-building" task of the higher education system precludes altogether the privatization, commoditization, commerciali-zation and corporatization of the education system. An education system that is largely private and run for profit, even though the profit motive may be cam-ouflaged by reinvestment policy, will be necessarily non-inclusive, not just in the sense of preventing or diluting affirmative action, but also in the sense of keep-ing out students from impecunious families; it would entail an emphasis on marketable courses rather than on courses in basic sciences, social sciences and humanities; it would stifle dissent and the free atmosphere of debate for the sake of maintenance of "discipline" and improvement of examination perform-ance, thereby curtailing freedom of the mind; and it would substitute "learning by rote" and conventional "good student" qualities for the intensity of intellec-tual engagement which is a necessary condition for excellence.

But this is precisely where the higher education system encounters its first challenge. The participation of the economy in the global market in the con-temporary period creates conditions that promote precisely these very tendencies, of privatization, commoditization, commercialization and corporatization.

Participation in the global market implies that only certain kinds of products, embodying only certain kinds of knowledge and skills, are demanded. There is a pressure therefore on the higher education system for specializing only in such skills and knowledge. And if the publicly-funded education system resists doing so, then a parallel private system comes up, whether legally or illegally, that takes upon itself the task of catering to the market. The entire thrust of the education system therefore shifts towards producing students who can meet the demands of the global market. And since participation in the global market is far more lucrative from the point of view of the students there is additional social pressure from the middle class, from which the students overwhelmingly come, to orient the higher education system towards the pull of the global market (and of the market in general).

The attempt to resist this pull of the market in the era of "neo-liberal" policies, for the sake of preserving the "nation-building" role of higher educa-tion, is undermined by the two factors just mentioned: one is the pressure of the burgeoning middle class which is afraid that lucrative employment oppor-tunities for its children in the global economy may go unused; the other is the fact that any reluctance on the part of the State to resist the pull of the market on the education system results in the mushrooming of private educational institutions that come up to fill the gap. As a result, willy-nilly, privatization, commoditization, commercialization and, together with it corporatization en-ter the higher education system in a big way. And soon the demand arises that the government should remove whatever residual hurdles it may still have in place against this process.

This also affects the publicly funded higher education system itself which now has

to compete against the private system that comes up in jgsponse to the pull of the market. The public higher education system is caught in a series of dilemmas. If it does not prioritize marketable courses but remains committed to its emphasis on the basic courses which are less marketable, then it runs the risk of attracting only the less talented students who are less employable and hence more demoralized, i.e. it runs the risk of becoming an academic backwater; on the other hand if it does orient itself to the dictates of the market, then it merely imitates the private system and loses its raison d etre. Even in courses which it has been running and which have suddenly become marketable, yielding extraordinarily high salaries to their products, if it continues to charge low fees, then it is giving an unwarranted subsidy to middle class students with lucrative employment prospects; on the other hand if it raises its fees then it is compromising on inclusiveness. The public system in other words is increasingly faced with an unpleasant choice: either it imitates the private system and thereby loses its sui generis character, and hence its "nation building" role; or it resists the tendency for such imitation, remains committed to its "nation building" role in the face of the pull of the market and becomes an academic backwater, catering to a bunch of mediocre, unemployable and demoralized students.' Either way the public higher education system faces a crisis. And since the private higher education institutions have little interest in or concern for impartingany education that carries the "nation-building" project forward, it follows that the phenomenon of globalization, and the pursuit of "neo-liberal" policies as an integral part of it, tends to undermine the "nation-building" task of higher education.

Developing societies like India therefore appear to be caught in a serious contradiction in the realm of higher education, namely, their avowed objective in this realm, of "nation building", appears unsustainable in the face of the current globalization. If they retain the paradigm of the higher education sys-tem inherited from the anti-colonial struggle, and adhere to emphasizing the "nation-building" task of higher education, then they get overtaken by the parallel' development of a private education system that has scant regard for "nation building"; on the other hand if they abandon the paradigm and delib-erately make the higher education system market-oriented, then the "nation-building" task is given the go-by anyway.

One way or the other their avowed objective of "nation building" appears unsustainable in the current milieu. This would not matter much if they could afford to ignore the "nation building" task, if they could simply swim with the globalization tide and move towards the commoditization and commercializa-tion of higher education. But precisely because the "nation building" task retains its primary relevance, indeed becomes even more urgent because of the social strains that globalization brings in its wake, they can ignore this task only at their own peril. How to preserve the primacy of the "nation-building" role of higher education in the context of the current globalization is the biggest chal-lenge before the higher education system in developing societies like India.

On closer examination however it is clear that this contradiction facing the higher education system is not internal to it, but a consequence of develop-ments extraneous to it. There is no reason for abandoning the "nation-building" role of higher education in societies like ours even in this era of globalization provided a whole range of supportive policies are undertaken, and since these supportive policies are desirable in themselves there should be no qualms about undertaking them. For a start, the perception that, unless the higher education system adjusts its structure to the demand of the global market, its products will forfeit job opportunities, is more likely to be a reflection of the insecurity of middle class parents than a reality. India's recent success in exporting a range of "knowledge-based" services is the outcome not of any change in the higher education system that has occurred in more recent times but of the old higher education system that was erected in the Nehruvian period. True, there has been a mushrooming of private "self-financing" institutions (which are surrep-titiously engaged in profit-making despite a Supreme Court directive proscribing profit-making in higher educational institutions); but the cream of "knowledge-practitioners" in India today, engaged in this

entire range of activities, still consists of students drawn from institutions set up in the period when India was pursu-ing not a neo-liberal strategy but a dirigiste'Vie. In fact the mushrooming of self-financing institutions arises not because of the structure or the quality of the public institutions of higher education but because of the shortage of such institutions. What is needed therefore is not a change in the nature or orienta-tion of public institutions of higher education but an enormous expansion in their numbers.

This expansion need not be confined only to those disciplines and areas where there is a large palpable market demand, for that would discriminate against basic sciences, social sciences and humanities; it has to encompass a whole range of disciplines and areas, especially basic sciences, social sciences and humanities, for which even though no significant market demand may exist a social demand needs to be promoted. Promoting these less marketable areas is necessary both for preserving the broad-based nature of the higher education system and for developing the intensity of intellectual engagement in society.

Of course the expansion of the public higher education system in this man-ner may still leave an excess demand in the market for students coming out of the more marketable disciplines, so that the mushrooming of private "self-fi-nancing" institutions catering to this excess demand may still not be eliminated. But a distinction needs to be drawn here between "education" on the one hand and the "imparting of skills" on the other. The significance of this distinc-tion, which after all is drawn all the time in practical life, lies in the fact that while "education", including technical education like engineering and medi-cine, must be the preserve of the State, supplemented by philanthropic and charitable institutions, the job of "imparting skills" may be left to private insti-tutions, including even those guided by the profit motive, provided they are suitably socially regulated. In other words while private profit-making institu-tions may be difficult to avoid altogether in a market economy, they should be kept away from the sphere of education proper, and should be socially regu-lated, including having to pay taxes, like any business enterprise, on the profits they earn.

There remains the whole issue of whether the public higher education sys-tem should continue to subsidize at the tax payers' expense the education of students who are going on to get extremely lucrative jobs on the completion of their education. The typical answer suggested to this question is to raise fees. But raising fees, apart from affecting the inclusive nature of higher education, does not touch the basic issue, which is the throwing to the winds of "income relativities" in the neo-liberal economic regime. The income relativities in India today are too irrational to be sustainable. The income ratio between the high-est paid and the lowest paid is among the highest in the world and has little relationship with the relative arduousness of the work or the relative length of the training period. These relativities have to be rectified anyway through ap-propriate fiscal measures; and once that happens the odium of subsidies to those about to become rich, through extraordinarily low fees being paid by students who are going to get extraordinarily well-paid jobs upon completing their education, will also disappear, so that fees will not have to be raised. The way to overcome this odium in other words is through an appropriate incomes policy, not through merely changing the fee structure that leaves income relativities unchanged, and hence implicitly accepted, by the government.

A related issue concerns the so-called "brain drain". If using tax payers' money to subsidize students who go on to have lucrative careers is ethically questionable, using tax payers' money to subsidize students with lucrative ca-reers providing services in the advanced countries is even more so. It constitutes both private appropriation of public resources and a "drain of wealth" overseas (to use the language of the Indian anti-colonial struggle). The existing system of allowing "brains" to "drain" away with impunity needs to be changed. And a number of alternative possible measures can be adopted for this, ranging from a minimum period of service in the country, to the payment of a lump-sum amount by potential emigres, to be paid after they have settled down abroad, as a condition for leaving the country (for which domestic "sureties" would have to found at the time of their

leaving the country).

It was mentioned above that the real reason for the proliferation of private institutions of higher education is not the nature and structure of the public system, but its sheer inadequacy in terms of size. A predominantly public higher education system cannot be sustained, and will necessarily give rise to the mush-rooming of private institutions, whether licit or illicit, if the government does not spend adequately on its expansion. In fact of late in India, the most power-ful argument that has appeared in justification of privatization and commoditization of higher education, refers not to the nature, structure or quality of the public system but to its insufficiency. The need of the hour, so the argu-ment goes, is a massive expansion of the higher education system, but the government lacks the resources for this. It needs therefore to draw private fund-ing into the higher education sphere through "public-private partnerships" to which there is no alternative. And to draw adequate private resources for such "public-private partnerships", it is necessary that the government should pro-vide the requisite incentives (incentives in terms of suitable profits are scarcely explicitly mentioned in view of the Supreme Court injunction against profit-making in higher education). In short, restrictions of all sorts which come in the way of private financing of higher education must be removed if we are to meet our targets in the sphere of higher education.

This argument however is logically unsustainable. Quite apart from the fact that this entire argument is based on a confusion between resources and finance, it begs the question: if there are resources with the private sector which can be attracted for higher education through the institutionaiization of "pub-lic-private partnerships", then why should the government not take these resources away from private hands through fiscal means to expand a purely public higher education system? If there was some ceiling beyond which re-source mobilization through fiscal means could not be enforced then the argument could make sense, but there are no such "natural" limits. Indeed the tax-GDP ratio in India is far lower than what prevails in most advanced capitalist economies, including the United States, and is indeed among the lowest in the world. To forego taxing the private sector, and then to use this very fact of foregoing as an argument for inducting the private sector into the sphere of higher education through "public-private partnerships", can scarcely carry con-viction. In short, the resource argument for privatizing higher education cannot stand scrutiny, which is in addition to the fact that the resource requirements for higher education in all these discussions are usually grossly overestimated. Of course, there can be no two opinions about the need for a much larger higher education system, but since there is nothing absolute about this need, the actual expenditure has to be calibrated in keeping with the mobilization of resources by the government. A sum of 6 percent of GDP as the expenditure on education has been a widely accepted target in India (though we are far from achieving this figure). The idea should be to get to this figure as soon as possi-ble via government expenditure, keeping in place a higher education system that is predominantly public, rather than to privatize higher education on the plea of attaining this target, and ensure that all the attendant ills of a private system, above all its deleterious effects on "nation-building", are visited upon the country.

To reiterate, the higher education system must remain predominantly within the public domain; the inability of the government to fund its adequate expan-sion has to be tackled through more vigorous resource mobilization efforts rather than through relying on private resources and in the process commoditizing and privatizing higher education.

Of course if the higher education system lacks quality, if it is bereft of excel-lence, if it does not come up to even a minimum standard, then talking about its "nation-building" role appears pointless; and there can be little doubt that the higher education system in countries like India is in a poor state. It does not necessarily attract the best talents into the teaching profession; it is character-ized by a sharp dualism, of a handful of institutions where students get trained for lucrative and usually non-academic careers, co-existing with other institu-tions where the students' interest

in academics is largely sapped; it is characterized by an absence of intensity in intellectual engagement, with both poles of the dualistic structure displaying this absence, the former because its students' choice of careers has little need for intellectual engagement (as distinct from profes-sional commitment), and the latter because the uncertain career prospects of its students leaves them with little enthusiasm for whetting intellectual appe-tites; learning by rote, learning from second rate text books, with the sole objective of just confronting the examinations has become the order of the day.

Improving the state of higher education, though an absolute social priority, is by no means easy. Stepping up public spending on higher education is of course a must: the proportion of school leavers who go on to higher education in India is much lower than in advanced countries and needs to be increased rapidly; and the facilities in institutions of higher education leave much to be desired. But an increase in spending alone is not enough. In India a large number of Central Universities are about to come up, funded by the Union government, which is a welcome move, both because of the expanded facilities it entails, and because Central Universities tend to embody a pan-Indian, non-parochial, and secular perspective that is also relatively modern in matters of caste and gender. But finding a large number of faculty members of high intellectual quality for these institutions is not easy. A whole range of complementary steps, in addition to large spending on setting up institutions, is thus required.

In discussions on what these steps should be, a powerful view has tended to focus on drawing talent from abroad for teaching positions through the introduction of non-uniform pay scales for teachers, on giving larger powers to Vice-Chancellors (some even going to the extent of suggesting that they should be made analogous to CEOs of Companies), and of increasing the autonomy of universities, especially in financial matters (since Central Universities at any rate can scarcely be called non-autonomous in academic matters and in most ad-ministrative ones too). This however would amount to throwing the baby out with the bathwater. It would amount to introducing "corporatization" and "commoditization", tendencies inimical to the "nation-building" task of higher education. And differential pay-scales for teachers in the same category, far from introducing excellence, will have the precisely opposite effect, by destroy-ing collegiality among the faculty, and introducing a further caste-structure within faculty members. Those on higher salaries who would be typically recruited from abroad, would be ever eager to go back abroad where the prospects of academic career advancement would be much greater, while those on low sala-ries would be a demoralized and disgruntled lot with low self-esteem and would soon lose whatever sparks they might have had earlier. At both ends of the spectrum therefore we would have faculty members who have little interest or pride in the institution to which they belong and who would scarcely make the investment of effort needed for excellence.

Improving quality requires a gigantic effort, consisting however of a number of small steps in various specific areas. But the overall direction of the required movement is the very opposite of the above suggestion for "commoditization" and "corporatization". The need is not for differential salaries, but an increase in academic salaries generally, with minimum interference with the principle of uniformity of pay-scales, so that outstanding talent is drawn into the academic profession. The need is not for increasing differentials within teachers but for reducing differentials within society, i.e. the need is for an appropriate incomes policy in society as a whole. Likewise the need is not for making Vice Chancel-lors into CEOs and hence snuffing out dissent and democratic debate, but for increasing the scope for authentic debate, which is a necessary condition for heightening the intensity of intellectual engagement. The need is not for mak-ing universities fend more for themselves, which is a recipe for "commoditization", but for preventing "commoditization" through greater public funding, though without destroying the frugality of academic life. The need in short is to bring back to the campuses of the institutions of higher education the exquisite joy of cultivating a life of the mind, a profound sense of the grandeur of ideas.

Dr. V. Rajendran Nair
VTM NSS College, Dhanuvachapuram
State Treasurer, AKPCTA

Quality concern in Higher Education
the Kerala Scenario

The percapita expenditure of the government in higher education sector has been declining over the years and today it is one of the lowest in the country.

Education is utltimately a process of acquiring knowledge, skills, talents and different sorts of such capabilities necessary for performing appropriate services to the society. It should not be treated as a mere process of producing degrees at par with factoreis producing commodities. But, the new trends in higher education emerged in the wake of globalization promotes that it is a trade-like entreprise that brings hike in the future earnings of its beneficiaries and this contribute a lot to the labour productivity and competitiveness of the national economies..Privatisation in higher education gnerally aims at cost effectiveness, marketization, increased production and high rate of profiteering. How far such goals hold good with the general social objectives of higher education is a question posed against such initiatives. Quality in higher education in Kerala is a serious concern in the contemporary period, since the left democratic government even think of such strategies of higher education through which gradual process of liberalization of polices in granting permission to start new self- financing insititutions in the professional education sector become possible.

The impact of neoliberalism on higher education in the state is actually a consequence of some scattered legislations started in the first half of the 1990's at the centre. The introduction of Private Universities (Establishment and Regulation) Bill in Rajya Sabha in August 1995 by the Congress government was one of such legistations. That Bill stated that a "Private University will be Self - financing University which does not require any financial Support of the government", In 1997, the Central Government through a dicussion paper on government subsidies by the Fincance Department considered higher education as "non-merit goods" . This was a strategy of the central government to hold that subsidy in higher educational sector is to be stopped since this sector is at par with the industrial sector. Later, the BJP led NDA government came further forward to review Private- Universities Bill earlier introduced by the Congress government.

In addition to the government level initatives, the UGC also have tried to put forward ideas favouring right to academic autonomy and freedom of managements as for as the educational

institution of excellence are concerned . Academic autonomy was linked to the capacity of such insititutions for self- financing. In 1999 the UGC tried to identify around 200 first rate colleges to consider them as autonomous colleges. In addition to the legal attempts, the central government was enthusiastic to restructure higher education in accordance with the demand of the privatization forces. The NDA government constituted a special subject group on policy framework for private investment in education, health and ruural development. Big industrialists like Mukesh Ambani and Kumaramangalam Birla were its members. The most unfortunate thing was that there was no academician or educational expert nominated in that committee. The Reprot of the special group was latter known after the name of the top industrialists of the country viz. Birla- Ambani Report (2000). They made education as a profit making sector like any other industrial enterprize. According to profit making will be the prime consideration of education. In October 2003, the UGC through a concept paper entitled "Towards Formulation of Model Act for Universities of the 21st Century in India" advocated "Commercial culture and corporate culture" for the governance of the universities. This was actually a plan of implementation of the Birla-Ambai Report. The Birla-Ambani Report was in reality based on the dictates of the WTO and World Bank aswell as the provisions of the GATS. The Reports of the Knowledge Commission under the leadership of Sam Petroda also is a replica of the perspectives championed by the forces of commencialization of Higher Education. The immediate impact of such central legislations and policy declarations was that the State Governments were also declared their intention to withdraw further investment in higher education, stating fincancial defficiency and fiscal constraints. Instead of government investment private initiatives were invited and self-financing colleges became a reality. In Kerala in the intial stage the self financing institutions were in the cooperative sector and under the direct control of the universities. Later, due to pressures from caste - communal groups and the growing demand for technical and professional education from various sections of the society, the government was compelled to allow more self-financing institutions in the state. In due course, different governments assumed power in the state maintained the same policy and gave NOC's to all those who have applied for permission even without adequate checking on the background of experience, infra structure facilities or social concerns. Apart from communal associations and corporate managements, private entrepreneurs also were able to get NOC and they made huge investment in the field. Gradually, the self-financing sector have got considerable momentum and control in Kerala society and politics and they have even rose bold enough to challenge the government in many respects. They have evolved as powerful forces to dictate the policies of the government through money power, communal hagemony and minority considerations.

All these changed the entire goal of professional higher education in Kerala and is now transformed into a hectic and high earning business and the social vaues of equity and excellence have all undermined to the lust for profit.

The percapita expenditure of the government in higher education sector has been declining over the years and today it is one of the lowest in the country. During 1980's and 1990's the governments were progressively reducing the allocation of fund. The uncontrolled growth of self-financing colleges has affected negatively the quality of higher education in the state. The faulty slection procedure of students is a reason for decline in quality. The supreme court verdict which declared that the government would have no power to interfere in the admission procedure of seats alloted to managments have further altered the situation of quality assurance. The Supreme Court, further in the Inamdar case, given the management right to conduct separte entrance tests. The admission procedure based on self conducting entrance examination lead to more corruption and low quality of students getting admission fully upon their ability to pay huge fees. The self-financing colleges denies right to education of financially poor students, having better academic merits. The profit hungry mangements of self financing colleges will appoint teaching staff having poor quality an

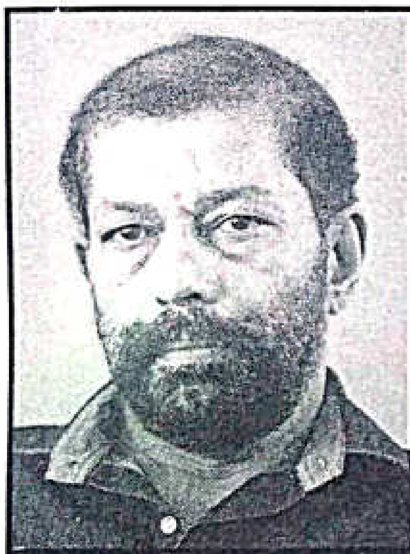

മുരളി

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ.യുടെ
ആദരാഞ്ജലികൾ

രാജൻ പി. ദേവ്

ticipating that the latter would be satisfied with less salary. There is no unifrom privision for selection and service of faculty in self financing institutions. The infra structure of many of these institutions lack sufficient quality. A field research experience in this area conducted recently show that in the medical, engineering teacher training nursing, pharmacy and deutal colleges, 90% of the students reponded that they have no adequate lab facilities practicals, and such infrastructure facilties. The transformation that are taking place in professional higher education sector will have serious implications in the society as a whole. The elite orientation and modernization of the poor may cause social consequences and apathy towards politics and power. The progressive movements, educational bodies and students and teachers organizations have the responsility to come forward and fight against these social irregularities.

with best compliments from

Roysons Kopab
industries
(Manufactures of Note books)

Industrial Area, Kochuveli
Titanium P.O., Thiruvananthapuram- 695021
Phone: 0471-6538277, Mob: 9447919834
e-mail: roysonskopabindustries.yahoo.com

AKPCTA ACADEMIC COMMITTEE

Plan of Action 2009-10

- for discussion

Introduction

AKPCTA has been playing a very important role in the restructuring of Undergraduate Education in Kerala. The recent implementation of Course-Credit- Semester System in Undergraduate education invites immediate attention in addition to responsibility to the members of AKPCTA. The restructured curriculum implemented in U G education, based on student centered programmes, contain not only a new syllabus but also different components like assignments, field study, seminars, projects, cyber learning, quiz, extension activities etc. The students shall be directed to study such components by making use of extra hours other than the regular teaching hours. The teachers should equip themselves through orientation programmes/ workshops etc. to cater to the needs of the students. The academic committee requests all those involved in higher education for striving for academic excellence through creative contributions.

Reforms to be taken by Universities

1. General

- **Vacation period:** Classes up to March 31st for all students. Vacation in April & May. Second Semester Classes will begin in November 3rd week after examination. Second semester examination in April 2nd or 3rd week.
- **P G Semester** vacation in tune with U G semester.
- **Syllabus of Programmes:** Availability of syllabus of the programmes before the classes begins.
- **Books:** Availability of books for Languages, Common Courses, Methodology and Informatics before the classes begins.
- **Internal Assessment Components:** Announce the components of Internal Assessment for the information of students before the classes begin.
- Training programmes for teachers on **methodology and informatics** at the earliest.
- **Grading:** Conduct contact programmes for teachers to familiarize with the calculation of GPA and CGPA.
- **Orientation programmes** on restructuring for university employees and non- teaching employees in colleges.
- **Arrange workshops** for setting model question papers suitable for the new system of grading.
- **Total Weightage of questions: 25**, for easy calculation of GPA.
- **Model Examination and Valuation** at Colleges to launch grading system.
- Introduction of **Test booklets** for examinations.
- Implement **teacher – student ratio** to 1 : 30 for all U G Programmes.
- Filling the vacancies of **Teachers and University staff** with immedi

ate effect.

- **Redeployment** of permanent employees of the university to the examination wing.
- Establish **online registration** facility to all Universities.

2. Examination Reforms

- Adoption of **electronic bar coding.**
- **Printing of answer books** with bar code and space for entering grade after valuation.
- **Familiarisation of bar coded** answer books to teachers and students.
- **Computerisation of Examination wing** at universities & development of **suitable software** for tabulation and the use of bar coding.
- Availability of **peripherals.**
- **Trial examination and valuation** in terms of grading and tabulation using software.
- Selection and appointment of **Question paper setters.** Question papers **in tune with model** questions.

3. Valuation

- **Allotment of Examiner Code** to every teacher for the use of bar coded score sheet.
- **Detachment of bar coded portion** of the answer book at the examination centre itself before dispatching the same for valuation.
- **Formation of Regional Centers for valuation** and its notification.
- Formation of **panel** of examiners to conduct practical examinations.
- Formation of **Grievance Redress** Committees.
- Formation of **Monitoring** Committee for internal & external examination.
- Constitute an appropriate body to monitor the execution of semester system.
- **Tabulation:** Make sure that the computer is well equipped with software suitable for tabulation before the examinations begin. The tabulation work begins on the first day of examination itself and the relevant details with register number of the student which is shown in the detached portion of the answer book is entered. The barcode is decoded using a barcode decoder device and fed into the computer. As soon as the score sheet is ready after valuation, the grade points awarded can be easily entered after decoding the barcode in the score sheet. When all the data is entered, the computer is ready to publish the result.
- **Publication of Results:** The results of the end semester examination should be published before the end of semester vacation.
- **Calendar** of events of all the above or preparation of time **schedule.**

By Colleges

- Encourage students to browse academic websites through internet.
- Allotment of assignments to be done with relevant topics at the earliest (For Example, The assignment may be from certain topic or subject from specified books available in the library). Submit assignment/ assignments within 2 months (Before August for semester I).
- Allotment of seminar topics which must be conducted at the earliest. Seminar presentations within 3 months (Before September for semester I).
- Announce the internal assessment examination dates (**First I A** in August and the **Second I A** in early October for semester I).
- The results of the internal assessment components shall be entered in separate score sheets which includes the grades awarded with corresponding weightages of each component.
- Publish the Internal assessment result score sheets before second week of October for students appraisal.
- Announce the possible dates of practical examination (conduct practical examinations before the end of semester).

General

- Establish monitoring committee for the effective implementation of C-C-S system by AKPCTA

1. College level- by Branch Academic Committee
2. District level- by District Academic Committee
3. University level- Working Committee members (University area), Syndicate members and district academic committee conveners.
4. State level- Working committee

- **Discussion on Prof. Yas Pal Committee Report** - *'The Committee to Advise on Reno*

vation and Rejuvenation of Higher Education'- at Branch level, District level and State level

Action Plan 2008-09:
In addition, priority should be given to complete the remaining programmes stated in the Action Plan for 2008-09.

Annexure I : Components of Internal assessment, its weightages and evaluation
Annexure II : Method of calculation of Grades and CGPA

ANNEXURE I
Components of Internal assessment, its weightages and evaluation

Examinations:
The ratio between internal and external examinations shall be 1:3.
Internal or In-Semester Assessment (IA):
The Components of the internal evaluation for theory and practical and their weights are as below.

Theory

Component	Weightage
*Attendance	1
**Assignment	1
***Seminar	1
Best of two test papers	2

*** Attendance**

%age of Attendance	Grade
>90%	A
> 85 and < 90	B
> 80 and < 85	C
> 75 and < 80	D
< 75	E

**** Assignment Components:**

Components	Weightage
Punctuality	1
Review	1
Content	2
Conclusion	1
Reference	1

***** Seminar Components**

Components	Weightage
Innovation of Topic	1
Review/ Reference	1
Content	2
Conclusion	1
Presentation	2

The student has to take a minimum of 1 assignment per course.. The student has to take a minimum of 1 seminar per course. A minimum of 2 class tests are to be attended and the grade of best 2 tests are to be taken.

Practical: Internal

Component	Weightage
Attendance *	1
Laboratory Involvement **	2
Test	2
Record	2
Viva-Voce/Quiz	1

 # Attendance & ## Laboratory Involvement

%age of attendance	Grade	## Laboratory Involvement
> 90%	A	Punctuality + Handling Equipments + Skill in Laboratory work + Group Interaction = A
> 85 and < 90	B	
> 80 and < 85	C	
> 75 and < 80	D	
< 75	E	

The evaluation of all components is to be published and is to be acknowledged by the candidate. All documents of internal assessments are to be kept in the institution for 2 years and shall be made available for verification by the university. The responsibility of evaluating the internal assessment is vested on the teacher(s) who teach the course.

Examinations (Practical):
The practical examinations for the core courses at the end of semester 1, semester 2, semester 3 and semester 4 should be conducted by the University with a common time-table and questions set by the University, of two hours duration. Among the two examiners for conducting practical examinations, one examiner shall be selected from a panel of examiners published by the University and the other shall be selected internally. The same external examiner should

not be selected consecutively. The graded score sheet should be sent to the University before the commencement of the end semester University examinations on theory courses. The practical examinations for the core courses at the end of semester 5 and semester 6 should be conducted as the other semesters and by arranging two practical examinations in a session of three hours duration. The setting of question paper and scheme of examination and valuation of the particles shall be decided by a Board of examination constituted for the purpose.

The practical examinations for the complementary courses at the end of semester 1, semester 2 and semester 3 and semester 4 should be conducted by the university with a common time-table and questions set by the University. Among the two examiners for conducting practical examinations, one examiner shall be selected from a panel of examiners published by the University and the other shall be selected internally. The graded score sheet should be sent to the university before the commencement of the end semester university examinations on theory courses.

Projects:

The projects shall be done individually or a group of maximum 3 students and are to be identified during the IInd semester of the programme with the help of the supervising teacher. The report of the project in duplicate is to be submitted to the department as stipulated in the scheme and are to be produced before the external examiners appointed by the University for Valuation. The viva on the project will be conducted individually.

Evaluation of Projects:

The internal to external component of the project is on the ratio of 1: 3. The different weightages for assessment of different components is shown below.

Internal

Component	Weightage
Punctuality	1
Experimentation/ Data collection	2
Compilation	1
Group involvement	1

External

Component	Weightage
Innovation of topic	1
Objective	1
Review	1
Materials & Methods	1
Result	1
Discussion	1
Conclusion/ application	1
Presentation	2

Audit courses:

Permission for obtaining Zero credit courses shall be in accordance with the rules and regulations of the university. The Zero Credit courses shall be done only under the supervision of a university approved permanent faculty member of the department which offers the core courses.

Pattern of Questions & Weightage:

Questions shall be set to assess knowledge acquired, standard application of knowledge, application of knowledge in new situations, critical evaluation of knowledge and the ability to synthesize knowledge. The question setter shall ensure that questions covering all skills are set. He/She shall also submit a detailed scheme of evaluation along with the question paper.

A question paper shall be a judicious mix of objective type, short answer type, short essay type /problem solving type and long essay type questions. Different types of questions shall be given different weights to quantify their range.

1. The examination has duration of 3 hours.
2. Each question paper has four parts A, B, C & D.
3. Part A contains 16 objective type questions of which the candidate has to answer all. Each bunch of 4 questions carries a weightage of 1
4. Part B contains 8 short answer type questions spanning the entire syllabus and the candidate has to answer 5 questions. Each question carries a weightage of 1.
5. Part C contains 6 problem type questions spanning the entire syllabus and the candidate has to answer 4 questions. But, for open courses, Part C contains short essay type questions only. Each question carries a weightage of 2.
6. Part D contains 3 essay type questions spanning the entire syllabus and the candidate has to answer 2 questions. Each question carries a weightage of 4.

Annexure II :

Method of calculation of Grades and CGPA

Grade Point Average can be arrived from the examinations conducted through Internal Assessment **(IA)** and External Assessment **(EA)**

Grade Point Average of External Assessment (EA) of a Course (Theory):

Type of questions	Qn. Nos	Grade awarded	Grade points	Weightage	Weighted grade points
Objective	1-4	B	3	1	3
	5-8	A	4	1	4
	9-12	A	4	1	4
	13-16	C	2	1	2
Short Answer	17	C	2	1	2
	18	B	3	1	3
	19	A	4	1	4
	20	D	1	1	1
	21	A	4	1	4
Short essay	22	B	3	2	6
	23	E	0	2	0
	24	B	3	2	6
	25	A	4	2	8
Long essay	26	B	3	4	12
	27	D	1	4	4
			Total	25	63

Calculation : Overall grade of a course = Sum of weighted grade points ÷ Sum of the weightage = 63÷ 25= 2.52= Grade B

In a similar manner, we can arrive at the Grade Point Average of Internal Assessment of that Course (Theory) through the weightages assigned for internal components.

Note:

Calculation of Combined Grade Point Average of Internal Assessment & External Assessment OR Theory & Practical of a course:

For the calculation of combined GPA from the awarded grades of IA and EA or Theory and Practical, **take the awarded Grade Points and not the awarded grade**

Calculation of Combined Grade Point Average of theory Examinations:

The Internal to External ratio be 1 : 3.

This means –the weightage to internal assessment **(IA) is 1** and that to external assessment **(EA) is 3**

Calculation:- Example

Let the GPA of Internal Assessment be **Grade B** with **Grade Point 3.12**

Let the GPA of External Assessment be **Grade B** with **Grade Point 2.52.**

Course	Type	Grade Point Awarded	Weightage of Components	Weighted Grade Point
Course 1	Internal	3.12	1	3.12
Theory	External	2.52	3	7.56
		Total	4	10.68

Grade Point Average GPA of Theory Course = 10.68 / 4 = 2.67 = Grade B

Grade Point Average of Practical Examination:

In a similar manner, we can arrive at the Grade Point Average for Practical Examination through the weightages assigned for practical components.

Combined Grade Point Average of a Course (Theory + Practical):

Let the number of Credits for the Course is 4: (1 + 3 = 4)

This is distributed through Practical with 1 Credit and Theory with 3 Credits.

Let GPA of Practical be Grade B with Grade Point 3.29. The weightage for this (Practical) component is the credit of that component, which is 1

Let GPA of Theory be Grade B with Grade Point 2.67. The weightage for this (Theory) component is the credit of that component, which is 3

Course	Type	Grade Point Awarded	Weightage = Credit of the components	Weighted Grade Point
Course 1	Practical	3.29	1	3.29
	Theory	2.67	3	8.01
		Total	4	11.30

Grade Point Average GPA of the Course = 11.30/ 4 = 2.825 = 2.83 = Grade B

Cumulative Grade Point Average CGPA of Core Courses:

Course	Grade Point Awarded	Weightage = Credit of the course	Weighted Grade Point
Course 1	2.83	3	8.49
Course 2	3.41	3	10.23
Course 3	2.83	4	11.32
Course 4	3.45	4	13.80
Course 5	3.89	4	15.56
Course 6	3.99	4	15.96
Course 7	2.50	4	10.00
Course 8	3.49	4	13.96
Course 9	3.81	1	3.81
Course 10	2.49	4	9.96
Course 11	1.50	4	6.00
Course 12	3.96	4	15.84
Course 13	3.87	4	15.48
Course CBC	3.95	3	11.85
	Total	50	162.26

Cumulative Grade Point Average of Core Courses, CGPA = Weighted Credit Points / Total Credits = 162.26 / 50 = 3.245 = 3.25 = Grade B+

Prof. D. Salim kumar
Chairman, AKPCTA Academic Committee

Prof. A. S. Varghese
Convenor, AKPCTA Academic Committee

Dr. Mathew T.M
KE College, Mannanam

Globalization its origin and growth
A historical Study

Introduction

Globalization is not a recent origin. Recently only the economic aspects of Globalization receive more significance and numbers of debates are conducted. Ancient Egyptians had a view on internationalism. The Egyptians Pharaoh, Amenhotep IV (1375-1358 B.C) is considered as the first internationalist and idealist in the world. He is better known by the name of Akhnaton. The Greeks are credited with being the first to establish rational theory, independent of theological creed; to grasp rational concepts and use them as a way of looking at reality and seeing logical connections; and to be empirical and anti-mystical. Two great Greek thinkers of the third and fourth centuries BC, Plato and Aristotle, are responsible for establishing a basis for knowledge as we know it and deal with it today. The Greece considered many of the issues that later became the social sciences. Much of the Greek contribution to knowledge would have been lost were it not for its preservation by Eastern civilizations. On their forays into the East during Crusades, Europeans became reacquainted with the learning of the ancient Greeks, and they brought back the body of ancient Greek learning to Europe, where it was generally available by the twelfth century. These ideas spread slowly throughout Europe over the next three hundred years and by the middle of the fifteenth century, rediscovery of Greek civilization in Europe was wide spread. Because the period from about 1453 to the end of the seventeenth century was characterized by the birth and proliferation of ancient knowledge, it became known as the Renaissance. The Finance minister of Louis XIV of France, Colbert was a strong advocate of Globalization, Privatization and Liberalism. The Renaissance and enlightenment period must have been a wonderful time for scholars, rationalism replaced religion as the organizing principle of knowledge. By modern period number of issues took place and that hastened the trend towards the concept of Globalization. Certain factors that hastened the trend towards Globalization are-

Geographical discoveries and its impacts on society:

Geographical discoveries mean the discoveries of new lands which were unknown to the Europeans. This had happened in the 15th and 16th centuries. Contact with the New world and new modes of life dispelled silly notions of medieval ignorance and superstition.

Economically the discoveries brought about startling changes. "The discoveries begun by Henry the Navigator, advanced by Vasco de Gama, culminating in Columbus, and rounded out by Magellan" says Will Durant, "ef

fected the greatest commercial revolution in history before the coming of the airplane." This was a revolution involving a drastic change in the routes, methods and commodities of trade. It ended the Mediterranean epoch in the history of civilization and began the Atlantic era. "The Old days of Italian Glory were gone. The Atlantic became the new centre of commerce and therefore the center of civilization." Countries open to the Atlantic such as Spain and Portugal rose into prominence and their ports became the outlets towards a vast new world.

Growth of commerce in its turn stimulated industries in Western Europe. It led to the need for mechanical invention and better forms of power. This led to the Industrial Revolution. In the 16th century the flow of gold and silver from South America made the Europeans rich and the beginnings of capitalism in Europe can be traced to this. The influx of gold and silver raised prices and encouraged manufacturers.

Politically the new discoveries led to keen rivalries and cut-throat competition among the maritime States of Europe for the colonization of the New World. As the new world was found to be peopled by races which could not resist European methods of warfare, the maritime states of Europe found the new world a fertile field of exploitation. The colonial monopoly obtained by Spain and Portugal excited the jealousy of other nations of Europe who were late in the field of colonization. Thus arose among the European powers the scramble for colonies and colonial markets which led to a series of colonial and commercial wars among them and finally led to First World War and Second World War.

One tragic result of these geographical discoveries was the cruel treatment of the natives of the new world by the Europeans. It was true that the Europeans spread their civilization to the new world. Christianity was spread over a vast area "So that the Roman catholic church gained more adherence in the new world than the reformation took from her in the old." The Spanish and Portuguese language and literature also spread to the new world. But as A.G Grant referring to the influence of the old world upon the new, remarks "There is not a more terrible tragedy in all history than that." The Spaniards showed much brutality and injustice towards the Red Indians of Mexico and Peru. The natives had a beautiful civilization of their own which the Europeans destroyed. The sword and diseases of Europe fell upon the natives and swept them of by millions. Indian Vedas are one of the oldest valuable texts of the world. Vedas are the base of Indian culture. But it didn't have the popularity as Bible. Because there was no compulsory propagation of Vedas and Indians stood anti-colonialism. History of India shows that there was no serious and forcible conversion of people from one religion to another religion. Indians also stood against the imperialism and colonization as Europeans did. India had no number of colonies as Europeans had. That was the greatness of Indian culture

Industrial Revolution and its impacts on society:

The Industrial revolution, which started the later half of the 18th century and the first half of the19th was a land mark in the world history. The place of production of goods shifted from the homes of artisans to a central place known as the factory where the artisans lost their identity and became workers. At home, artisans could work at any time they pleased, but at factory, they worked for fixed hours. The simple tools of artisans were replaced by machines with a higher productivity and with the introduction of power and automation; the factory worker became a cog or automation and did have much to do. Prior to the Industrial Revolution, goods were produced by masses

Such mass production required capital, raw materials and markets. The advance of Industrial Revolution was simultaneous with the colonization of America, Asia and Africa by the European powers, more particularly by England. Incidentally in the18th century none of the European nations would qualify as a power but they became so by the end of the 19th century and in early 20 century. Their wealth and power was acquired by exploiting the resources of the colonial nations. The colonies including India provided a vast mar

ket for the goods coming out of the European factories. With the increase in the productivity of the factories in Europe, there was a great demand for raw materials especially cotton. Cotton was procured at cheap prices from India and Egypt, and in England it was converted into yarn and cloth, and was brought back to India and Egypt for sale at high prices. The hand spinning and hand weaving industries in these countries were destroyed by various methods such as high rates for purchase of cotton by the artisans, by cutting the thumbs of muslin spinners in Dacca etc. Spinning and weaving became unsustainable in India and these artisans either migrated to the cities or joined the ranks of landless labours.

Till the 17 and the 18 centuries, India and Egypt were among the richest nations of the world. After 200 years of British rule, India was ranked among the poorest nations of the world. The richness of the colonial powers was not from their soil but from the soil of colonies. For example, India was a rich country with magnificent cities before the arrival of the Europeans. We have interesting observations of foreigners and Indians on the most important cities, towns and prosperity of Mughal times. Ralph Fitch states that Agra and Fatehpur Sikri "are two very great cities, either of them much greater than London and very populous." According to Father Monserrote Lahore was not second to any cities of Europe and Asia. Abul Fazl described Ahamadabad as a noble city in a high state of prosperity and in climate and production of choicest things, unrivalled in the world. A recent study shows that Agra more than doubled in size during the 17th century. Bernier who wrote in the middle of the 17th century says that Delhi was not less than Paris and Agra was bigger than Delhi. What happened to India's past prosperity? Colonialism and imperialism ruined India's past prosperity.

Improvement in Technology

There is another dimension to the Industrial Revolution and Colonialism. This is that of technology. The European countries had guns and gunships. The American natives, African and Asians did not have these guns and ships. Guns facilitated the dominance of the world by the Europeans. That was only the first step. Again with superior technology goods were mass- produced and marketed in the colonies, which supplied the raw materials. In this process wealth was transferred from the colonies to the European nations.

Let us not forget that the freedom of Asian nations and African nations, beginning with Indian1947, did not result in much of a change in the process of exploitation. Though power was transferred to them, the newly independent nations continued to depend on their former masters for higher technologies. Since the end of the Second World War in 1945, USA has gradually become the leading nation controlling technologies. Instead of gunships and military rule, the master nations now control the former colonies with higher technologies and finances. The Multi National Corporations (M N Cs) which have made huge strides since 1945 are mostly of US origin. They respect no national barrier. Now-a- days' we talk of globalization and World Trade Organization, World Bank, International Monetary Fund etc. These bodies are controlled by the USA and the European nations (former imperialist nations) and are doing exactly the same job which they did before the colonial nations became free. In countries like India, several industries are flourishing, yet there is dependence for higher technologies and finance, monetary control lies with former masters. In other words, there is no economic freedom.

Conclusion

This brief study mainly deals with the origin and development of Globalization. The tendency of Globalization, we can see even from the origin of history. Historical figures like Plato, Aristotle, Mahavira, Gauthama Budha, Jesus Christ, Prophet Muhammad, etc were the strong advocates of Globalization. They spoke out for a world society. All religions stand for a world society. Major movements like capitalism and Socialism also stands for global society. No boundaries or ruler can close the doors to keep out new ideas. Foreign

armies can be stopped, but not ideas. For example, In spite of the best efforts of the Tsars "to save" the minds of their subjects from being "polluted" by ideas of liberalism, nationalism, democracy, liberty and equality, revolutionary ideas ultimately influenced the minds of the Russian people and these ideas actually sow the seeds of Bolshevik Revolution in Russia. Some issues (renaissance, reformation, crusades, geographical discoveries, Colonization, Enlightenment, and technological advancement) that arise especially in Europe hastened the tendency of Globalization. So historically, Globalization is not a recent origin.

References:

1. Usual World History Background Text books by H.A.Davis, Kettleby, Vanloon, Will Durant.
2. Thomas Kuhn, *The Structure of Scientific Revolution.* Chicago,1970
3. Max Weber, *The Protestant Ethic and Spirit of Capitalism*, New York,1958& *General Economic History*, New York,1966
4. Maurice Dobb, *Studies in the Development of Capitalism*, London,rpt,1972
5. Eric Hobsbowm, *Age of Capital*, Penguin,1992
6. Immanuel Wallerstein, *Modern World System*, VolsI&II New York,1980

കോളജ്- സർവകലാശാല അധ്യാപക സംയുക്ത സമിതി പത്രസമ്മേളനം നടത്തി

2009 ജൂലായ് 12, തിരുവനന്തപുരം

സർവകലാശാലകളിലും കോളജുകളിലുമായി ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന 1200 ൽപരം തസ്തികകൾ പൂർണ്ണമായി നികത്തുന്നതിന് യുദ്ധകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ നടപടികളുണ്ടാവണമെന്ന് കോളജ്-സർവകലാശാല അധ്യാപക സംയുക്ത സമിതി നേതാക്കളായ പ്രൊഫ.പി.രഘുനാഥ് (എ.കെ.പി.സി.ടി.എ), പ്രൊഫ.കെ.ജയകുമാർ (എ.കെ.ജി.സി.ടി.), ഡോ.എ.ആർ.രാജൻ (എഫ്.യു.ടി.എ) എന്നിവർ പത്രസമ്മേളനത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു. യു.ജി.സി - എ ഐ സി ടി ഇ ആറാം ശമ്പളപരിഷ്കരണം അധ്യാപക സംഘടനകളുമായി ചർച്ച ചെയ്ത് ഒരു പാക്കേജ് എന്ന നിലയിൽ നടപ്പാക്കുകയും വേണം. ഈ ആവശ്യങ്ങളുന്നയിച്ച് ആഗസ്ററ് 19ന് അധ്യാപകർ എയ്ഡഡ് കോളേജുകൾക്കും സർവകലാശാലകൾക്കും മുന്നിൽ ധർണ്ണ നടത്തും. തിരുവനന്തപുരത്ത് സെക്രട്ടറിയേററിനു മുന്നിലായിരിക്കും മാർച്ചും ധർണ്ണയും നടക്കുകയെന്ന് നേതാക്കൾ അറിയിച്ചു.

With best Compliments from

TEMPLE OF FASHIONS

WOODLANDS JUNCTION
M.G.ROAD
ERNAKULAM

കോളജ് – സർവ്വകലാശാല അധ്യാപകർ പ്രക്ഷോഭത്തിലേക്ക്

യു.ജി.സി. 6-ാം ശമ്പളപരിഷ്കാരം നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ അനാവശ്യമായ കാലതാമസം വരുത്തുന്നതിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് എ.കെ.പി.സി.ടി.എ – എ.കെ.ജി.സി.ടി – എഫ്.യു.ടി.എ എന്നീ സംഘടനകളുടെ സംയുക്ത സമരസമിതി പ്രക്ഷോഭമാരംഭിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. 17.07.2009 തിരുവനന്തപുരത്ത് ചേർന്ന സംയുക്തസമിതി ഭാരവാഹികളുടെ യോഗമാണ് പ്രക്ഷോഭസമരങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകിയത്. കഴിഞ്ഞ ഡിസംബർ മാസത്തിലാണ് യു.ജി.സി.പുതിയ ശമ്പളപരിഷ്കാരം പ്രഖ്യാപിച്ചത്. തുടർന്ന് അത് നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവും ഫിക്സേഷൻ ടേബിളും പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട് ദേശീയ വ്യാപകമായി ഐഫക്ടോയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അധ്യാപകർ പ്രക്ഷോഭം നടത്തുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഭാഗമായി കേന്ദ്രസർക്കാർ 6-ാം ശമ്പളപരിഷ്കാരം നടപ്പാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവും തുടർന്ന് ഫിററ്മെൻറ് ടേബിളും പുറത്തിറക്കുകയുണ്ടായി. മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും കേരള സംസ്ഥാനത്ത് ശമ്പളപരിഷ്ക്കരണം നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ട് ഉത്തരവുണ്ടായിട്ടില്ല. സംഘടനകൾ നിവേദനങ്ങളിലൂടെ നിരന്തരമായി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉത്തരവുണ്ടായിട്ടില്ല. സംഘടനകൾ നിവേദനങ്ങളിലൂടെ നിരന്തരമായി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇക്കാര്യത്തിൽ സംഘടനാപ്രതിനിധികളുമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനോ മേൽ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനോ സർക്കാർ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. പല സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളും ഇതിനിടെ ശമ്പള പരിഷ്ക്കാരം നടപ്പാക്കിക്കൊണ്ട് ഉത്തരവിറക്കിക്കഴിഞ്ഞു. കേന്ദ്ര സർവ്വകലാശാലകളിൽ മാസങ്ങൾക്കുമുൻപ് തന്നെ പുതിയ ശമ്പളം നടപ്പാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. 2006 ജനുവരി മാസം മുതൽ നടപ്പാക്കേണ്ട ശമ്പളപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഉണ്ടാകുന്ന അധികച്ചെലവിന്റെ 80% കേന്ദ്രസർക്കാരാണ് വഹിക്കുന്നത്. 2006 മുതൽ കേരളത്തിലെ സർവ്വകലാശാലകളിലും കോളജുകളിലും പുതിയ ശമ്പള പരിഷ്കാരം നടപ്പാക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അധികച്ചെലവ് കണക്കാക്കി കേന്ദ്ര മാനവശേഷിവകുപ്പിന് സമർപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കോടിക്കണക്കിന് രൂപ ഈ ഇനത്തിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരിന് ലഭിക്കേണ്ടതാണ്. അതു ലഭ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ വേണ്ടത്ര വേഗത്തിയിൽ പുരോഗമിക്കുന്നില്ല. 2010 മാർച്ചിന് മുൻപ് നടപ്പിലാക്കിയാൽ മാത്രമെ കേന്ദ്ര ധനസഹായം ലഭ്യമാകുകയുള്ളൂ. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാർ തലത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഉദാസീനത മാററണമെന്നും ഉടൻ തന്നെ ശമ്പളപരിഷ്ക്കാരം ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്നും സംഘടനകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളജ് അധ്യാപകർക്ക് എ.ഐ.സി.ടി.ശമ്പള പരിഷ്കാരം നടപ്പാക്കണമെന്നും സംയുക്തസമരസമിതി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

പുതിയ അധ്യായനവർഷം ആരംഭിച്ച് രണ്ട് മാസം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഒഴിഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന അധ്യാപക തസ്തികകൾ നികത്തുന്നതിന് വേണ്ടിയുള്ള നടപടികൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കോളജുകളിലും സർവ്വകലാശാലകളിലും കൂടി ആകെയുള്ള അധ്യാപകതസ്തികകളുടെ 40% ഒഴിഞ്ഞ് കിടക്കുകയാണ്. കണ്ണൂർ, കോഴിക്കോട്, മഹാത്മാ ഗാന്ധി സർവ്വകലാശാലകളിൽ ഡിഗ്രിതലത്തിൽ സെമസ്ററർ സമ്പ്രദായവും ഗ്രേഡിംഗും ആരംഭിച്ചിരിക്കുകായണ്. പുതിയ സമ്പ്രദായം ഫലപ്രദമായി നടപ്പാക്കുന്നത് അധ്യാപക നിയമം എത്രയും വേഗം നടത്തേണ്ടതുണ്ട്.1998 മുതൽ 2001 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ അനുവദിച്ച കോഴ്സുകളിലേക്ക് ആവശ്യമായ അധ്യാപക തസ്തികകൾ കണക്കാക്കുന്നതിന് ഏറെ താമസിച്ചാണെങ്കിലും അദാലത്ത് നടത്തുവാൻ തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. അദാലത്ത് പൂർത്തിയായതിന് ശേഷവും ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാകാതെ സമയം നീണ്ടുപോവുകയാണ്. കേരളത്തിലാകെ സാർവത്രികമായി നടത്തേണ്ട ഡിഗ്രിതല വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്ക്കാരം കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ മാത്രം അടുത്ത വർഷം നടപ്പാക്കിയാൽ മതിയെന്നത് തികച്ചും ഔചിത്യരഹിതമായ തീരുമാനമാണ്. പുതിയ പരിഷ്കാരം വിജയിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ സർക്കാർ ഇടപെടൽ താമസംവിനാ ഉണ്ടാവണമെന്നും കോളജ് അധ്യാപക സംയുക്ത സമരസമിതി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ.
സെക്രട്ടറിയേറ്റ് മാർച്ചും ധർണ്ണയും

2008 ആഗസ്ററ് 1

എയ്ഡഡ് കോളജുകളിൽ ഒഴിഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകതസ്തികകളിൽ ഉടൻ നിയമനാംഗീകാരം നൽകുക, 1998-2001 കാലയളവിൽ അനുവദിച്ച കോഴ്സുകൾ റഗുലറൈസ് ചെയ്യുക, ഓപ്പൺ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഉടൻ സ്ഥാപിക്കുക, അധ്യാപകരുടെ തടഞ്ഞുവച്ച പ്ലേസ്മെന്റ് ആനുകൂല്യം പുന:സ്ഥാപിക്കുക, സർവ്വകലാശാലാ പരീക്ഷകൾ കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നതിനുള്ള സംവിധാനം മെച്ചപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് 2009 ആഗസ്റ്റ് 1 ന് എ.കെ.പി.സി.ടി.എ.യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കോളജ് അദ്ധ്യാപകർ സെക്രട്ടേറിയറ്റ് മാർച്ചും ധർണ്ണയും നടത്തി. കേരള വിദ്യാഭ്യാസസമിതി ചെയർമാൻ ഡോ.നൈനാൻ കോശി ധർണ്ണ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു.

വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ഗുണനിലവാരം ഉയർത്തുവാനും സാമൂഹ്യനീതി ഉറപ്പാക്കുവാനുമായി നിർദ്ദേശിച്ച പരിഷ്കാരങ്ങൾ കാലതാമസം കൂടാതെ നടപ്പാക്കുവാൻ സർക്കാർ തയ്യാറാകണമെന്ന് ഡോ. നൈനാൻ കോശി ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഡിഗ്രിതലത്തിൽ നടപ്പാക്കിയ സെമസ്റ്ററൈസേഷനും ഗ്രേഡിംഗും ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ഒഴിഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന തസ്തികകളിലേക്ക് നിയമനം നടത്തണമെന്നും, 1998-2001 കാലയളവിൽ അനുവദിച്ച കോഴ്സുകൾ റഗുലറൈസ് ചെയ്ത് നിയമനാംഗീകാരം നൽകണമെന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ധർണ്ണയെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് എൻ.ജി.ഒ. യൂണിയൻ സംസ്ഥാനസെക്രട്ടറി ശ്രീ.കെ. രാജേന്ദ്രൻ, സെൻട്രൽ ഗവൺമെന്റ് എംപ്ലോയീസ് കോൺഫെഡറേഷൻ സെക്രട്ടറി ശ്രീ. കൃഷ്ണൻ, കെ.എസ്.ടി.എ സംസ്ഥാന വൈസ് പ്രസിഡന്റ് ശ്രീ.കെ.ജി.ബാബു, കേരള സെക്രട്ടേറിയേറ്റ് എംപ്ലോയീസ് അസ്സോസ്സിയേഷൻ പ്രസിഡന്റ് ശ്രീ.എസ്.രാധാകൃഷ്ണൻ, എ.കെ.ജി.സി.ടി. സംസ്ഥാന പ്രസിഡന്റ് പ്രൊഫ.ചന്ദ്രമോഹൻ, കെ.ജി.ഒ.എ സെക്രട്ടറി ഡോ. സഞ്ജീവ് കുമാർ എന്നിവർ സംസാരിച്ചു. എ.കെ.പി.സി.ടി.എ. സംസ്ഥാനപ്രസിഡന്റ് പ്രൊഫ.കെ.ശശിധരൻ, ജനറൽ സെക്രട്ടറി പ്രൊഫ.പി.രഘുനാഥ്, സംസ്ഥാന ട്രഷറർ ഡോ.വി.രാജേന്ദ്രൻ നായർ എന്നിവർ മാർച്ചിനും ധർണ്ണയ്ക്കും നേതൃത്വം നൽകി.

CURRENT BOOKS THRISSUR

ROUND WEST ,THRISSUR 680 001
PH: 0487-2335660,FAX:0487-2335642

PUBLISHERS & DISTRIBUTORS FOR

Malayalam, English, Children's Literature, Fiction, Drama, Cinema, Journalism, Poetry, Philosophy, Psychology, Sociology, Politics, History, Economics, Commerce, Mathematics, Botany, Zoology, Chemistry, Physics, Medical, Computer, Engineering, Law, Electronics, Mechanical, Civil, Chemical Engineering, Veterinary, Agriculture, Aquaculture, etc.

COSMO BOOKS

HO: Round West
Thrissur- 680 001
Phone: 0487-2335292, 2335570
Fax: 0487- 2335642
E-mail: cosmobooks@asianetindia.com

Br. Al-Ameen Bldg
Rly.Station Link Road
Kozhikode- 673002
Ph:0495-2703487
Fax:0495-2700049
E-mail:cosmoclt@eth.net

Br. Press Club Road
Ernakulam
Kochi-682011
Ph:0484-2353818

എ. കെ.പി.സി.ടി.എ.
പ്രവർത്തകസമിതി തീരുമാനങ്ങൾ

2009 ജൂൺ 20, 2009 ജൂലായ് 26

1. **യു.ജി.സി. പ്രക്ഷോഭം**
യു.ജി.സി, എ.ഐ.സി.റ്റി. ശമ്പള പരിഷ്കരണം നടപ്പിലാക്കുക, അധ്യാപക ഒഴിവുകൾ ഉടൻ നികത്തുക എന്നീ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട് കോളജ്-സർവ്വകലാശാലാ അധ്യാപക സംയുക്ത സമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആഗസ്റ്റ് 19 ന് എല്ലാ കോളജുകളിലും സർവ്വകലാശാലകളിലും ധർണ്ണ നടത്തുവാനും തിരുവനന്തപുരം ജില്ല കേന്ദ്രീകരിച്ച് സെക്രട്ടേറിയറ്റ് മാർച്ചും ധർണ്ണയും നടത്തുവാനും തീരുമാനിച്ചു.

2. **ഡിഗ്രിതല പുനഃസംഘാടനം**
ഡിഗ്രിതല പുനഃസംഘാടനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സർവ്വകലാശാലാ തലത്തിൽ സംസ്ഥാന സെക്രട്ടറിമാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മോണിറ്ററിംഗ് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചു. പ്രവർത്തന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുവാനും പരിഷ്കാരം വിജയകരമായി നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ എല്ലാവിധ സഹായവും നൽകുവാനും തീരുമാനിച്ചു. കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ പുനഃസംഘാടനം മാറ്റിവയ്ക്കാനിടയായത് വലിയ വീഴ്ചയാണെന്ന് പ്രവർത്തകസമിതി വിലയിരുത്തി. സിൻഡിക്കേറ്റ്, അക്കാദമിക് കൗൺസിൽ സബ് കമ്മിറ്റികൾ കൂടി ഇക്കാര്യം പരിശോധിക്കുവാനും ഇത്തരത്തിലൊരു തീരുമാനമുണ്ടായ സാഹചര്യം വിലയിരുത്തുവാനും നിശ്ചയിച്ചു.

3. **ബ്രാഞ്ച് വിസിറ്റ്**
ബ്രാഞ്ച് വിസിറ്റ് പൂർത്തീകരിക്കാത്ത ജില്ലകൾ ആഗസ്റ്റ് 15 ന് മുൻപ് പൂർത്തീകരിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ജില്ലയിലെ പ്രവർത്തകസമിതി അംഗങ്ങളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സംസ്ഥാനകമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളും അക്കാദമിക് കമ്മിറ്റി കൺവീനറും വനിതാകമ്മിറ്റി കൺവീനറും ഉൾപ്പെടുന്ന ടീമാകണം പര്യടനം നടത്തേണ്ടത്.

4. **മെമ്പർഷിപ്പ്**
2009 ആഗസ്റ്റ് 31 ന് മുൻപായി ഈ വർഷത്തെ മെമ്പർഷിപ്പ് ചേർക്കൽ പ്രവർത്തനം പൂർത്തീകരിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു.

5. **സെബാസ്റ്റ്യൻ.കെ.ആന്റണിയുടെ കുടുംബ സഹായ ഫണ്ട്.**
ജൂൺ മാസത്തെ ശമ്പളത്തോടെ സെബാസ്റ്റ്യൻ.കെ.ആന്റണിയുടെ കുടുംബസഹായ ഫണ്ട് പൂർണ്ണമായും ശേഖരിക്കണമെന്ന തീരുമാനം എല്ലാ ബ്രാഞ്ചുകളും നടപ്പിലാക്കിയില്ല. അടിയന്തിരമായി ഇത് പൂർത്തീകരിക്കാൻ എല്ലാ ബ്രാഞ്ചുകളും ഊർജിതമായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു.

6. **പ്രൊഫ.യശ്പാൽ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ട്**
ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനും പുനഃസംഘാടനത്തിനുമായി പ്രൊഫ. യശ്പാൽ കമ്മിറ്റി സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് ചർച്ച ചെയ്യുവാനായി ഏകദിന സെമിനാർ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. തീയതിയും സ്ഥലവും പിന്നീട് നിശ്ചയിച്ച് അറിയിക്കുന്നതാണ്.

7. **സംസ്ഥാന പ്രവർത്തക ക്യാമ്പ്**
2009 സെപ്റ്റംബർ 19,20 തീയതികളിൽ കോട്ടയം സി.എസ്.ഐ. റിട്രീറ്റ് സെന്ററിൽ വച്ച് ഈ വർഷത്തെ പ്രവർത്തക ക്യാമ്പ് നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

8. **വനിതാ സബ്കമ്മിറ്റി**
25.07.2009 ൽ കൂടിയ സംസ്ഥാന വനിതാകമ്മറ്റി ആഗസ്റ്റ് 15നകം ജില്ലാതല കമ്മിറ്റികൾ കൂടണമെന്നും ഒക്ടോബർ 30നുള്ളിൽ ജില്ലാതല കൺവെൻഷനും ഡിസംബർ മാസത്തിൽ സംസ്ഥാന വനിതാ കൺവെൻഷനും നടത്തണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

9. **കേരള പ്രൈവറ്റ് കോളജ് ടീച്ചർ**
കേരള പ്രൈവറ്റ് കോളജ് ടീച്ചർ ഈ വർഷം 7 ലക്കങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ജില്ലകൾക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരസ്യം സംബന്ധിച്ചും വരിക്കാരുടെ എണ്ണം സംബന്ധിച്ചുമുള്ള ക്വാട്ട പൂർത്തിയാക്കാൻ ബ്രാഞ്ചുകൾ പരമാവധി ശ്രമിക്കണം.

10. **ഐഫക്ടോ**
നാഷണൽ എക്സിക്യൂട്ടിവ് 2009 ജൂലൈ 5 ന് ഷില്ലോംഗിൽ കൂടി. യു.ജി.സി. ശമ്പളപരിഷ്കരണം നടപ്പിലാക്കാത്ത സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ആരംഭിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ പരിഷ്കാരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രൊഫ.യശ്പാൽ കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ട് എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ചർച്ചയ്ക്ക് വിധേയമാക്കാൻ സംഘടന മുൻകൈയെടുക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. സ്റ്റാറ്റ്യൂട്ടറി കോൺഫ്രൻസ് ഒക്ടോ 10,11,12 തീയതികളിൽ അഹമ്മദബാദിൽ വച്ച് നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു.

എം.എസ്.വസന്തകുമാർ

സൂര്യഗ്രഹണ വിശേഷങ്ങൾ

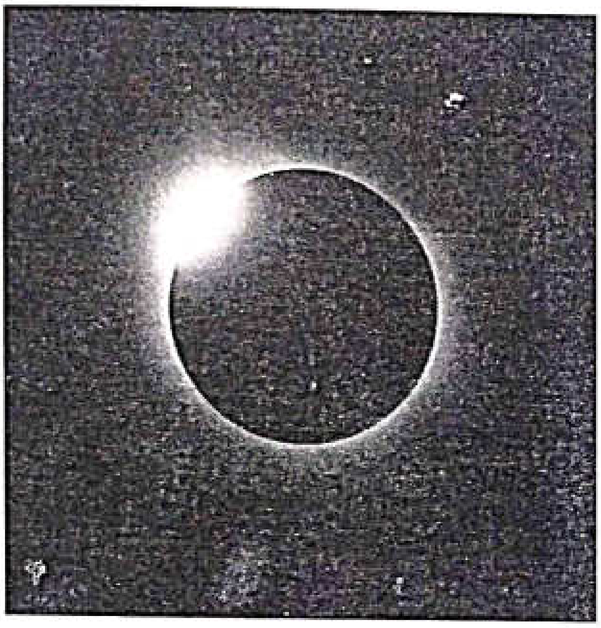

2009 ജൂലൈ 22ന്, ഇരുപത്തൊന്നാം നൂററാണ്ടിലെ ഏററവും ദീർഘമായ സൂര്യഗ്രഹണം ഉണ്ടായി. അത് സമ്പൂർണ്ണ സൂര്യഗ്രഹണം ആയിരുന്നു. ഇന്ത്യ, ഭൂട്ടാൻ, ബംഗ്ലാദേശ്, ചൈന, ജപ്പാൻ തുടങ്ങിയ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ അത് ദൃശ്യമായിരുന്നു. ആ സൂര്യഗ്രഹണത്തിൻെറ സമ്പൂർണ്ണ ദൃശ്യം ഇന്ത്യയിൽ സൂറത്ത്, ഉജ്ജയിനി, ബറോഡ, ഭോപ്പാൽ, പാററ്ന, ഡാർജിലിംഗ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് കാണാമായിരുന്നു.

എന്താണ് സൂര്യഗ്രഹണം?

ചന്ദ്രൻ സൂര്യൻെറയും ഭൂമിയുടെയും ഇടയിലൂടെ കടന്നു പോകുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന പ്രതിഭാസമാണ് സൂര്യഗ്രഹണം. ഭൂമിയിൽ നിന്ന് സൂര്യനെ പൂർണ്ണമായോ ഭാഗികമായോ ചന്ദ്രന് മറയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുമ്പോൾ നാല് ഇനം ഗ്രഹണങ്ങളെ നമുക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും.

ഒന്ന് സമ്പൂർണ്ണസൂര്യഗ്രഹണം. പൂർണ്ണമായി സൂര്യൻ ചന്ദ്രനാൽ മറയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഇത് ഉണ്ടാകുന്നു. ചന്ദ്രൻെറ അതാര്യഗാത്രം വളരെ നേർത്ത പ്രകാശരേഖാവൃത്തമായി സൂര്യഗോളത്തെ മാററുന്നു. ഈ കാഴ്ച ഭൂപ്രതലത്തിലെ വളരെ ചെറിയ ഒരു പ്രദേശത്തു മാത്രമേ ദൃശ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ചന്ദ്രനിലേക്കുള്ള ദൂരം, സൂര്യനിലേക്കുള്ള ദൂരത്തിൻെറ നാനൂറിൽ ഒന്ന് മാത്രമേ ഉള്ളൂ. സൂര്യന് ചന്ദ്രൻെറ നാനൂറ് ഇരട്ടി വലുപ്പവുമുണ്ട്. ഈ വലുപ്പത്തിൻെറയും ദൂരത്തിൻെറയും വ്യത്യാസങ്ങൾ ആണ് നാം ഭൂമിയിൽ നിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന സൂര്യൻെറയും ചന്ദ്രൻെറയും വലുപ്പത്തിൻെറ കാരണം. നാം ഇവിടെ നിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ സൂര്യനെയും ചന്ദ്രനെയും ഏതാണ്ട് ഒരേ വലുപ്പത്തിൽ കാണേണ്ടിവരുന്നു. ഇക്കാരണം കൊണ്ട് തന്നെയാണ് ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയ്ക്കും സൂര്യനും ഇടയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ സൂര്യനെ കൃത്യമായി മറച്ച് സമ്പൂർണ്ണ സൂര്യഗ്രഹണം (total solar eclipse) ഉണ്ടാക്കുന്നത്.

രണ്ട്, കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തമായ പ്രകാശവൃത്തമായി സൂര്യനെ ചന്ദ്രൻ മറച്ച് നമുക്ക് കാട്ടിത്തരുന്ന അനുലർ സൂര്യഗ്രഹണം (annular solar eclipse). നമ്മുടെ കാഴ്ചയിൽ ചന്ദ്രൻ സൂര്യനേക്കാൾ അൽപം ചെറുതാകുന്നതാണ് ഇതിന് ഹേതു. ഭൂമിയെ വലം വയ്ക്കുന്ന ചന്ദ്രൻെറ പ്രദക്ഷിണപാത (orbit) എലിപ്സ് (ellips-അണ്ഡവൃത്തം) രൂപത്തിൽ ആകയാൽ, ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ചന്ദ്രനിലേക്കുള്ള ദൂരം ചാന്ദ്രപ്രദക്ഷിണത്തിനിടയിൽ കൂടിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും. ദൂരം കൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രൻ നമുക്ക് ചെറുതായി കാണപ്പെടും. ഈ ചന്ദ്രന് സൂര്യഗോളത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായി മറയ്ക്കാൻ കഴിയാതെ വരുന്നു. അപ്പോൾ അൽപം വണ്ണമുള്ള ഒരു പ്രകാശവൃത്തമാക്കി സൂര്യനെ ചന്ദ്രൻ മറയ്ക്കുന്നു. ഇതാണ് annular solar eclipse.

മൂന്ന്, സങ്കര സൂര്യഗ്രഹണം (hybrid solar eclipse) ഭൂമിയിലെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് സമ്പൂർണ്ണ ഗ്രഹണമായും മററു ചില ഭാഗങ്ങളിൽ annular ഗ്രഹണമായും കാണപ്പെടുന്നതിനെയാണ് hybrid solar eclipse എന്ന് വിളിക്കുക. ഇത് അപൂർവ്വമാണ്.

നാല്, ഭാഗിക സൂര്യഗ്രഹണം (partial solar eclipse)- സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ ഒരേ നേർരേഖയിൽ അല്ലാതെയിരിക്കുകയും, ചന്ദ്രൻ സൂര്യനെ ഭാഗികമായി മറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ partial solar eclipse ഉണ്ടാകുന്നു.

സൂര്യൻെറയും ചന്ദ്രൻെറയും യഥാർത്ഥ വലുപ്പത്തിനപ്പുറം നാം കാണുന്ന അയഥാർത്ഥ വലുപ്പം (apparent size) ആണ് സൂര്യഗ്രഹണമെന്ന വിസ്മയദൃശ്യം നമുക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നത്. ചന്ദ്രൻെറ പ്രദക്ഷിണ പാത എന്ന പോലെ ഭൂമിയുടെ സൂര്യന് ചുററുമുള്ള പ്രദക്ഷിണ പാതയും ellipse ആണ്. അതിനാൽ ഭൂമി-സൂര്യ വിദൂരം ഏറിയും (aphelion) കുറഞ്ഞും (perihelion) ഇരിക്കും. ഇതും സൂര്യഗ്രഹണത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകമാണെങ്കിലും ചന്ദ്ര-സൂര്യ ദൂരങ്ങളോളം സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നില്ല.

(ചിത്രം 1)

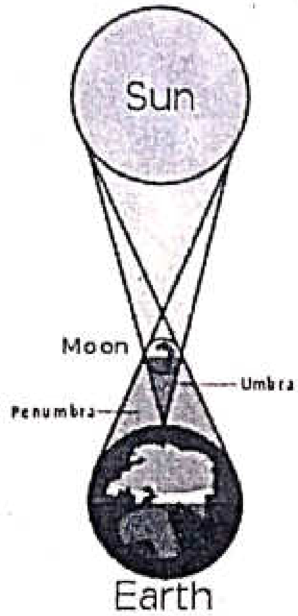

ഗ്രഹണത്തിൻെറ ഘട്ടങ്ങൾ

ചന്ദ്രൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കടുത്ത നിഴൽ സ്ഥാനത്തിന് അമ്പ്ര (umbra) എന്ന പറയുന്നു. കടുത്തതല്ലാത്ത നിഴൽ സ്ഥാനത്തിന് പെനമ്പ്ര (penumbra) എന്നാണ് പേര്. അമ്പ്രയുടെ മുന ഭൂപ്രതലത്തിൽ തൊടുന്നത്, സമ്പൂർണ്ണ ഗ്രഹണത്തിലാണ്. ഇതോ അമ്പ്രയുടെ മദ്ധ്യരേഖ (central line) സ്പർശിക്കുന്നതോ സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഗ്രഹണത്തെ സെൻട്രൽ എക്ലിപ്സ് എന്ന് വിളിക്കുന്നു. മദ്ധ്യരേഖ ഭൂമിയിൽ തൊടാതെ അമ്പ്രയുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രം തൊടുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന ഗ്രഹണത്തെ നോൺസെൻട്രൽ എക്ലിപ്സ് (non -central eclipse) എന്നു വിളിക്കുന്നു. അമ്പ്രയുടെ നിഴൽമുന ഭൂമിയിൽ എത്താതെ പ്രകാശിതമായി കിടക്കുന്ന ഭാഗം ഭൂമിയിൽ എത്തി നിൽക്കുന്നതിനെ ആൻറമ്പ്ര (antumbra) എന്നും വിളിക്കുന്നു (ചിത്രം 1,2, കാണുക)

ഗ്രഹണത്തിൻെറ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളെ നാലായി തിരിക്കാം. ഒന്ന്, ഒന്നാംഘട്ടം അഥവാ first contact, ചന്ദ്രൻെറ നിഴൽ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഘട്ടമാണിത്. രണ്ട്, രണ്ടാംഘട്ടം (second contact) ചന്ദ്രോപരിതലത്തിലെ താഴ്വരകൾ താണ്ടി വരുന്ന സൂര്യകിരണങ്ങൾ തീർക്കുന്ന ബെയ്ലീസ് ബീഡ്സ് (Baily's beads) എന്ന ദൃശ്യവിശേഷം ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. രത്നമോതിരവും (Diamond ring) ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുക. മൂന്ന്, സമ്പൂർണ്ണത (Totality) എന്ന ഘട്ടം. മൂന്നാം ഘട്ടത്തിൽ ഗ്രഹണം. സമ്പൂർണ്ണമാകുന്നു. നാല്, നാലാം ഘട്ടത്തിൽ വീണ്ടും പ്രകാശം പ്രത്യക്ഷമാവുന്നു. ചന്ദ്രൻെറ നിഴൽ നീങ്ങി അകലും. വീണ്ടും ഡയമണ്ട് റിംഗ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടും.

സമ്പൂർണ്ണഗ്രഹണങ്ങൾ അപൂർവ്വ സംഭവങ്ങളാണ്. എന്നാലും ഭൂമിയിൽ എവിടെയെങ്കിലും ശരാശരി 18 മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഗ്രഹണം സംഭവിക്കാം എന്ന് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു നിശ്ചിത സ്ഥലത്ത് 370 വർഷത്തിൽ ഒരിക്കൽ സൂര്യഗ്രഹണം കാണാവുന്ന വിധം ആവർത്തിക്കുന്നു എന്നും കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സമ്പൂർണ്ണ സൂര്യഗ്രഹണം ഏതാനും മിനിററുകൾ മാത്രമേ നീണ്ടുനിൽക്കുകയുള്ളു. സമ്പൂർണ്ണ സൂര്യഗ്രഹണം പരമാവധി ഏഴുമിനിററും 31 സെക്കൻറും നീണ്ടു നിൽക്കാം. ആയിരം വർഷത്തിൽ, പത്തിൽ താഴെ തവണ മാത്രമേ ഏഴു മിനിററിൽ അധികം നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന സൂര്യഗ്രഹണങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ ഇടയുള്ളൂ. 1973 ജൂൺ 30ന് 7 മിനിട്ട് 3 സെക്കൻറ് നീണ്ടുനിന്ന സൂര്യഗ്രഹണമുണ്ടായി. ഏഴു മിനിററിലധികം നീളുന്ന സൂര്യഗ്രഹണം ഇനി 2150 ജൂൺ 25 ന് മുമ്പ് ഉണ്ടാവുകയില്ല. 3000 ബി.സി മുതൽ 5000 എ.ഡി വരെയുള്ള 8000 വർഷകാലയളവിൽ സംഭവിക്കാൻ ഇടയുള്ള ഏററവും ദൈർഘ്യമേറിയ സൂര്യഗ്രഹണം 2186 ജൂലൈ 16ന് ഉണ്ടാകുമെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. സമ്പൂർണ്ണമായി സംഭവിക്കുന്ന അത് ഏഴുമിനിററും ഇരുപത്തിയൊമ്പത് സെക്കൻറും നീണ്ടുനിൽക്കും. ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂലൈ 22 ന് നടന്നത് (സമ്പൂർണ്ണ ഗ്രഹണം) 6 മിനിററ് 39 സെക്കൻറുമാണ് നീണ്ടുനിന്നത്.

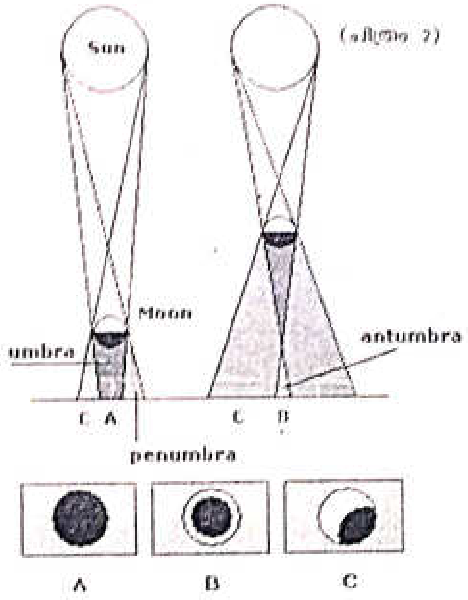

A Total eclipse in the umbra.
B Annular eclipse in the antumbra.
C Partial eclipse in the penumbra

ഒരു ഗ്രഹണത്തിൻെറ ദിവസവും സമയവും അറിയാമെങ്കിൽ മററുള്ള ഗ്രഹണസമയങ്ങൾ എക്ലിപ്സ് സൈക്കിളുകളുടെ (eclipse cycles) സഹായത്താൽ കണക്കാക്കാൻ കഴിയും. ഇത്തരം രണ്ട് സൈക്കിളുകളാണ് സാറോസും (Saros) ഇനെക്സും (Inex). കൃത്യതയുള്ളതും കൂടുതൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതും സാറോസ് സൈക്കിൾ ആണ്.

ദശലക്ഷങ്ങളിലേറെ വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയോട് ഇന്നത്തേതിലേറെ അടുത്താണ് ചുററി സഞ്ചരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഓരോ വർഷവും tidal acceleration നിമിത്തം 3.8 സെൻറിമീററർ വീതം ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അകന്ന് കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 600 ദശലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഭൂമി ചന്ദ്രൻ ദൂരം ഇന്നത്തേതിൽ നിന്ന് 23,500 കിലോമീററർ ദൂരം പോകും. അങ്ങനെ ചന്ദ്രന് പൂർണ്ണമായി സൂര്യനെ മറയ്ക്കാൻ കഴിയാതെ വരും. സങ്കീർണമായ മറെറാരു പ്രശ്നം, കാലം കഴിയുന്നതോടെ വർദ്ധിക്കുന്ന സൂര്യവലുപ്പമാണ്. പൂർണ്ണ

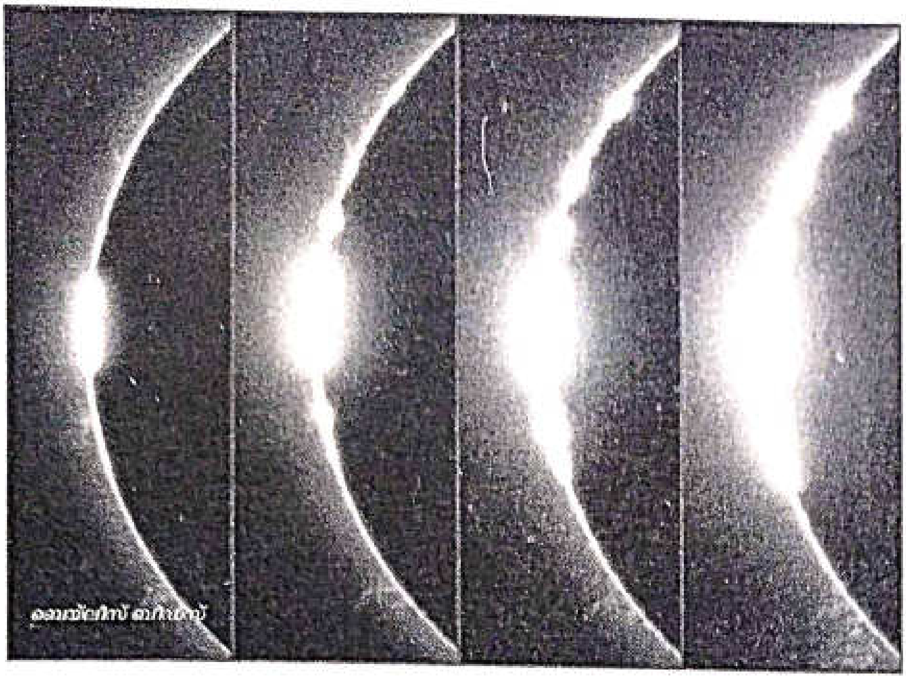

ബെയ്‌ലീസ് ബീഡ്സ്

ഗ്രഹണം അസാദ്ധ്യമാക്കുന്നതിന് സഹായകമാണ് ഇതും. ചുരുക്കത്തിൽ 600 ദശലക്ഷം വർഷം ഇനി കഴിയുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പ് വരെമാത്രമേ പൂർണ്ണ സൂര്യഗ്രഹണം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

അൽപം ചരിത്രവും മററ് വിശേഷങ്ങളും

763 ബി.സി. ജൂൺ 15 ന് സൂര്യഗ്രഹണം നടന്നതായി രേഖയുണ്ട്. അതിന് മുമ്പ് 2807 ബിസിയിലും 1312 ബിസിയിലും സൂര്യഗ്രഹണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗ്രീസിൽ ഒരു യുദ്ധം നടക്കുമ്പോൾ ഗ്രഹണം സംഭവിച്ചതുമൂലം ഇരുപക്ഷക്കാരും ആയുധം താഴെ വച്ച് സമാധാനം പ്രഖ്യാപിച്ച ചരിത്രവും രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വാനശാസ്ത്രാവബോധം വികാസം പ്രാപിക്കാത്ത ആ കാലയളവിൽ പ്രകൃതിക്കതീതമായ കാരണങ്ങളാണ് ഗ്രഹണമുണ്ടാക്കുന്നത് എന്ന് പരക്കെ വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഭയവും അന്ധതയും മൂലം ഇത്തരം പ്രതിഭാസങ്ങളെ കാടുകയറിയ ഭാവനകൊണ്ട് വ്യാഖ്യാനിക്കാനും മനുഷ്യന് ഇടവന്നിരുന്നു. നട്ടുച്ചയ്ക്ക് പെട്ടന്ന് ഇരുട്ട് വ്യാപിക്കുന്ന ഗ്രഹണദിവസത്തെ അനുഭവം അക്കാലത്തെ മനുഷ്യനെ ഭയപ്പെടുത്തി.

എന്നാൽ ഇന്ന് സൂര്യഗ്രഹണത്തിന്റെ വീഡിയോ ചിത്രങ്ങളും ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും ഇച്ഛാനുസരണം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ശൈശവം വിട്ടുമാറാത്ത പൗരജനങ്ങളെ പോലും യഥേഷ്ടം എവിടെയും കാണാം.

1916 ൽ ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റൈൻ പ്രകാശരശ്മികൾ വളയുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു സിദ്ധാന്തം രൂപപ്പെടുത്തി. വിദൂരസ്ഥങ്ങളായ താരാഗണങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രകാശവർഷങ്ങൾ താണ്ടി വരുന്ന പ്രകാശ രശ്മികൾ, സൂര്യനെപ്പോലൊരു നക്ഷത്രത്തിന്റെ കാന്തിക വലയത്തിൽ കൂടി കടന്നുപോയാൽ വളയും എന്ന് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. കൃത്യം ഒരു ആംഗുലർ സെക്കൻറ് വളയും, അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. ഇത് തെളിയിക്കാൻ ഒരു സൂര്യഗ്രഹണം വേണ്ടിയിരുന്നു. പിന്നീട് ഒരു സൂര്യഗ്രഹണം സമ്പൂർണ്ണമായി ഉണ്ടായത് 1919 ൽ ആയിരുന്നു.

ലോകത്തെ കിടമത്സരങ്ങൾ ജർമ്മനിയെയും ബ്രിട്ടനെയും ശത്രുക്കളാക്കിത്തീർത്ത കാലമായിരുന്നു അത്. ജർമ്മൻ ജൂതനായ ഐൻസ്റ്റൈൻ, ഒരു പരീക്ഷണം പോലും നടത്താതെ പ്രഖ്യാപിച്ചത് സത്യമാണോ എന്നറിയാൻ ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് ഒരു വാശി തോന്നി. മൂന്ന് വർഷത്തെ കാത്തിരിപ്പിന് ശേഷം വീണു കിട്ടിയ ഒരു സൂര്യഗ്രഹണം സമ്പൂർണ്ണമായി ദൃശ്യമായത് ആഫ്രിക്കയിൽ ആയിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന ആർതർ എഡിങ്ടൻ ആഫ്രിക്കയിലെത്തി ഗ്രഹണസമയത്ത് പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തി. ഐൻസ്റ്റൈൻ പ്രവചിച്ചത് പോലെ പ്രകാശരശ്മികൾ കൃത്യം ഒരു ആംഗുലർ സെക്കൻറ് വളയും എന്ന് തെളിയിച്ചു. അറിഞ്ഞ സത്യം ഐൻസ്റ്റൈനെ ഒരു അഭിനന്ദനക്കത്തിലൂടെ അറിയിക്കാൻ ശത്രുരാജ്യക്കാരനായ ആർതർ എഡിങ്ടൻ മടിച്ചില്ല.

ചന്ദ്രൻ നിഴൽ പരത്തി സൃഷ്ടിക്കുന്ന സൂര്യഗ്രഹണം പോലെ, ശുക്രൻ (Venus) ഭൂമിക്കും സൂര്യനും ഇടയിലൂടെ പഥസഞ്ചലനം നടത്തി സ്വന്തം നിഴൽ വീഴ്ത്തിയ transit of Venus നടന്നിട്ട് കഷ്ടിച്ച് അഞ്ച് വർഷമേ ആകുന്നുള്ളൂ. 1769 ജൂൺ 4 നും transit of Venus ഉണ്ടായി.

ഭൂമിയിൽ എന്നപോലെ മററ് ചില ഗ്രഹങ്ങളിലെ ഗ്രഹണവിശേഷങ്ങളിലേക്ക് മനുഷ്യശ്രദ്ധ കടന്നുചെന്നിട്ടുണ്ട്. വ്യാഴം (Jupiter) ചൊവ്വ (Mars) എന്നീ ഗ്രഹങ്ങളുടെ 'ചന്ദ്രന്മാർ' ഗ്രഹണം സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ വിശേഷങ്ങൾ നമുക്ക് ഇന്ന് ലഭ്യമാണ്. ഗ്രഹപ്പട്ടികയിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ട പ്ലൂട്ടോയും ഗ്രഹണഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച സംഭവകഥകളും മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണത്വര തപ്പിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

സൂര്യഗ്രഹണസമയത്ത് ഭൂമിയുടെ ഗുരുത്വാകർഷണം (Gravity) സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതിന് അനുഭവങ്ങൾ ഏറെയുണ്ട്. ഗ്രഹണനേരത്ത് 1954 ലും 1959 ലും മൗറിസ് അലേയ്സ് (Maurice Allais) വിചിത്രമായ ചില ചലനങ്ങളുണ്ടായത് നിരീക്ഷിച്ച് അറിയിച്ചു. ഇതിനെ ഇന്ന് അലേയ്സ് ഇഫക്ട് എന്ന് വിളിക്കുന്നു. 1970 ലെ ഗ്രഹണനേരത്ത് ഒരു പെൻഡുലത്തിന്റെ ചലനത്തിന് ക്ഷിപ്രമാററം സംഭവിച്ചത് സാക്സൽ (Saxl) അറിയിച്ചു. ഇതിനെ സാക്സൽ ഇഫക്ട് എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ഈ ചലനങ്ങൾക്ക് തൃപ്തികരമായ വിശദീകരണം ലഭിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും 1997 ലെ ഗ്രഹണപഠനങ്ങൾക്ക് ശേഷം ചൈനക്കാരായ വാങ്ങും യാങ്ങും പറയുന്നത് ഗുരുത്വാകർഷണശക്തിയുടെ സൗരബന്ധം ഗ്രഹണസമയത്ത് ചന്ദ്രൻ മറയ്ക്കുന്നു എന്നതിനാലാണ് ഈ ചലനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നാണ്.

ഈദൃശ പ്രഹേളികകൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ NASA യും ESA യും നേതൃത്വം നൽകുന്ന ഗവേഷണ ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. പ്രജ്ഞ മനുഷ്യന്റേതല്ലേ, ഉത്തരങ്ങൾക്കും അപ്പുറത്തേക്കും കാര്യങ്ങൾ കലാശിക്കും.

Dr. P.S. Mohanakumar
SS College, Kalady

Global Hunger Index

The 2008 Global Hunger Index (GHI) shows that the world has made slow progress in reducing food insecurity since 1990, with dramatic differences among regions and countries. In the nearly two decades since 1990, some regions — South and Southeast Asia, the Near East and North Africa, and Latin America and the Caribbean — have made significant headway in improving food security. Nevertheless, the GHI remains high in South Asia. The GHI is similarly high in Sub-Saharan Africa, where progress has been marginal since 1990.

The GHI level in the world as a whole remains serious. The countries with the most worrisome hunger status and the highest 2008 GHI scores are predominantly in Sub-Saharan Africa, with the Democratic Republic of Congo, Eritrea, Burundi, Niger, and Sierra Leone at the bottom of the list. Several dozen countries in various regions have GHI scores categorized as low.

Hunger is closely tied to poverty, and countries with high levels of hunger are overwhelmingly low- or low-middle-income countries. Sub-Saharan Africa and South Asia are the regions with the highest GHI scores and the highest poverty rates.

India State Hunger Index

The results of the India State Hunger Index 2008 highlight the continued overall severity of the hunger situation in India, while revealing the variation in hunger across states within India. It is indeed alarming that not a single state in India is either low or moderate in terms of its index score; most states have a "serious" hunger problem, and one state, Madhya Pradesh, has an "extremely alarming" hunger problem. Although variation exists in index scores of the states, and hence in the ranking of Indian states in relation to other countries, few states perform well in relation to the GHI 2008. Even the best-performing Indian state, Punjab, lies below 33 other developing countries ranked by GHI. Even more alarming is the fact that the worst-performing states in India—Bihar, Jharkhand, and Madhya Pradesh—have index scores similar to countries that are precariously positioned on the GHI 2008 rankings. For instance, Bihar and Jharkhand rank lower than Zimbabwe and Haiti, whereas Madhya Pradesh falls between Ethiopia and Chad.

Malnutrition in India

The UN estimates that 2.1 million Indian children die before reaching the age of 5 every year – four every minute - mostly from preventable illnesses such as diarrhoea, typhoid, malaria, measles and pneumonia. Every day, 1,000 Indian children die because of diarrhoea alone. But even after a decade of galloping economic growth, child malnutrition rates are worse here than in many sub-Saharan African countries, and they stand out as a paradox in a proud democracy. China, that other Asian economic powerhouse, sharply reduced child malnutrition, and now just 7 percent of its children under 5 are underweight, a critical gauge of malnutrition. In India, by contrast, despite robust growth and good government intentions, the comparable number is 42.5 percent. Malnutrition makes children more prone to illness and stunts physical and intellectual growth for a lifetime

Although variation exists in index scores of the states, and hence in the ranking of Indian states in relation to other countries, few states perform well in relation to the GHI 2008. Even the best-performing Indian state, Punjab, lies below 33 other developing countries ranked by GHI. Even more alarming is the fact that the worst-performing states in India—Bihar, Jharkhand, and Madhya Pradesh—have index scores similar to countries that are precariously positioned on the GHI 2008 rankings. For instance, Bihar and Jharkhand rank lower than Zimbabwe and Haiti, whereas Madhya Pradesh falls between Ethiopia and Chad.

Our analysis of the associations between the ISHI 2008 and state economic indicators shows that the relationship between poverty and hunger is largely as expected—greater ISHI 2008 scores are seen in poorer states, with a few exceptions. Outliers like Kerala, Orissa, and Punjab perform better on the ISHI 2008 than might be expected given their poverty levels, whereas Gujarat, Karnataka, and Madhya Pradesh perform worse. A closer examination of these states' past and current investments in social protection, health, and nutrition programs can help inform the debate about policy instruments to protect populations against hunger even in the face of poverty.

The lack of a clear relationship between state-level economic growth and hunger, taken along with the relationship between the ISHI 2008 and poverty and incomes, has a number of implications. First, economic growth is not necessarily associated with poverty reduction. Additionally, even if equitable economic growth improves food availability and access, it might not lead immediately to improvements in child nutrition and mortality, for which more direct investments are required to enable rapid reductions. Thus, in addition to wide-scale poverty alleviation, direct investments in improving food availability and access for poor households, as well as direct targeted nutrition and health interventions to improve nutrition and mortality outcomes for young children, will be needed to raise the ISHI scores and rankings of Indian states.

Child underweight contributes more than either of the other two underlying variables to the GHI score for India and to the ISHI scores for almost all states in India. Tackling child undernutrition, therefore, is crucially important for all states in India. Achieving rapid reductions in child underweight, however, will require scaling up delivery of evidence-based nutrition and health interventions to all women of reproductive age, pregnant and lactating women, and children under the age of two years.

Some economically strong states had rankings on the Nutrition Index that deteriorated when compared with the ISHI 2008, suggesting that it might be important for these states to invest in direct nutrition and poverty alleviation interventions even during sustained economic growth. The design and implementation of policies and programs to improve all three underlying dimensions of the ISHI will need to be strengthened and supported to ensure that hunger is reduced rapidly over time. Although strides are being made on the public health front to ensure sustained reductions in child mortality, improvements in child nutrition are not satisfactory in India. Nutrition programs in India are not effectively delivering evidence-based interventions at scale to vulnerable age groups that need to be reached to ensure rapid reductions in undernutrition.

In conclusion, for Indian states to progress along the ISHI, and to ensure that ISHI scores for Indian states are more closely aligned with GHI scores of countries with comparable economic growth, investments will be needed to strengthen agriculture, improve overall food availability and access to all population segments, and to improve child nutrition and mortality outcomes.

ഡോ. എം. ആർ. സുദർശനകുമാർ
എം.ജി.കോളജ്, തിരുവനന്തപുരം

ഈസോപ്പു കഥ ശാസ്ത്ര സത്യം

സ്വർണ്ണ മുട്ടയിടുന്ന താറാവും, ആമയുടെയും മുയലിന്റെയും മത്സരയോട്ടവും പ്രശസ്തമായ ഈസോപ്പു കഥകളാണ്. ഓരോരോ ഗുണപാഠം ഈ കഥകളിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. വെള്ളം കുറവുള്ള ഒരു പാത്രത്തിൽ നിന്നും വെള്ളം കുടിക്കുവാൻ ഒരു കാക്ക കല്ലുകളിടുന്നതും ഒരു ഈസോപ്പു കഥയാണ്. ശാസ്ത്രജ്ഞർ ഒരിനം കാക്കകളിൽ നടത്തിയ പരീക്ഷണത്തിൽ അവ ഇതിനു സമാനമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നത് കണ്ടെത്തി. Current biology യിലെ ഓൺലൈൻ എഡിഷനിലാണ് ഇത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. കേംബ്രിഡ്ജ് സർവകലാശാലയിലെ ക്രിസ്റ്റഫർ ബേർഡും സഹപ്രവർത്തകനും ആറിഞ്ച് പൊക്കമുള്ള ഒരു പ്ലാസ്റ്റിക് ട്യൂബിലെ വെള്ളത്തിന്റെ മുകളിൽ പൊങ്ങി കിടന്ന പുഴുവിനെ ഈ കാക്കകളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു. പക്ഷികൾ കല്ലുകളോരോന്നായിട്ട് പൊങ്ങി കിടന്ന പുഴുവിനെ ആഹാരമാക്കി. എത്ര കല്ലുകൾ വേണമെന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ പോലുമവയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നതായി ശാസ്ത്രജ്ഞർ രേഖപ്പെടുത്തി. വലിയ കല്ലുകൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ എളുപ്പത്തിൽ കാര്യം സാധിക്കാമെന്ന് കാക്കകൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നുവത്രേ. കാക്കയുടെ കഥയെങ്കിലും വെറും കെട്ടുകഥയല്ലെന്ന് പറയേണ്ടി വരും.

ബ്ളൂബെറി ഇലകളുടെ ഔഷധ ഗുണം

ലോകമെമ്പാടും 20 കോടി ആളുകളെ Hepatitis C ബാധിക്കുന്നു. ദക്ഷിണ ജപ്പാനിലെ Miyazaki പ്രദേശത്ത് Hepatitis C കൂടുതലായി കണ്ടു വരുന്നു. അതു കൊണ്ട് തന്നെ Miyazaki സർവകലാശാലയിലെ Hiroaki Kataoka യും സംഘവും ഇത് ചികിത്സിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള മരുന്ന് കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രേരണയായി ഈ രോഗത്തിന് വാക്സിൻ നിലവിലില്ല. ഈ ചികിത്സ 60% മാത്രമാണ് ഫലപ്രദമാകുന്നത്. കൂടാതെ ധാരാളം പാർശ്വഫലങ്ങളുമുണ്ട് മുന്നൂറോളം വിവിധ സസ്യഭാഗങ്ങൾ അവർ പരിശോധിച്ചു നോക്കി. ഇതിലേററവും ഫലപ്രദമായി കണ്ടത് ബ്ളൂബെറി ഇലകളാണ്. Hepatitis വൈറസ് പെരുകുന്നത് തടയുവാനവയ്ക്കു കഴിവുണ്ട്. അവയുടെ ഇലയിലുള്ള proanthocyandin നാണ് ഔഷധഗുണം കാട്ടുന്നത്. ഈ സംയുക്തത്തിന്റെ കൂടുതൽ ഗുണങ്ങൾ പഠന വിധേയമാക്കുവാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞർ ലക്ഷ്യമിടുന്നു.

ഡോ.ലേഖാനരേന്ദ്രൻ
സെന്റ്സേവിയേഴ്സ് കോളജ്, തുമ്പ
കൺവീനർ, എ.കെ.പി.സി.ടി.എ. സംസ്ഥാന വനിതാകമ്മിററി

സംഘടനയിലെ സ്ത്രീ ശാക്തീകരണം

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും മററു തൊഴിലിടങ്ങളിലും സ്ത്രീകളുടെ ആധിപത്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വർത്തമാനകാലമാണിത്. കേരളത്തിലെ പ്രൊഫഷണൽ കോളജുകളിലും ആർട്സ് ആൻറ് സയൻസ് കോളജുകളിലും ക്ലാസുമുറികൾ കൈയടക്കിയിരിക്കുന്നത് പെൺകുട്ടികളാണ്. പഠനരംഗത്തുമാത്രമല്ല അധ്യാപനരംഗത്തും ഇതേ സ്ഥിതി തന്നെയാണ്. സ്കൂൾതലത്തിലും കോളജുതലത്തിലുമുള്ള അധ്യാപകരുടെ എണ്ണം നോക്കിയാൽ വനിതകളാണ് കൂടുതൽ എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഇന്ന് കോളജുകളിൽ വന്നെത്തുന്ന ഗസററ് അധ്യാപകരുടെ എണ്ണം നോക്കിയാലും വനിതകളാണ് കൂടുതൽ. ഈയൊരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് എ.കെ.പി.സി.ടി.എ വനിതാ അംഗങ്ങളുടെ ഒരു വിവരശേഖരണം നടത്തിയത്. അത് പൂർണ്ണമാക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ലഭ്യമായ വിവരം അനുസരിച്ച് എ.കെ.പി.സി.ടി.എ.യിൽ വനിതാ അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. മാത്രമല്ല, വിവിധ യൂണിവേഴ്സിററികളിലെ അക്കാദമിക് സമിതികളിൽ ബോർഡ് ഓഫ് സ്ററഡീസ്, ഫാക്കൽററി, പരീക്ഷാബോർഡുകൾ, സെനററ് എന്നിവയിലെല്ലാം സ്ത്രീ പ്രാതിനിധ്യം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ സിൻറിക്കേററുകളിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീ പ്രതിനിധികൾ ഇല്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നിലനിൽക്കുന്നു.

അതേ സമയം സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും പരിപാടികളിലും- ബ്രാഞ്ചുതല- ജില്ലാതല - സംസ്ഥാനതല കമ്മിററികളിലും എണ്ണത്തിനനുസരിച്ചുള്ള പ്രാതിനിധ്യം പ്രകടമാകുന്നില്ല. സംഘടനയുടെ 51 വർഷത്തെ ചരിത്രം വിലയിരുത്തുമ്പോൾ സ്ത്രീകളുടെ പ്രവർത്തനം എങ്ങും അടയാളപ്പെടുത്താൻ മാത്രം വളർന്നിട്ടില്ല എന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംഘടനയും സംഘടനയിലെ വനിതകളും ഈ തിരിച്ചറിവ് വളരെ ഗൗരവമായി ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്. സംഘടനയെ സ്ത്രീകൾ നയിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു ഭാവികാലം വിദൂരമല്ല. സ്ത്രീകളെ സംഘടനയിൽ സജീവ പ്രവർത്തകരാക്കുകയും അവരെ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യുക എന്നത് സംഘടനയുടെ മുഖ്യ അജണ്ടയായിത്തന്നെ മാറണം. സംഘടന ഏറെറടുക്കുന്ന, സംഘടനാപരവും അക്കാദമികവും സാമൂഹികവുമായ ദൗത്യങ്ങളോടൊപ്പം തുല്യ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒന്നുതന്നെയാണ്. സംഘടനയിലെ സ്ത്രീശാക്തീകരണം അത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളെ 'സ്ത്രീകളുടെ മാത്രം' പരിപാടിയായി തരംതാഴ്ത്താതെ സംഘടനയുടെ പൊതുപരിപാടിയായി കാണാനുള്ള പൊതുബോധമാണ് നാം ആദ്യം സൃഷ്ടിക്കേണ്ടത്. ബ്രാഞ്ചുതലത്തിലും ജില്ലാതലത്തിലും അതിനുവേണ്ട ശ്രമം നടത്തണം.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നവരാണെങ്കിലും നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്ക് അവരെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കിയിരിക്കുന്ന യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിൽ നിന്നും അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളിൽ നിന്നും അസമത്വത്തിൽ നിന്നും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നും പൂർണ്ണമായും മോചനം നേടാനാകുന്നില്ല. കുടുംബം എന്ന വ്യവസ്ഥാപിത സ്ഥാപനം ഏൽപ്പിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്തവും സ്ത്രീകളുടെ ചുമലിലാണ്. ഇതിനിടയിൽ സ്വതന്ത്രമായ വായനയ്ക്കോ, ചിന്തകൾക്കോ, സാമൂഹികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കോ സമയം കണ്ടെത്താനാവുന്നില്ല എന്നത് സ്ഥിരം പല്ലവി മാത്രം. എന്നാൽ ഈ സ്ഥിരം പല്ലവികളിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാനും സംഘടനാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അൽപസമയം മാററിവയ്ക്കാനും അവർക്ക് സാധിക്കണം. പരീക്ഷകളിൽ ഉന്നതമായ മാർക്കുവാങ്ങുന്നവർ, ക്ലാസുകളിൽ ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നവർ, പരീക്ഷാബോർഡിൻെറ ചെയർപേഴ്സൺ, യൂണിവേഴ്സിററി തലത്തിലെ വിവിധ ജോലികൾ, കോളജുതലത്തിലെ മററുജോലികൾ എല്ലാം ഏറെറടുത്ത് നടത്തുന്നവർ - സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്രം വിമുഖരാകുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? വളരെ ഗൗരവമായി ചർച്ച ചെയ്യേണ്ട വിഷയമാണിത്. പൊതുധാരയിലേയ്ക്കുള്ള രംഗപ്രവേശവും പൊതു ഇടങ്ങളിലെ പ്രവർത്തനവുമെല്ലാം സ്ത്രീയ്ക്ക് അന്യമാണ് എന്ന പഴയപുരുഷമേധാവിത്വ വ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത ചട്ടക്കൂടുകൾ പൊളിച്ചെറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാം ജീവിക്കുന്ന കാ

ലഘട്ടത്തിന്റെ സപ്ന്ദനവും കൂടി ഉൾക്കൊള്ളാൻ അവർക്ക് സാധിക്കണം. അവരവർ തൊഴിലെടുക്കുന്ന മേഖലകളിലെ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മുഖം തിരിച്ചുനിൽക്കുന്നതും ഒളിച്ചോടുന്നതും എങ്ങനെ നീതീകരിക്കാനാകും?

കേരളത്തിലെ ആർട്സ് ആൻറ് സയൻസ് കോളജുകൾ കഴിഞ്ഞ കുറേ വർഷങ്ങളായി പ്രശ്നങ്ങളുടെ മധ്യത്തിലാണ്. ആ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും കോളജുകളെ സംരക്ഷിക്കാനും നിലനിർത്താനുമുള്ള തീവ്രമായ പരിശ്രമത്തിൽ സംഘടന ഏർപ്പെടുമ്പോൾ ആ ദൗത്യത്തിൽ പങ്കുചേരാനുള്ള ബാധ്യത അധ്യാപികമാർക്കും ഉണ്ട്. കേരളത്തിലെ മിക്ക യൂണിവേഴ്സിററികളും ബിരുദതലത്തിൽ ക്രെഡിററ് ആൻറ് സെമസ്ററർ സിസ്ററവുമായി മാററത്തിന് തയാറെടുക്കുമ്പോൾ ആ മാററത്തിന് ആക്കം കൂട്ടാനും പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാനുള്ള യത്നത്തിൽ അധ്യാപികമാരും പങ്കാളികളാകണം. അധ്യാപികയുടെ പ്രതിബദ്ധത ക്ലാസ്സുമുറികളിലെ സിലബസ്സ് തീർക്കുക എന്നതിനപ്പുറത്ത് നാം ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിനോടും ഉണ്ട് എന്നതും നമ്മൾ തിരിച്ചറിയേണ്ടതാണ്.

ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളെല്ലാം മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് എ.കെ.പി.സി.ടി.എ യുടെ വനിതാ സബ്കമ്മിററി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. എല്ലാ ജില്ലകളിൽ നിന്നുമുള്ള വനിതാ കൺവീനർമാരെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സംസ്ഥാന വനിതാകമ്മിററിയുടെ 2009-10 വർഷത്തെ പ്രഥമയോഗം ആഗസ്ററ് ആദ്യവാരം കൂടുകയുണ്ടായി. ക്രിയാത്മകമായ പല നിർദ്ദേശങ്ങളും അന്നത്തെ ചർച്ചയിൽ രൂപപ്പെട്ടു. ബ്രാഞ്ചുതലത്തിലും ജില്ലാതലത്തിലും വനിതാകമ്മിററികളുടെ പ്രവർത്തനം ഊർജ്ജിതമാക്കണം. ബ്രാഞ്ചുതലത്തിലുള്ള കമ്മിററിക്ക് കോളജുതലത്തിൽ അധ്യാപികമാരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇടപെട്ട് പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണ്. കോളജുതലത്തിൽ ചർച്ചകളും സെമിനാറുകളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നേതൃത്വം എ.കെ.പി.സി.ടി.എ വനിതാ കമ്മിററിക്ക് ഏറെറടുക്കാം. ബ്രാഞ്ചുതലത്തിൽ നിന്നുള്ള കൺവീനർമാരെ ഉൾപ്പെടുത്തി ജില്ലാതലത്തിൽ കമ്മിററി രൂപീകരിക്കുകയും ജില്ലാതല പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. വനിതാ കൺവീനർമാർ ജില്ലാ കൗൺസിലുകളിൽ പങ്കെടുക്കണം. ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുക്കണം. സംഘടനയുടെ ദൈനംദിന പരിപാടികളിൽ ഇടപെടാൻ അവർക്ക് സാധിക്കണം. വർക്കേഴ്സ് ക്യാമ്പിലും ജില്ലാ സംസ്ഥാനതലങ്ങളിലെ സമ്മേളനങ്ങളിലും വനിതാ കമ്മിററികളുടെ പ്രവർത്തനം വിലയിരുത്തണം. വനിതാ കൺവീനർമാർ അതിന് നേതൃത്വം കൊടുക്കണം. വനിതകൾകൂടി ചർച്ചകളിലും മീററിംഗുകളിലും പങ്കെടുക്കാൻ പാകത്തിൽ അവയുടെ സമയക്രമീകരണം പാലിക്കുന്നത് അവർക്ക് സഹായകമായിരിക്കും. ബ്രാഞ്ചുവിസിററുകളിൽ വനിതാ കൺവീനർമാർ പങ്കെടുക്കണം. ചുരുക്കത്തിൽ സംഘടനയുടെ എല്ലാ പരിപാടികളിലും വനിതാ അംഗങ്ങൾ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകതന്നെ വേണം.

സംഘടനാബോധവും സംഘടനാ പ്രവർത്തനവും സ്ത്രീകൾക്ക് ആത്മവിശ്വാസവും ആത്മാഭിമാനവും ഉണ്ടാകുന്നതിന് സഹായിക്കും എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. അതിനായി നിശബ്ദതയുടെയും നിസ്സംഗതയുടെയും ജഡതയിൽ നിന്ന് ഉണർന്ന് കർമ്മരംഗത്തേയ്ക്കു വരിക.

With best compliments from

A
WELL
WISHER

എ. ജി. ഒലീന
വി.ടി.എം.എൻ.എസ്.എസ്. കോളജ്, ധനുവച്ചപുരം

മുസ്ലീംസ്ത്രീയുടെ

1985 ഏപ്രിൽ 23 ന് ശാബാനുബീഗം കേസിൽ ജസ്ററിസ് ചന്ദ്രചൂഡ് നടത്തിയ വിധിപ്രസ്താവം ഉയർത്തിവിട്ട ചർച്ചകൾ നമ്മൾ മറക്കാൻ സമയമായിട്ടില്ല. കോടതിവിധിയെ അനുകൂലിച്ചും പ്രതികൂലിച്ചും വൻതോതിലുണ്ടായ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ഏകീകൃത സിവിൽ കോഡിനുവേണ്ടിയുള്ള ചർച്ചയിലേക്കും മുസ്ലീം വ്യക്തിനിയമ സംവാദങ്ങളിലേക്കും നയിക്കുകയുണ്ടായി. 1985 നവംബർ 18ന് പത്രവാർത്തയിലൂടെ ശബാനുബീഗമാകട്ടെ കോടതിവിധി പിൻവലിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മതത്തിന്റെ പേരിൽ സ്ത്രീകളെ വേർതിരിക്കരുതന്നെ വാദവും മതത്തിനപ്പുറം വ്യക്തിനിയമമാണന്വേഷിക്കേണ്ടതെന്ന വാദവും അക്കാലത്തു തന്നെ പ്രബലമായി. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു സാമൂഹ്യജീവിയെന്ന നിലയിൽ മുസ്ലീം സ്ത്രീയുടെ ആനുഭവികപരിസരം ഇതര സമുദായാംഗങ്ങളുടേതിനു തുല്യമാണോ? ആരാണ് മുസ്ലീം സ്ത്രീയെന്ന ചോദ്യത്തിന് പൊതുബോധം നിർമ്മിച്ചുവച്ച ആയസരഹിതമായ ധാരാളം ഉത്തരങ്ങൾ ഉണ്ട്. പർദക്കണ്ണിലൂടെ ലോകത്തെ നോക്കുന്നവൾ. അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാത്തവൾ. പുരുഷന്റെ ഇച്ഛകൾക്കു സ്വമേധയാ വിധേയയാകേണ്ടവൾ. എത്രയെങ്കിലും മൊഴിചൊല്ലലുകൾക്ക് വഴങ്ങികൊടുക്കേണ്ടവൾ. ഇതാണ് മുസ്ലീം സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ച നമ്മുടെ പൊതുബോധം ഇത്തരമൊരു രൂപകൽപന നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നത്. നമ്മുടെ എല്ലാ ആവിഷ്കാര പ്രകാരങ്ങളും അവരവരുടേതായ പങ്കു നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ജനങ്ങളെന്ന പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളാണ് തങ്ങളെന്ന ബോധം ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള ശ്രമം മുസ്ലീം സ്ത്രീ സമുദായം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്നതിന്റെ പ്രത്യക്ഷോദാഹരണങ്ങൾ ഇന്ന് നിരവധിയാണ്. ആവിഷ്കാരത്തിന്റെ ദിനമണ്ഡലങ്ങളിൽ മുസ്ലീം സ്ത്രീ പ്രാതിനിധ്യം നേരിട്ടുതന്നെ അതിന്റെ സാന്നിധ്യം അറിയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറിക്കൊണ്ടുള്ളതും സ്ത്രീ ശാക്തീകരണത്തിലൂന്നിയതുമായ ഒരു സ്വത്വബോധമാണ് വർത്തമാന മുസ്ലീം സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനങ്ങൾക്ക് നിയാമകമാകേണ്ടത്. പലപ്പോഴും, നമ്മുടെ ചരിത്ര സ്ഥലികളിൽ വേണ്ടത്ര സ്ഥാനം ലഭിക്കാതെ പോയ ഒരു വിഭാഗമാണ് മുസ്ലീം സ്ത്രീകൾ. മുസ്ലീം സമുദായത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്കോ സ്ത്രീയെന്ന പൊതുവിഭാഗത്തിനകത്തോ ഉൾച്ചേർത്തു നിർവീര്യമാക്കപ്പെട്ടതാണ് മുസ്ലീം സ്ത്രീകളുടെ ചരിത്രം. അവരുടെ സാമൂഹ്യ സാന്നിധ്യത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുക എന്നത് തീർച്ചയായും ക്ലേശകരമായ ദൗത്യമാണ്. കാരണം അത്തരം സാന്നിധ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്ര രേഖകൾ തന്നെ ലഭ്യമാകാറില്ല എന്നതുതന്നെ. അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ കേട്ടറിവുകളുടെയും ആഖ്യാനങ്ങളുടെയും സഹായത്തോടെ ചരിത്രത്തെ നോക്കിക്കാണാൻ ഇന്നത്തെ സംസ്കാരപഠനം തയ്യാറാകുന്നു. അത്തരത്തിൽ വാമൊഴിയെന്ന സാംസ്കാരിക സാമഗ്രിയെ ഒരു ഉപാദാന കലവറയായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട്, കേരളത്തിലെ മുസ്ലീം സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം നിർവഹിക്കുന്ന കൃതിയാണ് ഷംഷാദ് ഹുസൈന്റെ 'ന്യൂനപക്ഷത്തിനും ലിംഗപദവിക്കുമിടയിൽ.'

വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങളിലെ വിവിധ മേഖലകളിൽ കർത്തൃത്വവും നിർവാഹകത്വവും ഉണ്ടായിരുന്ന മുസ്ലീംസ്ത്രീകളെ രാഷ്ട്രീയമായി അടയാളപ്പെടുത്താനാണ് പുസ്തകം ശ്രമിക്കുന്നത്.

കൊല്ലം ടി. കെ. എം. എഞ്ചിനിയറിംഗ് കോളജ് ഇലക്ട്രിക്കൽ & ഇലക്ട്രോണിക്സ് വിഭാഗം അധ്യാപകൻ പ്രൊഫ. ടി.എസ്. സുരേഷ്കുമാർ

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ.യുടെ ആദരാഞ്ജലികൾ

മുസ്ലീം സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ച പൂർവധാരണകളെ പൊളിച്ചെഴുതുന്ന പുസ്തകം സ്ത്രീവിമോചനവാദത്തിന്റെ കർത്താവിനെ രൂപീകരിക്കുന്ന മാനവികതാവാദ സറലികളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണവും വിമർശവും നിർവഹിക്കുന്നു. മുസ്ലീം സമുദായവുമായോ സ്ത്രീയെന്ന പൊതുവിഭാഗവുമായോ ഏകീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നമ്മുടെ പതിവു സ്ത്രീപഠനങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി മുസ്ലീം സ്ത്രീയെന്ന രാഷ്ട്രീയ സംവർഗമാണ് ഇവിടെ അഭിസംബോധന ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. കർത്തൃത്വ പദവിയിലേക്കുള്ള സ്ത്രീയുടെ മുന്നേറ്റത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന വിവിധ വ്യവഹാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം മുതൽ സാഹിത്യം വരെയുള്ള വിഷയങ്ങൾ എന്തുറോളാണ് മുസ്ലീം സ്ത്രീയുടെ ജീവിതത്തിൽ വഹിക്കുന്നതെന്ന കണക്കുകൾ രസാവഹമാണ്. ഒരു വസ്തു എന്ന നിലയ്ക്കു മാത്രം പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന മുസ്ലീം സ്ത്രീ ഇനിയും സാമൂഹിക നിർമ്മിതിക്ക് ഫലപ്രദമായി സജ്ജമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു തന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

പുരുഷാധിപത്യത്തിനും പൗരോഹിത്യത്തിനുമെതിരെ ശബ്ദിക്കുന്ന അൻസാരി, അൽമനാർ, മുസ്ലീംറിവ്യൂ തുടങ്ങിയ മാസികകളിൽ അമ്പതുകളിലും അറുപതുകളിലും എഴുതിയിരുന്നവരിൽ നല്ലൊരു വിഭാഗം സ്ത്രീകളായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. ശക്തമായ ഭാഷയിൽ പുരുഷാധിപത്യത്തെയും പൗരോഹിത്യത്തെയും നിഷേധിക്കുന്ന രചനകളിൽ ശ്രീമതി ഹലീമാബീവിയെയും ആയിഷാ മായനെയും എഴുത്തുകാരികളായി നമ്മൾ പരിചയപ്പെടുന്നു. നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവച്ച ആശയങ്ങളെ മുസ്ലീം സ്ത്രീ തന്റെ മാന്യമായ പദവിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് സ്വീകരിച്ചത്. മുസ്ലീം സ്ത്രീ കേരളീയ ജീവിതത്തിൽ എപ്രകാരമാണ് ഇടപെടുന്നതെന്ന അന്വേഷണവും മുസ്ലീം സ്ത്രീലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയും പുസ്തകം ഏറെറടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇതരവിഷയങ്ങളിലെന്നപോലെ സംവരണപ്രശ്നത്തിലും മുസ്ലീം സ്ത്രീ പൊതുവെ 'നിർഗുണപരബ്രഹ്മ'മായിട്ടാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നതെന്ന വസ്തുത നമ്മുടെ സ്ത്രീവാദ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും ചില പ്രധാന ചുമതലകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമപ്പെടുത്തൽ കൂടിയാകുന്നു. അതീവ സന്ദിഗ്ധമായ ഗണമെന്ന നിലയിൽ മുസ്ലീം സ്ത്രീയെ ഇനിയും രാഷ്ട്രീയ സംവർഗമായി പരിഗണിക്കാൻ തയ്യാറാകാത്ത പൊതുബോധത്തെ കീഴ്മേൽ മറിക്കാൻ പ്രാപ്തമായ രചനയാണ് 'ന്യൂനപക്ഷത്തിനും ലിംഗപദവിക്കുമിടയിൽ'!

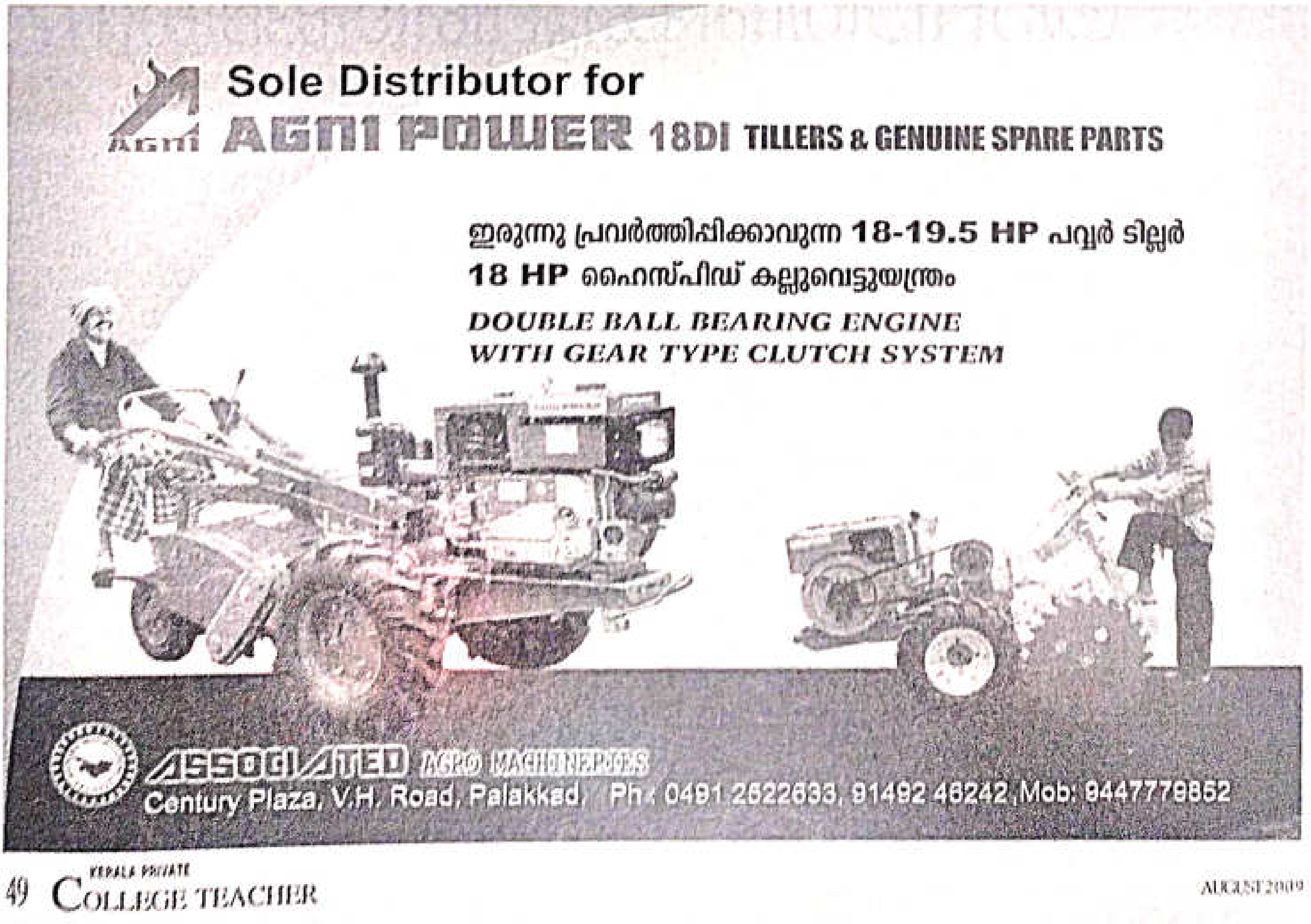

പ്രമോദ് വെള്ളച്ചാൽ
എം.ജി.കോളജ്, ഇരുട്ടി

ഭാരതീയ നാട്യകലാപാരമ്പര്യവും മോഹിനിയാട്ടവും

ഡോ. സുമിതാനായർ. എൻ.

കൈരളി ബുക്സ്,
80 രൂപ

കല കാലാനുവർത്തിയാവാതിരിക്കുവതെങ്ങിനെ?

കേരളത്തിലുണ്ടായ ഭാവഗാനസ്പർശമുള്ള ക്ലാസിക്കൽ നൃത്ത കലയാണ് മോഹിനിയാട്ടം. തരള പദചലനങ്ങളുടെ ലയലാസ്യങ്ങളിലൂടെ, രസഭാവനിഷ്യന്തിയായ മുഖഭാവങ്ങളിലൂടെ, ഹസ്തമുദ്രകളുടെ സൂചനകളിലൂടെ, മോഹിനിയായ സ്ത്രീയുടെ ഹൃദയ ഭാഷയാണ് മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ പരമ്പരാഗതമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടത്. സാഹിത്യത്തിൻെറയും കലയുടെയും സുവർണ കാലഘട്ടമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട 16-17 നൂററാണ്ടുകളിലാണ് മോഹിനിയാട്ടമെന്ന നൃത്തകല ചുവടുവെച്ച് തുടങ്ങിയത്. സ്വാതി തിരുനാൾ കുടുംബത്തിലെ കാർത്തികതിരുനാൾ ബാലരാമവർമ്മ എഴുതിയ 'ബാലരാമഭാരതം' മോഹിനിയാട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ആധികാരിക ഗ്രന്ഥമായി പണ്ഡിതന്മാർ കരുതുന്നുണ്ട്. ഇത് നാട്യശാസ്ത്രത്തിലെ 6 മുതൽ 10 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായനങ്ങളുടെ വിപുലീകരണം മാത്രമാണെന്ന അഭിപ്രായവും നിലവിലുണ്ട്. 16-ാം നൂററാണ്ടിൽ മഴമംഗലം നമ്പൂതിരി രചിച്ച 'വ്യവഹാരമാലയിൽ' മോഹിനിയാട്ടത്തെ സംബന്ധിച്ച പാഠ സൂചകങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുനരുദ്ധാനങ്ങളും നവോത്ഥാനങ്ങളും കൊണ്ട് സമ്പന്നമായ ഒരു ഇന്ത്യൻ നൃത്ത കലാപാരമ്പര്യം മോഹിനിയാട്ടിത്തിനുണ്ട്. സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് (1813-1846) വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ (1932,1937,1950) തുടങ്ങിയവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്.

ലിഖിത നിയമങ്ങളുടെ ഏകരേഖീയമായ തുടർച്ചകൾക്കപ്പുറം, കലയെ കാലത്തിൻെറ കണ്ണാടിയാക്കുമ്പോഴാണ് മനുഷ്യജീവിതമെന്ന മഹാപുസ്തകത്തിൻെറ അടഞ്ഞ നാളുകൾ തുറക്കപ്പെടുന്നത്. പാരമ്പര്യകലകളിലും തനതുകലകളിലുമെല്ലാം പ്രയോഗത്തിൻെറ അനന്ത സാധ്യതകൾ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഇതറിയുകയും കണ്ടെത്തുകയും പുതിയ വ്യാകരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് പ്രതിഭകൾ ഉണ്ടാവുന്നത്. പാരമ്പര്യവും സമകാലികതയും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിക്കുന്ന പുത്തനനുഭവങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കണമെങ്കിൽ അവഗാഹമായ പഠനവും മനുഷ്യപ്പററിൻെറ ഹൃദയവും വേണം. ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ശ്രദ്ധയോടെ സമീപിക്കേണ്ട അപൂർവ്വ സുന്ദരമായ ഒരു പുസ്തകമാണ് കൈരളി ബുക്സ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഡോ.സുമിതാനായരുടെ 'ഭാരതീയ നാട്യകലാ

പാരമ്പര്യവും മോഹിനിയാട്ടവും'.

ഡോ.സുമിതാ നായർ എന്ന നർത്തകിയും ഗവേഷകയും എങ്ങിനെ മോഹിനിയാട്ട രംഗത്ത് വ്യതിരിക്തമായ തലം കണ്ടെത്തുന്നു എന്നതിൻെറ തെളിവുകൾ ആമുഖത്തിൽ അവർ തന്നെ പറഞ്ഞു വെക്കുന്നുണ്ട്. 'അനുക്ഷണപരിണാമിയാണ് ലോകജീവിതം 'ആനിലക്ക് അതിൻെറ പ്രതിഫലനമായ കലകൾക്കും കാലാനുകൂലമായ മാററം സംഭവിച്ചേതിരൂ'. 'പുതിയ പ്രമേയങ്ങൾ വരുമ്പോൾ സ്ഥായിയാലും സഞ്ചാരിയായും ഭാവങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി ഫലവത്തായ ദൃശ്യാനുഭവം നൽകാൻ കഴിയുമെന്ന് തീർച്ച.' സാമ്പ്രദായികമായ കീഴ്വഴക്കങ്ങളുടെ യാഥാസ്ഥിതിക ബോധങ്ങളിൽ നിന്നും മോഹിനിയാട്ടം എന്ന നൃത്തകലയെ എത്രമാത്രം ജീവിതഗന്ധിയായി ഉപയോഗിക്കാം എന്ന സുമിതയുടെ ആവേശവും ആത്മവിശ്വാസവും നോക്കുക - 'സംഘവൽക്കരണം, നാടകവൽക്കരണം തുടങ്ങിയ സാങ്കേതിക പദ്ധതികളും മോഹിനിയാട്ടം ഒട്ടും വിഷമിക്കാതെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ആ നിലവെച്ച് നോക്കുമ്പോൾ ആ നൃത്തമാദ്ധ്യമത്തിലൂടെ നമ്മുടെ മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞു കിട്ടുന്നത് ഏറെ വിശാലമായ ഒരു കാൻവാസാണ്. പുതിയ വിഭവങ്ങളെ പാകപ്പെടുത്തിയെടുത്ത് ഉപയുക്തമാക്കാൻ മോഹിനിയാട്ടത്തിന് കഴിയുമെന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. കല ജീവിതഗന്ധിയാകണമെന്ന ലളിതമായ നിർവ്വചനം സാർത്ഥകമാകണമെങ്കിൽ ആ നൃത്യകലയുടെ ചക്രവാളം വലുതാവുക തന്നെവേണം.

മോഹിനിയാട്ടത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല എല്ലാ കലകളെ സംബന്ധിച്ചും ഇത്തരത്തിലുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിത്തീരേണ്ടതുണ്ട്. സമന്വയത്തിൻെറ നൈരന്തര്യ സംസ്കാരമാണ് ഒരു വിജ്ഞാന സമൂഹം കൈമുതലാക്കേണ്ടത്. പുസ്തകത്തിൻെറ ആദ്യഭാഗത്തിൽ ചതുർവിധാഭിനയങ്ങൾ, ആംഗികാഭിനയം, വാചികാഭിനയം, ആഹാര്യാഭിനയം, സാത്വികാഭിനയം, നാട്യപ്രകാരങ്ങൾ, താണ്ഡവലാസ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ തലക്കെട്ടുകളിലൂടെ നാട്യകലയുടെ ഉൽപത്തിയും ഐതിഹ്യവും വിശദമായിത്തന്നെ പഠനവിധേയമാവുന്നുണ്ട്.

രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ മോഹിനിയാട്ടത്തിൻെറ ഉത്ഭവവും പരിണാമചരിത്രവും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഒരു ചരിത്രാന്വേഷകയുടെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയോടും അവധാനതയോടും കൂടിയാണ് സുമിത, ദേവദാസീ സമ്പ്രദായത്തിൻെറ ആവിർഭാവവും, വളർച്ചയും അധഃപതനവും രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. അധികാരം കലയുടെ അന്തപ്പുരങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നതിൻെറയും നിർവ്വചിക്കുന്നതിൻെറയും സാംഗത്യം പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടതുതന്നെയാണ്. മററു ദിക്കുകളിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ 'അഴിഞ്ഞാടിയ' ഒരു ദേവദാസീ ചരിത്രം കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന പി.സോമൻെറ നിരീക്ഷണത്തോട്, എങ്കിൽ റീജൻറായി തിരുവിതാംകൂർ ഭരിച്ച സേതുലക്ഷ്മീഭായി പിൽക്കാലത്ത് ദേവദാസീ സമ്പ്രദായം നിയമം മൂലം നിർത്തൽ ചെയ്തത് എന്തിനായിരിക്കണം? എന്ന പ്രസക്തമായ ചോദ്യം സുമിത ചോദിക്കുമ്പോൾ, അവികാരവും ആഭിജാത്യത്തിൻെറ മാന്യതയും സൃഷ്ടിച്ച സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളുടെ ഇരുട്ടറകളെ, താർക്കികമായ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ യുക്തിസഹജമായ താക്കോൽ പഴുതിലൂടെ വിമർശനവിധേയമാക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീപക്ഷബോദ്ധ്യം പ്രകടമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. തുടർന്ന്, സ്വാതിതിരുനാളിൻെറ സംഭാവനകളും, മോഹിനിയാട്ടം എന്ന സുന്ദര നൃത്യരൂപത്തിൻെറ അധഃപതന കാരണങ്ങളും പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പിന്നീട് 1930 കളിൽ കലാമണ്ഡലത്തിൽ കൂടി വള്ളത്തോളാണ് മോഹിനിയാട്ടത്തിന് പുനർജന്മം കൊടുത്തതെന്നും സുമിത പറയുന്നുണ്ട്.

മൂന്നാം ഭാഗം മോഹിനിയാട്ടമെന്ന നൃത്യരൂപത്തെ അതിൻെറ സമഗ്രപരിസരത്തിൽ നിന്നും അഭിനയ സാധ്യതകൾ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ ഭാഗത്തിലെ മനോഹരമായ ഉപശീർഷകമാണ്. 'സംഘവൽക്കരണത്തിനും നാടകവൽക്കരണത്തിനുമുള്ള' സാധ്യതയും പ്രസക്തിയും എന്നത്. ഇവിടെ സുമിത ഇങ്ങനെ പറയുന്നു 'മോഹിനിയാട്ട നൃത്തശിൽപത്തിന് കച്ചേരി സമ്പ്രദായത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നുകൊണ്ട് സാധാരണക്കാർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വിപുലമായ ഒരാസ്വാദകവൃന്ദത്തെ നേടിയെടുക്കാനോ നിലനിർത്താനോ സാധ്യമല്ല. കാലത്തിനും ദേശത്തിനുമൊത്ത് ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ജീവിത ഗന്ധിയായ വിഷയങ്ങൾ മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോഴേ അത് സാർവ്വവർണികവും സാർവ്വത്രികവുമാവൂ'.

1990 ജൂൺ -ജൂലൈ മാസങ്ങളിൽ കേരള സംഗീത നാടക അക്കാദമി വിജയകരമായി പരീക്ഷിച്ച നാല് നൃത്ത ശിൽപങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതൊരു കലാവിഷ്ക്കാരത്തിൻെറയും അടിസ്ഥാന വ്യാകരണത്തിൽ അനുപേക്ഷണീയമായ ചില മാററങ്ങൾ വരുത്തുമ്പോൾ അവിടെ കൂടുതൽ സാധ്യതകൾ ഉണ്ടാവുകയും മനുഷ്യ കഥാനുഗായികളായ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ പഴമകളുടെ സോപാനങ്ങളിൽ നിന്നും ജീവിതത്തിൻെറ മണ്ണിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതായും കാണാം. അങ്ങിനെയാണ് മോഹിനിയാട്ടത്തിന് പകരം 'മോഹിനീനടനം' ഉണ്ടായിത്തീരുന്നത്. സ്ത്രീ എന്നത് ദുർബ്ബലമായ ലാസ്യമോഹനാനുഭവമല്ലെന്നും പ്രകൃതിയുടെ സ്പന്ദനം മുഴുവൻ തുടിച്ചു നിൽക്കുന്ന സ്നേഹത്തിൻെറ ഉയിരാണെന്നു് വിളിച്ചു പറയണമെങ്കിൽ പാരമ്പര്യത്തിൻെറ ഭൂപടങ്ങളെ മാററി വരക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം സാഹിത്യത്തിലും കലയിലും ഒരു തെററിവായന, (Map of Misreading , Harold Bloom) അനിവാര്യമാണ്. അങ്ങിനെയുണ്ടാവുന്ന ചില ഭേദഗതികൾ മോഹിനിയാട്ടത്തിലും അനിവാര്യമായ ഒരു സാധ്യതയാണെന്ന് സുമിത കണ്ടെത്തുന്നു. ഇവിടെയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം ജീവിതതാളത്തെ അനുഗമിക്കുന്നത്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഇടപെടലിൻെറ തുടർച്ചതന്നെയാണ്. 'പഴയ കൃതികളും നവീന രചനകളും' എന്ന നാലാം ഭാഗം. സ്വാതിതിരുനാളും, ഇരയിമ്മൻതമ്പിയും, ജയദേവനും, കുമാരനാശാനും, വള്ളത്തോളും സ്വതന്ത്രരചനകളുടെ സമകാലീനരും ഇവിടെ ഐക്യപ്പെടുന്നു. മോഹിനിയാട്ടമെന്ന സുന്ദര കലാരൂപത്തിൻെറ പ്രയോക്താവെന്ന നിലക്ക് സുമിത ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രധാന സംഗതി, ആദി പ്രയോക്താക്കളുടെ വിധി വൃത്തങ്ങളെ സൗന്ദര്യാത്മകമായി കൂടുതൽ സമകാലീനമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെയാണ്. ആദിപ്രകൃതിയും (antiquity) സമകാലീനതയും (contemporanity) സർഗാത്മകവും സംവാദാത്മകവുമായി സമ്മേളിക്കുന്ന സ

ന്തുലിതസ്ഥിതി (equilibrium) യാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പാഠബലം (textual compactness) എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

'നാട്യശാസ്ത്രവിധികൾ മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ' എന്ന അഞ്ചാംഭാഗം ഭരതമുനിയുടെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രസക്തഭാഗങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. കാലാനുകൂലമായ മാററങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ ബി.സി.അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിനും എ.ഡി. മൂന്നാം നൂററാണ്ടിനുമിടയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് കരുതുന്ന നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ, ഭരതമുനിതന്നെ പറഞ്ഞു വെച്ചിരിക്കുന്നത് അത്ഭുതകരമാണ്.

ഏവം നാട്യപ്രയോഗേ ബഹുവിധിവിഹിതം
കർമ്മശാസ്ത്രം പ്രണീതം
നോക്തം യച്ചാത്ര ലോകാദനുകൃതികരണാത്
സംവിഭാവ്യം വിധിജ്ഞൈഃ

മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ അഭിനയ - അവതരണ സമ്പ്രദായങ്ങൾ നാട്യശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് കൊണ്ട് തന്നെ ഔചിത്യപൂർവ്വം ചില മാററങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള ഇടം (Space) ഒഴിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സാധ്യത കണ്ടെത്തുകയും പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രതിഭാധനരായ നർത്തകികളുടെയും ഗവേഷണകരുടെയും പാരമ്പര്യ (legacy) ത്തെ തന്റേതായ സംഭാവനകളിലൂടെ കൂടുതൽ ശക്തവും ജനകീയവുമാക്കുവാനുള്ള ഇടപെടൽ തന്നെയാണ് സുമിത ഏറെറടുത്തിരിക്കുന്നത്.

സുമിതയുടെ പുസ്തകം അവസാനിക്കുന്നത് നാട്യശാസ്ത്രത്തെയും നാട്യഗൃഹ സങ്കൽപത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന രേഖാചിത്രത്തോടുകൂടിയാണ്. മണ്ഡലങ്ങളും, ഹസ്തമുദ്രകളും നിറചിത്രങ്ങളായി സംസാരിക്കുന്നു. ഭരതമുനിയുടെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിലെ കക്ഷ്യാനിയമം മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ പ്രയുക്തമാകുന്ന മാതൃകയും ഇവിടെ കാണാം.

ഗുരു കലാമണ്ഡലം ക്ഷേമാവതിയുടെ അവതാരിക ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മൗലികമായ സംഭാവനകളെയും ആധികാരികതെയും അടിവരയിടുന്നുണ്ട്. കലാമണ്ഡലം ലീലാമ്മ, പല്ലവികൃഷ്ണ, നീനപ്രസാദ്, അലർമേൻ വല്ലി, നിർമ്മല പണിക്കർ തുടങ്ങിയവരുടെ നിരയിൽ എന്തുക്കൊണ്ടും ശക്തമായി നിൽക്കാൻ സാധിക്കുന്ന പ്രതിഭതന്നെയാണ് ഡോ.സുമിതാ നായർ.

I am a rebel Mohiniattam artiste എന്ന് സാന്ദർഭികമായി നീനാപ്രസാദ് പറയുന്നത് മററു പലർക്കുമെന്നത് പോലെ സുമിതാ നായർക്കും ബാധകമാണെന്ന് 'ഭാരതീയ നാട്യകലാ പാരമ്പര്യവും, മോഹിനിയാട്ടവും' എന്ന പുസ്തകം വായിച്ചാൽ നമുക്ക് മനസ്സിലാവും. പെൻസിൽവാനിയ യൂണിവേഴ്സിററിയിലെ ഇന്ത്യൻ ക്ലാസിക്കൽ നൃത്തത്തിന്റെ അധ്യാപികയും South Asia Student Performing Group ന്റെ ഡയറക്ടറുമായ ബെററി ട്രൂ ജോൺസ് (Betty True Jones) നടത്തിയ മോഹിനിയാട്ട ഗവേഷണത്തിന്റെ (1959-60) മറെറാരു തുടർച്ച തന്നെയാണ് സുമിതയുടെ ഈ പുസ്തകവും. സുമിതാനായർ, മട്ടന്നൂർ എൻ. എസ്. എസ് കോളജ് മലയാളവിഭാഗം അധ്യാപികയാണ്.

POEM

Vinodkumar Edachery
R.S.M SNDP Yogam College, Koyilandi

WALL

Amorous joy has sewn
A rainbow of dreamy hopes
In the firmament of your eyes
In your glances surge
An ocean of love sighs
In the gloom of my heart
You always showered
Fine moon-lit love
On the wings of rapture
You often came
For fulfilment
Of your cherished desire
Like lovesick bees
You fluttered round me
Is it as a cover
To the gaping wounds
That never heal
Or simply to remind
That love is above
All human reckoning
That you erected
This wall of silence
Between us?

കെ. എസ്. ജയചന്ദ്രൻ
എസ്.കെ.റി. കോളജ്, തൃശ്ശൂർ
കൺവീനർ, എ.കെ.പി.സി.ടി.എ സർവ്വീസ് സെൽ

പെൻഷൻ ഏകീകരണവും പ്രോവിഡൻറ് ഫണ്ടും

ചോദ്യം. 2009 മെയ് മാസത്തിൽ റിട്ടയർ ചെയ്യുമായിരുന്ന ഒരു അധ്യാപകനാണ് ഞാൻ റിട്ടയർമെന്റ് തീയതി ഏകീകരിച്ചതു കൊണ്ട് എന്റെ റിട്ടയർമെന്റ് തിയതി 2010 മാർച്ച് 31 ആയി നീട്ടികിട്ടിയിരിക്കുന്നു. 2008 ജൂൺ മുതൽ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് തുക അടയ്ക്കുന്നത് നിർത്തി വെയ്ക്കാൻ ഞാൻ എഴുതിക്കൊടുത്തിരുന്നു. അതു പ്രകാരം 2008 ജൂൺ മുതൽ എന്റെ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ടിലേക്ക് ശമ്പളത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ച് പണം അടയ്ക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ റിട്ടയർമെന്റ് തിയതി നീട്ടിയതു കൊണ്ട് അടയ്ക്കാതിരുന്ന പണം അടയ്ക്കാൻ ഞാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണോ? വിശദീകരിക്കാമോ?

ഉത്തരം. റിട്ടയർ ചെയ്യാൻ ഒരു വർഷം മാത്രം സർവ്വീസ് ബാക്കിയുള്ളപ്പോൾ സ്വമനസ്സാലെ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ടിലേക്ക് പണം അടയ്ക്കുന്നത് നിർത്തി വെയ്ക്കാം. എന്നാൽ, സർവ്വീസിൽ നിന്ന് പിരിയാൻ മൂന്നു മാസം മാത്രം ബാക്കിയുള്ളപ്പോൾ നിർബന്ധമായും പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ടിലേക്ക് പണം അടയ്ക്കുന്നത് നിർത്തേണ്ടതാണ്. 2009 മെയ് 31 ന് റിട്ടയർ ചെയ്യും എന്ന് കണക്കാക്കിയിട്ടാണല്ലോ 2008 ജൂണിൽ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് ക്ളോസ് ചെയ്യാൻ എഴുതി കൊടുത്തത്. റിട്ടയർമെന്റ് തീയതി ഏകീകരിച്ച് കൊണ്ട് ഗവൺമെന്റ് ഉത്തരവ് വരുന്നത് 2009 ഏപ്രിലിലാണ്. അതുകൊണ്ട് ന്യായമായും പുതിയ റിട്ടയർമെന്റ് ഒരു വർഷം മുമ്പു വരെയുള്ള തുക വീണ്ടും പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ടിൽ അടയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. 2009 ആഗസ്റ്റ് 6 ലെ ധനവകുപ്പിന്റെ 65/2009/fin നമ്പറായുള്ള സർക്കുലറിൽ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് ക്ളോസ്സ് ചെയ്യുകയും എന്നാൽ റിട്ടയർമെന്റ് തിയതി നീട്ടിയതുകൊണ്ട് സർവ്വീസിൽ തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന ഗവൺമെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാരുടെ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് ക്ളോസ്സ്ചെയ്തതായി കണക്കാക്കാമെന്നും മേലിൽ പ്രസ്തുത അക്കൗണ്ടിലേക്ക് പണമൊന്നും അടയ്ക്കേണ്ടതില്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്

ചോദ്യം. ഞാൻ പ്രൈവററ് കോളജ് അധ്യാപകനാണ്. എനിക്ക് കുറത്ത കാലത്തേക്ക് ശമ്പളമില്ലാത്ത അവധി എടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. എത്ര മാസത്തേക്കാണ് സാധാരണ ഗതിയിൽ ശമ്പളമില്ലാത്ത അവധി അനുവദിക്കാവുന്നത്? മററ് തരത്തിലുള്ള അവധികൾ ഗസററിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും ശമ്പളമില്ലാത്ത അവധി ലഭിക്കുമോ?

ഉത്തരം: മററ് യാതൊരു തരത്തിലുള്ള അവധികൾ ക്രെഡിററിൽ ഇല്ലാത്ത സാഹചര്യത്തിലും മററ് അവധികൾ ലഭ്യമാണങ്കിൽ കൂടിയും ശമ്പളമില്ലാത്ത അവധിക്ക് പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിലുമാണ് ശൂന്യവേതന അവധി ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന് അനുവദിക്കുന്നത്. സ്ഥിരം ഉദ്യോഗസ്ഥന് ഒററത്തവണ എടുക്കാവുന്ന ശൂന്യവേതന അവധിയുടെ പരമാവധി കാലാവധി 4 മാസമാണ്. മൂന്നോ അതിലധികമോ വർഷം തുടർച്ചയായി സർവ്വീസുള്ള സ്ഥിരമല്ലാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കും പരമാവധി 4 മാസം വരെ ഒററത്തവണ ശമ്പളരഹിത അവധി എടുക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ മൂന്നിൽ താഴെ വർഷത്തെ സർവ്വീസുള്ള സ്ഥിരമല്ലാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് പരമാവധി മൂന്ന് മാസം വരെ മാത്രമേ ഒരേ സമയം ശമ്പളമില്ലാത്ത അവധി എടുക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. മെഡിക്കൽ സർട്ടിഫിക്കററിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇത്തരത്തിൽ ലീവ് എടുക്കുന്നതെങ്കിൽ ഇൻക്രിമെന്റ്, പ്രൊബേഷൻ, പെൻഷൻ, സീനിയോറിററി എന്നിവ ദോഷകരമായി ബാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, മററ് ജോലിക്ക് പോകുക, ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പോകുക, ഭാര്യ ഭർത്താവിനൊപ്പം പോകുക എന്നീ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഗവൺമെന്റിന്റെ മുൻകൂർ അനുമതിയോടെ അവധി അനുവദിക്കുമ്പോൾ മുകളിൽ പറഞ്ഞ 3 മാസത്തെ കാലാവധി എന്ന നിബന്ധന ബാധകമല്ല. ഇത്തരത്തിൽ ദീർഘകാലത്തേയ്ക്ക് ലീവ് എടുക്കുമ്പോൾ പെൻഷൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സർവ്വീസ് ആനുകൂല്യങ്ങളെ അത് ദോഷകരമായി ബാധിക്കുന്നതാണ്.

പ്രൊഫ. കെ. എസ്. ജയചന്ദ്രൻ
മേഘന, മണ്ണുത്തി പി.ഒ., തൃശ്ശൂർ- 680 651, ഫോൺ: 0487-2371971

With Best Complements:

MGU

Central Co-operative Stores Ltd.
No. 4378

പാലക്കാട്

ഹരിചന്ദ്രൻ അനുസ്മരണവും എൻഡോവ്മെൻറ് വിതരണവും

നെന്മാറ എൻ.എസ്സ്.എസ്സ് കോളജിലെ കെമിസ്ട്രി വിഭാഗം അധ്യാപകനായിരുന്ന കെ.വി.ഹരിചന്ദ്രൻെറ സ്മരണാർത്ഥം ഏർപ്പെടുത്തിയ എൻഡോവ്മെൻറ് വിതരണവും അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണവും 2009 മാർച്ച് 25 ബുധനാഴ്ച രാവിലെ 10 മണിക്ക് കോളജ് സെമിനാർ ഹാളിൽ വെച്ച് നടന്നു. എ.കെ.പി.സി.ടി.എ യുടെ മുൻ പ്രവർത്തകസമിതി അംഗം പ്രൊഫ.കെ.പി.ബാലകൃഷ്ണൻ ചടങ്ങ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. പ്രൊഫ.കെ.കേശവൻനായർ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തി. കോളജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ ഡോ.വി.വിജയകുമാർ ഓഫീസ് സൂപ്രണ്ട് ശ്രീ.പി.ആർ.രാധാകൃഷ്ണൻ എന്നിവർ ആശംസകൾ നേർന്നു. ബ്രാഞ്ച് പ്രസിഡൻറ് ശ്രീ.വി.സേതുമാധവൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ ബ്രാഞ്ച് സെക്രട്ടറി ശ്രീ.കെ.വാസുദേവൻപിള്ള സ്വാഗതവും ജോയിൻറ് സെക്രട്ടറി കിഷോർറാം നന്ദിയും രേഖപ്പെടുത്തി. കുമാരി റാബിഹത്ത് എൻഡോവ്മെൻറ് ഏററുവാങ്ങി.

കോട്ടയം– ഇടുക്കി

എ.കെ.പി.സി.ടി.എ കോട്ടയം- ഇടുക്കി ജില്ലാ കമ്മിററിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ **ബിരുദതല പുനസംഘാടനം** ആസ്പദമാക്കി 2009 ആഗസ്ററ് 8 ശനിയാഴ്ച കോട്ടയം സി. എം. എസ് കോളജ് സെമിനാർ ഹാളിൽ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സെമിനാർ സംഘടിപ്പിച്ചു. എ.കെ.പി.സി.ടി.എ സംസ്ഥാന ട്രഷറാർ ഡോ. വി. രാജേന്ദ്രൻനായർ സെമിനാർ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ഡോ. കെ.പി.സുകുമാരൻനായർ, പ്രൊഫ. കെ. മാത്യു , ഡോ. പി. എസ്. ഗീതാ കുമാപരി, പ്രൊഫ. എ. എസ്. വർഗീസ്, പ്രൊഫ. മോട്ടി തോമസ് എന്നിവർ സംസാരിച്ചു. ഡോ. ജോർജ് സെബാസ്ററ്യൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടന്ന സെമിനാറിൽ പ്രൊഫ. കെ. രാധാകൃഷ്ണൻനായർ സ്വാഗതവും, പ്രൊഫ. മാത്യു ജെ. മുരിക്കൻ നന്ദിയും രേഖപ്പെടുത്തി

AKPCTA The All Kerala Private College Teachers' Association

July 31, 2008

To

The Director of Collegiate Education,
Vikas Bhavan,
Thiruvananthapuram.

Sir,

Sub: Some important service related issues of Private Aided College Teachers

In continuation of the representation given to the Principal Secretary, Department of Higher Education, Government of Kerala on July21, 2008, we are submitting here with some more service related issues of Private Aided College Teachers. We appeal to your good self to look in to this and take appropriate decision at the earliest to settle them.

Yours faithfully

Prof. K.Sasidharan
President, AKPCTA

Prof.P.Reghunath
General Secretary, AKPCTA

1. Redressal of grievances relating to Adalaths held at regional level

Adalaths were conducted at level of Deputy Directors of Collegiate Education, in the beginning of this academic year, to identify vacant posts following the introduction of courses during 1998-2001 in private aided colleges with certain conditions like 'with out further financial commitment', 'within the budgetary provision, etc. we understand that, on the basis of this Adalath, the preparation of details of vacant positions in colleges has been completed in the Directorate of Collegiate Education and the same is forwarded to the Higher Education Department for orders.

But, a lot of grievances relating to fixation of posts have been reported from the colleges. Reduction of work load for certain subjects, loosing of teaching posts already existing in some departments, assessment of workload with out consulting University Regulations etc are some serious complaints received from the aided private colleges.

In view of the above, we appeal to your good self to look in to the grievances reported from the private aided colleges regarding the identification of vacant teaching posts and redress such grievances before issuing the final orders.

2. Anomalies in awarding advance increment to Ph.D. holders

i) Denial of 4 advance increments to teachers holding Ph.D. at the time of recruitment

Four advance increments are admissible to teachers holding Ph.D. at the time of recruitment. But, some Dy.DCEs are denying these increments to Ph.D. holders who do not posses NET qualification, citing certain instructions issued by the UGC in an entirely different context. But, the UGC in their letter No F 3-1/2002 (PS) dated 15 th July, 2003 directed all Universities to give 4 advance increments to such teachers. In view of the above, we appeal that 4 advance increments shall be given to all teachers at the time of recruitment who are exempted from NET on account of having Ph.D.degree.

ii) Denial of 2 advance increments at the time of placement with effect from 27.7.1998 to teachers who hold Ph.D. prior to 1.1.1996

It was ordered in G.O.(MS) NO.148/2006/H.Edn. dated 13.11.2006 , in the wake of several High Court Judgments, that teachers who acquired Ph.D. prior to 1.1.1996 and not awarded the benefit of any advance increments will be entitled to two advance increments which will be applicable from 27.7.1998. It is obvious that the two advance increments

MG University
Rejects Calim to Minority Status

Following is the text of the Resolution adopted by the Syndicate of Mahatma Gandhi University at its meeting held on 27.4.2009 on Writ Appeal No. 119 of 2008 and connected cases on the appointment of Principals and Drawing and Disbursing Officers

"A Division Bench of the Hon'ble High Court by judgment dated 6.3.2009 has set aside the direction of the learned single judge that a declaration of minority status by the appropriate authority is necessary for claiming exemption from the statutory provision on the appointment of principals contained in Section 59 (3) of the M. G. University Act. it is observed that the fact of being a minority institution would qualify it to enjoy the privileges of such an institution, even if there is no declaration of such status by a competent authority. It is also observed that the appellants are prima facie minority education institutions entitled to get protection under Article 30 (1) of the Constitution of India. However the Hon'ble court found it not necessary to finally pronounce on the controversy, since the University has not taken any final decision on the question of the minority status of the institutions concerned and the privileges therein. The question as to the

---

should be awarded on the date of placement in the selection grade which will be effective from 27.7.1998. But, the Dy.DCEs are awarding these two advance increments on 27.7.1998 irrespective of their date of placement in the selection grade. This will not fetch any advantage to this category of teachers. Hence, we demand that the two advance increments should be given, in such cases, at the time of placement in the selection grade on or after 27.7.1998. The two advance increments should be awarded in the higher scale after fixing the pay in the selection grade.

iii)Denial of advance increments to teachers holding Ph.D. in interdisciplinary subjects

The benefit of advance increments for Ph.D. shall be extended to teachers holding Ph.D. in interdisciplinary subjects also.

3. Unnecessary restrictions imposed on teachers for attending Orientation/Refresher courses

Attending Orientation/Refresher Courses is mandatory for teachers for getting placements under the Career Advancement Scheme of the University Grants Commission. The Director of Collegiate Education in Circular No.D2/45490/2008/college.Edn dated 21/05/2009 invoked the Government order GO (MS) NO. 113/92/H.Edn dated 29.6.1992 for imposing restrictions on teachers attending Orientation/Refresher Courses. The Circular insists that the request to attend Orientation/Refresher Courses from the college Principals should reach the Directorate through the Dy.DCE office sufficiently early for granting approval.

In this connection we like to bring to your notice that the intimation regarding participation in Orientation/Refresher Courses usually reaches the college at the last moment. Waiting for the approval of the Director will spoil the chance of the teacher for attending the course. Refresher courses for certain subjects are very rarely conducted by the Academic Staff Colleges attached to the Universities.

In view of the above we appeal that prior approval of Director of Collegiate Education need not be insisted for attending Orientation/Refresher Courses by teachers of private aided colleges.

4. Closure of the subscription in Family Benefit Scheme

The teachers of private aided colleges are experiencing difficulty in closing their subscription in the FBS. The amount contributed together with the accrued interests is not returned to the teachers even after their retirement. We appeal that urgent steps may be taken to release the amount in the FBS in respect of those teachers who retired from service. A mechanism may be evolved in the Directorate to close the account and release the proceeds immediately after the retirement of teachers.

minority status and privileges is left open. The Hon'ble court has further directed the University to pass final orders on the motions pending before it for the approval of appointment to the post of principals within four months from the date of production of a copy of the judgment.

The appellants' claim to minority status is that they are all dioceses, congregations and individual churches belonging to Christian religious denominations and therefore entitled to minority status. This is no longer the legal position. Till the judgment in *TMA Pai Foundation Vs State of Karnataka (2002)*, the unit for the determination of minorities was the country as a whole. Accordingly the Central Government had designated Christians, Muslims etc as national minorities. After the verdict in the eleven judges' Bench in TMA Pai Foundation case, the legal position stands clarified that henceforth the unit for determining status of both linguistic and religious minorities would be the 'State'. It follows that minorities will have to be identified afresh State-wise.

Further, the Hon'ble Supreme Court of In dia in its judgment in Bal Patil & Anr Vs Union of India & Ors (2005) has laid down the following criteria for State-wise identification of minorities.

"Minority as understood from constitutional scheme signifies an identifiable group of people or community who were seen as deserving protection from likely deprivation of their religious, cultural and educational rights by other communities who happen to be in majority and likely to gain political power in a democratic form of Government based on election"

As per the above, a minority community which qualifies for special protection under Article 30 (1) is one which satisfies the following criteria:

1) It should be numerically less than the majority

2) It should be identifiable as a community with distinctive features

3) It should be seen as deserving protection from likely deprivation of its religious, cultural and **educational** rights

4) Such deprivation should be traceable to the likely intervention of those communities who happen to be in a majority and likely to gain political power in a democratic form of Government based on election

The Hon'ble Supreme Court has made it clear that affluent communities are not entitled to protection under Article 30 of the constitution, even if they are numerically in a minority. Minority rights are a part of the right to equality. Article 30 is only a protective umbrella against possible deprivations of fundamental rights and religious freedoms of religious and linguistic minorities. Special protection may be conferred on communities which are numerically less than the majority in order to offset the numerical disadvantage vis-à-vis majority community to give practical applicability to the concept of equality. In other words, special protection need be conferred only when such protection is required for the achievement of equality between majority and minority communities. Positive discrimination is permissible. But there can be no reverse discrimination, as held by the majority judgment in TMA Pai case .It follows that minority rights cannot be conferred mechanically on numerical considerations alone. Other relevant considerations like the socio-economic status of the communities in question have to be considered before special privileges are conferred on any particular community.

The appellants belong to various Christian denminations/sects. In Kerala, Christians constitute about 20 per cent of the population and therefore numerically speaking Christians are in a minority. The community may also have a distinct cultural identity which distinguishes it from the majority community. But the claim to minority status would fail on the application of the test of deprivation of educational rights. As a percentage of population, Christian community has proportionately more educational institutions and Christians are more educationally advanced than the majority community in the State. It is clear that numerical disadvantage has not resulted in any educational deprivation of the community. Educationally, Christian community in the State is not a deprived minority, but a dominant minority. The community therefore does not qualify for special protection in establishing and administering educational institutions. By the same token, institutions run by Christian sects in Kerala cannot be regarded as minority educational institutions deserving special protection under Article 30(1) of the Constitution.

In the light of the above understanding of the constitutional provision for special protection extended to minorities under Article 30(1) of the Constitution, Apex Court judgments and after careful consideration of the social, economic and educational status of the Christian community in the State, it is resolved that the appellants' claim to exemption from compliance with Section 59 (3) of the M. G. University Act cannot be approved. Therefore the applications for the approval of principals appointed by the appellants without following the procedure for promotion/selection prescribed in the University Act stand rejected".

കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും രസതന്ത്രത്തിൽ പി.എച്ച്.ഡി നേടിയ ആലത്തൂർ ശ്രീനാരായണ കോളജ് അധ്യാപിക **യു.എൽ.കല.** ഡോ: എസ്.സുമയുടെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

കേരള യൂണിവേഴ്സിററിയിൽ നിന്നും ഫിസിക്സിൽ ഡോക്ടറേററ് നേടിയ കൊട്ടാരക്കര സെൻറ് ഗ്രിഗോറിയോസ് കോളജ് ഫിസിക്സ് വിഭാഗം അധ്യാപകൻ **എ.ദേവരാജൻ.** "Synthesis and Characterization of Nanostruactured Calcium Carbonate" എന്ന വിഷയത്തിൽ കേരള യൂണിവേഴ്സിററി ഫിസിക്സ് വിഭാഗം പ്രൊഫസർ ഡോ.എം.അബ്ദുൾ ഖാദറിൻെറ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

മട്ടന്നൂർ പഴശ്ശിരാജ എൻ.എസ്സ്.എസ്സ്. കോളജിലെ കോമേഴ്സ് വിഭാഗം അധ്യാപകൻ **പി.പി.ലക്ഷ്മണന്** കോഴിക്കോട് സർവകലാശാലയിൽ നിന്നും ഡോക്ടറേററ് ലഭിച്ചു. *A study of Kerala Co-operative milk Marketing Federation and Its competitiveness in the milk and Milk Products Market in Kerala* എന്നതായിരുന്നു ഗവേഷണ വിഷയം. കോഴിക്കോട് സർവകലാശാല കോമേഴ്സ് & മാനേജ്മെൻറ് വിഭാഗത്തിലെ ഡോ.പി.മോഹനനൻെറ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

കൊച്ചി ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക സർവകലാശാല ഫിസിക്സ് ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറിൽ നിന്നും പ്ലാസ്മ സയൻസിൽ ഡോക്ടറേററ് നേടിയ കളമശ്ശേരി സെൻറ്. പോൾസ് കോളജ് അധ്യാപകൻ **എൻ.വി.ജോഷി.** കുസാററ് ഫിസിക്സ് ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറിലെ ഓപ്ടോ ഇലക്ട്രോണിക് ഡിവൈസസ് വിഭാഗം തലവൻ ഡോ.എം.കെ.ജയരാജിൻെറ കീഴിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും ഫിസിക്കൽ എഡ്യുക്കേഷനിൽ ഡോക്ടറേററ് നേടിയ ചേളന്നൂർ ശ്രീനാരായണ കോളജ് അധ്യാപകൻ **എം.കെ. രാധാകൃഷ്ണൻ** . *Effect of Mental imagery Training Programme on Selected Psyschological variables and skill performance of Volleyball Players* എന്ന വിഷയത്തിൽ കണ്ണൂർ യൂണിവേഴ്സിററിയിലെ ഡോ. പി.ടി. ജോസഫിൻെറ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

കേരള യൂണിവേഴ്സിററിയിൽ നിന്നും മാനേജ്മെൻറ് സ്ററഡീസിൽ ഡോക്ടറേററ് നേടിയ കോന്നി എസ്.എ.എസ് എസ്.എൻ.ഡി.പി യോഗം കോളജ് കോമേഴ്സ് വിഭാഗം അധ്യാപകൻ **ബിജു പുഷ്പൻ. *Brand Management in Ayurvedic Pharmaceutical products in Kerala*** എന്ന വിഷയത്തിൽ കേരള യൂണിവേഴ്സിററി ഐ. എം. കെ ഡയറക്ടർ ഡോ. കെ. എസ്. ചന്ദ്രശേഖറിൻെറ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

എം. ജി. യൂണിവേഴ്സിററിയിൽ നിന്നും കോമേഴ്സിൽ ഡോക്ടറേററ് നേടിയ പരുമല ഡി.ബി പമ്പ കോളജ് അധ്യാപകൻ **ബി. ഹരിലാൽ** *Labour Welfare Measures in Selected Public Sector Undertakings in Kerala* എന്ന വിഷയത്തിൽ കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി എസ്.ഡി.കോളജിലെ ഡോ. എം.ഡി ബേബിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിലായിരുന്നു ഗവേഷണം.

അഭിനന്ദനങ്ങൾ

അവാർഡുകൾ കരസ്ഥമാക്കി

തുടർച്ചയായി രണ്ടാം തവണയും എം.ജി.യൂണിവേഴ്സിററിയുടെ ഏററവും നല്ല എൻ.എസ്.എസ് പ്രോഗ്രാം ഓഫീസർ അവാർഡ്, സംസ്ഥാന സർക്കാരിൻെറ ഏററവും നല്ല പ്രോഗ്രാം ഓഫീസർ, ഏററവും നല്ല Blood Donation Motivator ക്കുള്ള അവാർഡ്, ഏററവും നല്ല അധ്യാപികക്കുള്ള എയർ ഇന്ത്യ-മലയാളമനോരമ പുരസ്കാരം എന്നിവ കരസ്ഥമാക്കിയ പത്തനംതിട്ട കാതോലിക്കേററ് കോളജിലെ ഡോ.സുനിൽ എം.എസ്സ്

R.No. 36025/81
No. 218

KERALA PRIVATE COLLEGE TEACHER

Registered No. KL/TV (N)35/2007-2009
Rs. 11/-
AUGUST 2009

AIFUCTO

All India Federation of University & College Teachers' Organisations

XXV Statutory Conference and National Seminar

on

Higher Education in India - Issues and Challenges

10-12 October, 2009
Gandhinagar, Ahmedabad

Hosted by
Gujarat and North Gujarat University Area Teachers' Association

AIFUCTO Zindabad AKPCTA Zindabad

Read and Subscribe

KERALA PRIVATE COLLEGE TEACHER
a monthly journal of AKPCTA
for copies contact

Annual Subscribtion Rs. 100/-

AKPCTA State Committee Office, Vanchiyoor, Thiruvananthapuram-35, Phone: 0471- 2463494, Fax: 0471-2468984, e-mail:akpcta@sancharnet.in, www.akpcta.org,

Edited , Printed and Published by S. Viswanathan, AKPCTA State Committee Office, Vanchiyoor, Tvpm-35, Phone: 2463494, Fax. 0471-2468984
e-mail: akpctatvm@gmail.com, www.akpcta.org Printing & Typeset: New Genial Printers, Tvpm-01, Ph. 3012141
Chief Editor: Dr. S. Jayaraj Kumar